De Wereldreis van Bullerje en Boonestraak

Strook
0001 t/m 0100

Geknipt uit

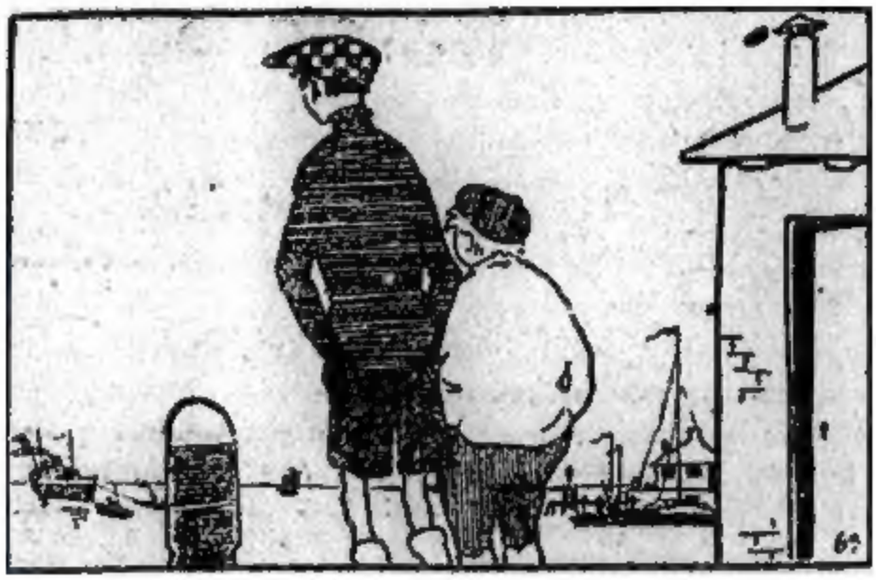

ABONNEMENTSPRIJS: 25 ct. per week; f 3.25 per 3 maanden (bij vooruitbetaling). Met het geïllustreerd weekblad „De Notenkraker" 31 cent per week; f 4.— per 3 maanden (bij vooruitbetaling). — Voor het buitenland abonneert men zich aan de postkantoren, of tegen inzending van het abonnementsbedrag (verhoogd met porto); door geheel Europa f 6.85, Indië en Amerika (bij wekelijksche verzending) f 6.25. Met „De Notenkraker" f 1.40 meer. — Losse nummers 5 cent — Losse nummers „Notenkraker" 10 cent.

HET VOLK

DAGBLAD VOOR DE ARBEIDERSPARTIJ

ADVERTENTIEN 1–5 regels f 2.—; elke regel meer 60 cents. Ingezonden Mededeelingen f 1.20 per regel, 1ste pagina f 3.— per regel. Bij kontrakt speciaal tarief.
Familieberichten, Gevraagde en Aangeboden betrekkingen, Huur en Verhuur, Aankondiging Arbeidersvergaderingen tot 6 regels f 1.—, elke regel meer 20 cent, (bij vooruitbetaling).
„De Notenkraker" f 0.60 per regel. Reklames f 1.60 per regel.

BUREAUX TE AMSTERDAM: Keizersgracht 376, Postbus 503, Telefoon 6963 N. C 2441, C 3215. — POSTCHEQUE- EN GIRODIENST No. 21876
DEN HAAG: Redaktie Goudenregenstraat 83, (Tel. M. 1453), Administratie Jan Blankenstraat 85. ROTTERDAM: Administratie West-Kruiskade 33 (Tel. 14276)
Hoofdredakteuren: Mr. P. J. TROELSTRA en J. F. ANKERSMIT — Direkteur: H. MASEREEUW

In de periode

23STE JAARGANG — DINSDAG 2 MEI 1922 — No. 6733

t/m

23STE JAARGANG — DONDERDAG 17 AUGUSTUS 1922 — No. 6853

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

1.

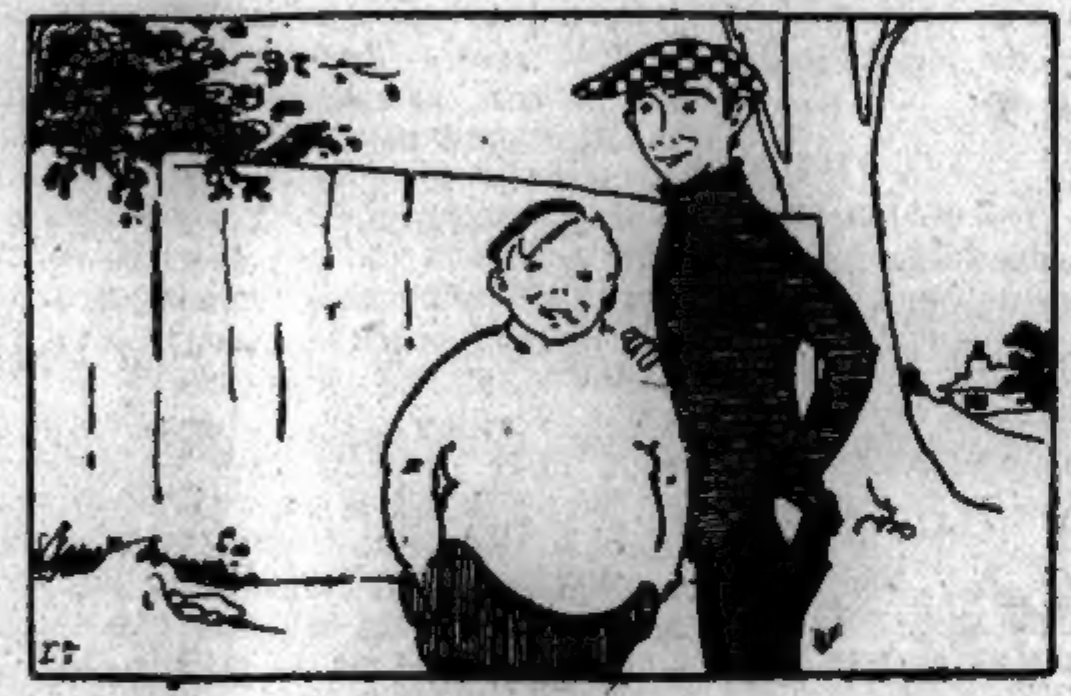

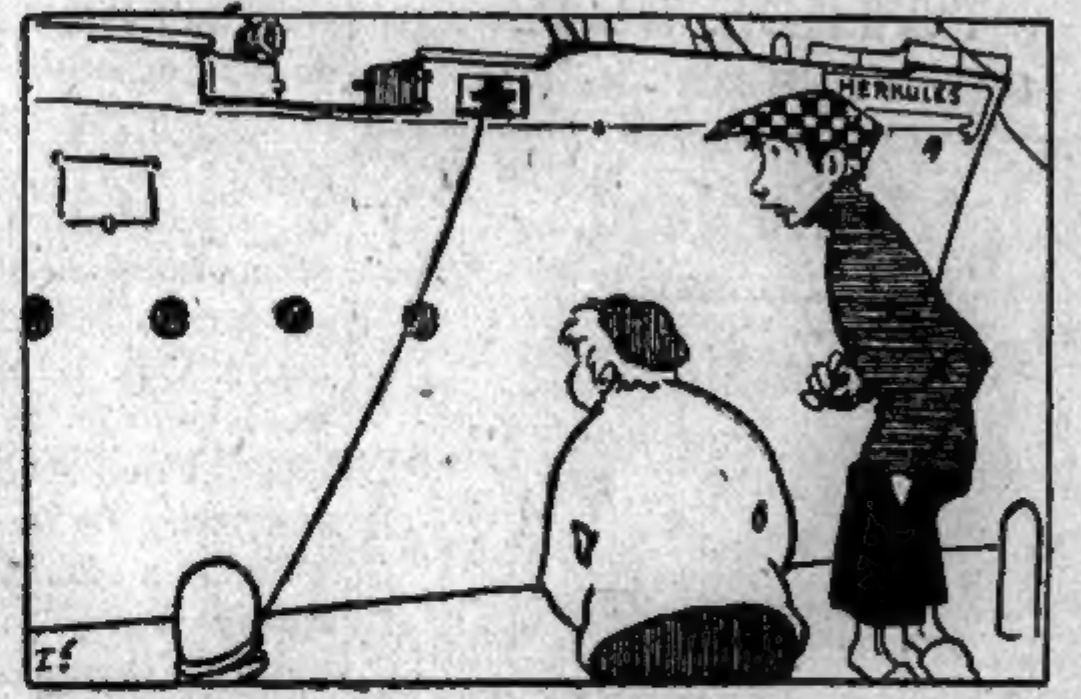

Hierboven zie je het portret van de twee beste vrienden, die ooit samen kwajongensstreken uithaalden. Waarom de een Boonestaak en de andere Bulletje genoemd werd, hoef ik zeker niemand uit te leggen? Ze waren een beetje berucht in de buurt en hun namen werden altijd in één adem genoemd, want waar je Boonestaak zag, daar zag je ook Bulletje, en als je Bulletje misschien een oogenblikje alleen zag, kon je er zeker van zijn, dat Boonestaak ergens vlak in de buurt was.

Boonestaak zat Bulletje eigenlijk een beetje op zijn kop. Dat kwam misschien, omdat Boonestaak z'n vader kapitein was op hetzelfde schip, waarop de vader van Bulletje als stuurman voer. Dat schip heette de „Herkules". Het was een stoere vrachtvaarder en op het oogenblik, dat ons verhaal begint, lag het in het dok om nagekeken te worden, eer het een geweldig lange reis ging maken. Boonestaak en Bulletje dachten al met smart aan den langen tijd, waarin ze hun vader niet zouden zien.

Plaatjes uitknippen, opplakken en bewaren!

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

2.

„Enkel met je moeder thuis is het toch eigenlijk niks gedaan," zei Boonestaak, toen hij met Bulletje langs de haven slenterde op een vrijen Woensdagmiddag.

„Nee," antwoordde Bulletje, „eigenlijk niet. Wat weten moeders altijd eén hoop akelige boodschappen te bedenken, hè?"

„Vaders zijn veel prettiger," zei Boonestaak nadenkend... die vertellen altijd zoo prachtig van hun verre reizen naar vroemde landen."

„Maar ze hebben wel erge harde handen," vond Bulletje en hij wreef bedenkelijk over den zolder van zijn broek.

„Zie je de „Herkules" daar liggen?" vroeg Boonestaak. „Wat maken ze 'm mooi, hè? Hij krijgt z'n Zondagsche pakkie aan."

„Ook maar geen feest, zoo'n lange reis," zei Bulletje en hij zuchtte: „Konden we maar mee!"

Boonestaak keek 'em aan en knikte peinzend.

„Je haalt me de woorden uit m'n mond!" zei hij en toen keken ze mekaar nog eens aan en liepen verder zonder nog wat te zeggen.

Plaatjes uitknippen, opplakken en bewaren!

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

3.

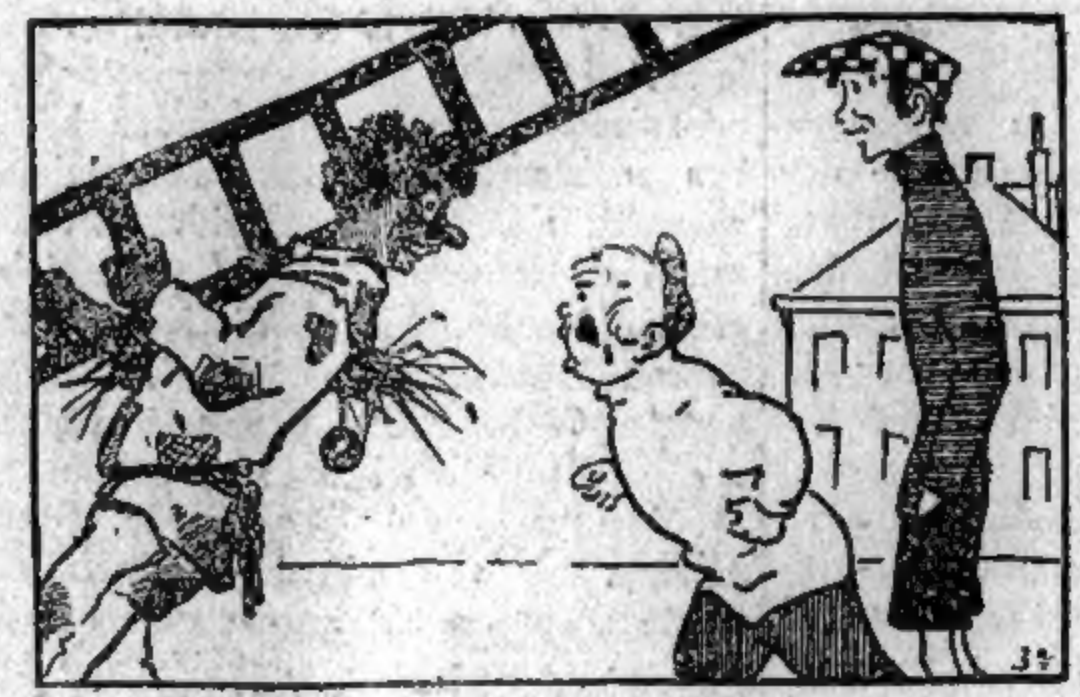

De twee vrienden liepen zoo erg na te denken over wat ze besproken hadden, dat ze een eind verder tegen een schoorsteenvegersjongen op botsten. Bulletje z'n bolle toet was in eens versierd met een mooie, zwarte veeg. Boonestaak moest er om lachen, maar Bulletje riep nijdig:

„Kijk uit, waar je loopt, vuile roetmop!"

„Kijk jij zelf uit, mosterdpotje," zei de schoorsteenveger en hij grijnsde, dat je al z'n witte tanden blinken zag in z'n zwarte snoet.

De kleine, dikke driftkop voelde zich diep beleedigd. Hij bedacht zich niet lang en gaf den grinnikenden roetmop een opstopper, dat die z'n bezem en z'n touw van schrik liet vallen. Een seconde later rolden de twee kemphanen al over de keien en Boonestaak hield z'n buik vast van 't lachen. Het duurde niet lang, of Bulletje had z'n zwarten tegenstander onder liggen en blazend van vermoeienis schreeuwde hij:

„Genade vragen, zwarte zwerver, of ik sla je net zoo lang, tot al 'et roet van je gezicht is!"

Plaatjes uitknippen, opplakken en bewaren!

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

4.

Maar de kleine schoorsteenveger hoefde geen genade te vragen, want daar kwam een agent aan en Boonestaak waarschuwde met een haastigen alarmkreet:

„Jò! Jò! Jò! Jò! Een diender!"

Bulletje sprong van z'n vijand op en rende naast Boonestaak de kaai af, zoo hard z'n korte beentjes hem dragen konden. Een heel eind verder stonden ze hijgend stil, vlak bij een pompje.

„Heb ik die zwarte duvel effen fijn op z'n gezicht gegeven?" vroeg Bulletje zelfvoldaan en hij wreef zich het zweet van z'n voorhoofd. Toen moest Boonestaak zoo vreeselijk lachen, omdat Bulletje het roet over heel z'n gezicht smeerde, dat Bulletje kwaad werd en hem een stevige pit in z'n maag gaf. Boonestaak schrok er van, verslikte zich en schoot in een hoestbui, dat ie bijna stikte. Toen was het de beurt van Bulletje om te lachen en van Boonestaak om kwaad te worden.

Plaatjes uitknippen, opplakken en bewaren!

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

5.

Zoodra Boonestaak wat uitgehoest was, gaf hij zijn schaterende vriend een por terug en bijna waren ze aan 't vechten geraakt. Maar toen kwam er een andere agent aan en daarom vonden de kameraden het maar beter, zich met het pompje bezig te houden. Bulletje waschte z'n gezicht en toen Boonestaak weer begon te lachen, smeet de kleine dikzak hem een lekkere scheut koud water in z'n toet, waardoor de lachlust van de lange aardig bekoelde.

„Giechelbek!" schold Bulletje. „Wat sta je toch aldoor te grinniken."

„'t Was ook zoo'n gek gezicht," verontschuldigde Boonestaak zich, en hij moest weer even lachen, of ie wou of niet. „Die schoorsteenveger bleef aldoor maar even zwart en jij nam toch zoo'n hoop roet van 'em over."

Bulletje bromde wat en wreef met z'n zakdoek z'n gezicht droog. Boonestaak keek hem eens goed aan en zei toen bedenkelijk:

„Dat eene oog van je is nog niet schoon... en ik denk, dat 'et de eerste dagen wel niet schoon zal worden ook..."

Plaatjes uitknippen, opplakken en bewaren!

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

6.

Aan 't eind van de haven zagen ze een groot zeeschip, dat door een lollig-klein sleepbootje voortgetrokken werd. 't Leek net de reus en Klein Duimpje. De jongens keken 'et mooie, trotsche schip weemoedig achterna en Bulletje zei zachtjes;

„Die gaat misschien wel heelemaal naar Indië."

„Of naar Afrika, naar de negers," veronderstelde Boonestaak.

„Hè, wat fijn!" zuchtte Bulletje, „zoo de wijde wereld in te gaan en al die vreemde landen te zien!"

„Kijk es, wat een kleine jongen daar over de verschanging staat te koekeloeren!" riep Bulletje in eens. „Hij is niet eens zoo groot as jij."

„Ik ben ook groot genoeg om naar zee te gaan," blufte Boonestaak; „maar jij zal nog een heel stuk moeten groeien."

„Opschepper!" schold Bulletje nijdig. „'k Ben net zoo oud as jij. En ze willen jou vast niet aan boord hebben, zoo'n afgekloven vischgraat. As 'et stormt, waai je zóó over de reeling!"

En haast hadden ze weer ruzie.

Nadruk verboden.

Helaas voordat de krant werd gescand, was de strip al door een onverlaat uit de fysieke krant geknipt.
Dat krijg je als je onder de 1e strook vermeld:

van zijn, dat Boonestaak
en Bulletje dachten al met
waarin ze hun vader niet
Plaatjes uitknippen, opplakken en bewaren!

e Brunssum
are vergade-
e Junge als
rebouw was
met een

aet Meifeest
. Zeker 1000
en op het
rewone aan-
ringen van
De Vries

de meeting,
n op straat
t zeer goed
ziek, docken
eiderswijken
telling. De
van Baarn
een tooneel-
gevuld.
Zaterdag een
houden met
er en mede-
Arbeiders-
vereeniging.
, in enkele
Zwijndrecht
or vrouwen,
Hofman als

n nog een
n gehouden.
oordrachten,
feningen en
-organisatie,
Schrauwen
stredenaars.
Een kollekte
toe genoopt
ietal partij-
Het waren

Waerden over bezuiniging en militarisme. Wij wonnen een lid voor de partij.

— Te Heerhugowaard werd, na een inleiding Van de Vall een afdeeling van onze partij opgericht met aanvankelijk 12 leden.

Sportnieuws.

Rijswijksche Wielerbaan.

Voor een zeer goed bezet huis werd

beck, bijna 13 banen; 5. Ikelaar, ruim 14 banen. Totaaluitslag: 1. L. v. d. Stuijft, 3 punten; 2. Snoek, 7 punten; 3. Ikelaar, 10 p.; 4. Gootjes, 11 p.; 5. Nettelbeck, 14 punten.

Om te zorgen dat je het verhaal kan volgen, hieronder de ontbrekende stroken uit een latere boekuitgave .

Voor ze de weg naar de stad insloegen, keken ze nog even om, de hele haven langs. In de verte zagen ze de zwarte schoorsteen van de 'Herkules' in het dok hoog opsteken met z'n rood-en-witte band.

'Over een week vaart-ie uit,' zei Bonestaak triestig. 'Dan zijn de vaders weer weg en wij kunnen weer allerlei gekke boodschappen doen . . . Ze blijven een reuze tijd weg.'

'Wel een jaar misschien, zegt vader,' zuchtte Bulletje mee. 'As 't een beetje wil, varen ze de hele wereld rond.'

Wel twee straten ver liepen ze zonder nog een woord tegen mekaar te zeggen. Toen stond Bonestaak ineens stil en zei zachtjes en geheimzinnig: 'Waarom zouen we eigenlijk niet mee kunnen varen?'

Bulletje keek hem met open mond aan en toen begon hij te lachen en zei spottend: 'Moet je maar es aan jouw vader vragen . . . die is kapitein. Die heeft alles te zeggen.'

'Je zou ook mee kunnen gaan zónder 'et te vragen,' zei Bonestaak bedachtzaam.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

8.

Het duurde een heele poos, eer Bulletje van zijn schrik en verbazing bekomen was.

„Bedoel je... wegloopen?" vroeg hij toen ontdaan.

„Wegloopen?" zei Boonestaak en hij haalde minachtend z'n schouders op. „Noem jij dat wegloopen, as je met je eigen vader meegaat?"

Bulletje keek zijn vriendje met groote oogen aan.

„Kijk toch niet zoo stom!" riep deze nijdig. „'t Is toch heel eenvoudig."

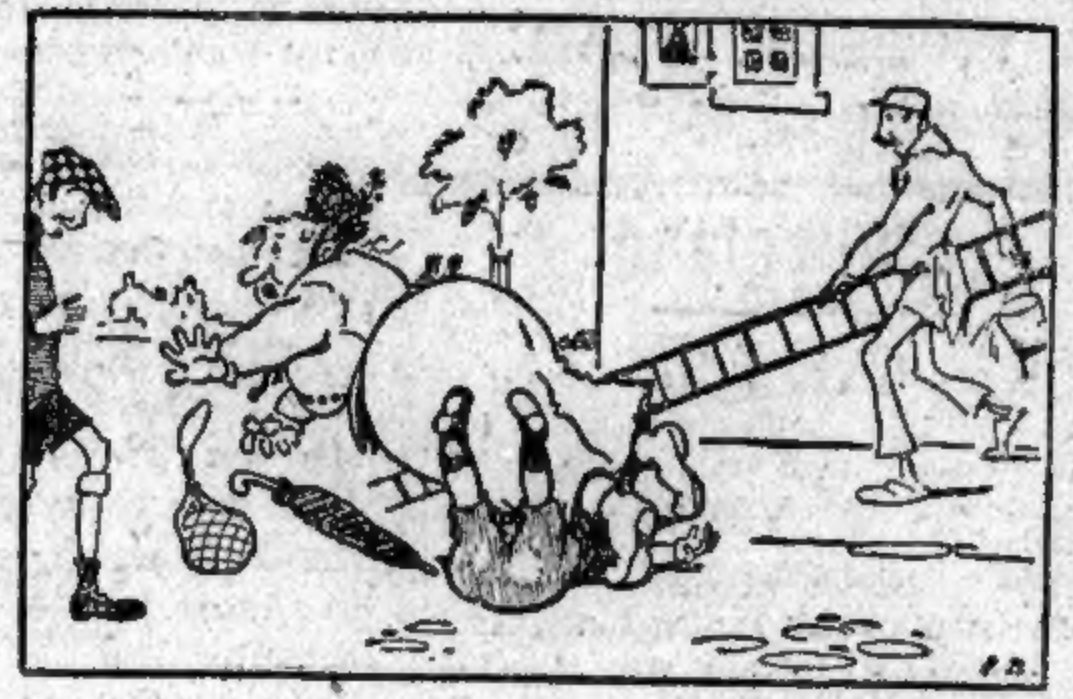

„Je hebt eigenlijk gelijk," zei Bulletje nadenkend. „Daar heb ik nooit aan gedacht... Wat gek is dat!... Natuurlijk... as je met je vader meegaat, kunnen ze nooit zeggen, dat je wegloopt."

„O zoo!" knikte Boonestaak tevreden.

En Bulletje stond zoo paf over dat eenvoudige en prachtige denkbeeld, dat hij heelemaal niet oplette en een duw kreeg met de ladder van een glazenwascher, zoodat ie lang uit voor de beenen van een dikke juffrouw terecht kwam, die over hem struikelde en ook op haar neus viel.

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

9.

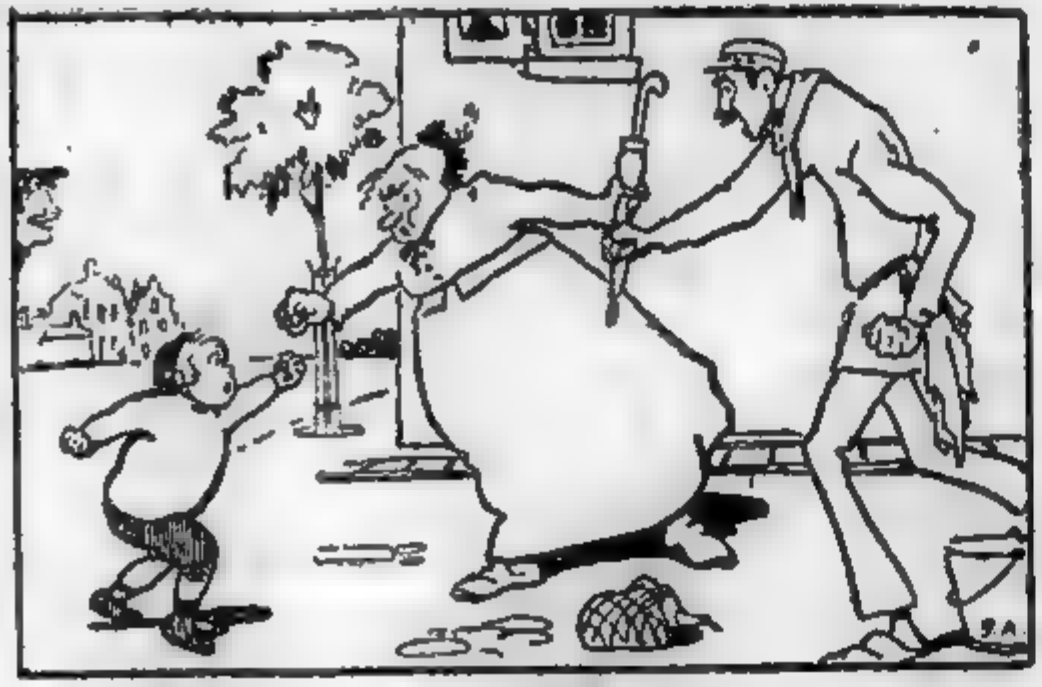

't Was in eens een heele herrie daar op dat trottoir, want de dikke juffrouw gilde en de glazenwasscher zei erg onfatsoenlijke woorden over straatjongens en Bulletje was weer erg kwaad geworden en die riep ook al heel leelijke woorden tegen de juffrouw en tegen den glazenwasscher. Boonestaak vond, dat ie een goeien dag had en stond tegen den muur, krom van het lachen. Hij stikte er haast in en zag zoo rood als een gekookte kreeft. Maar dat zou 'em dezen keer zuur opbreken.

Want een voorbijgaande loodgieter dacht, dat die kwajongen zeker de oorzaak van heel de herrie moest zijn en gaf 'em een draai om z'n ooren, dat ie suizebolde en er heelemaal niet meer aan dacht om te lachen En de glazenwasscher scheen ook van oordeel te zijn, dat Boonestaak wel wat verdiend had en daarom kiepte hij hem een emmertje koud water over z'n hoofd. Schreeuwend als een mager varken ging Boonestaak er van door en toen was het de beurt van Bulletje om in een lach te schieten.

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

10.

Een heel eind verder pas bleef Boonestaak staan. Hij droop van onder tot boven. Z'n pet hing als een natte vaatdoek schuin op z'n hoofd, het water liep z'n broekspijpen uit en sopte in z'n schoenen bij elken stap. Bulletje was hem achterna geloopen en lachte, dat z'n dik buikje er van schudde.

„Lach toch zoo niet, idioot!" schreeuwde Boonestaak woedend, maar Bulletje kon geen antwoord geven. Hij wees alleen op z'n druipenden vriend en ging net eender staan, met z'n beenen van elkaar en z'n handen van z'n lijf.

Toen riep er ineens een jongen, met lange uithalen: „Snoeoeoeoeoek! Snoeoeoeoek! Snoeoeoeoek!"

Dat was het sein om de andere jongens te waarschuwen, als er een in 't water gelegen had. Waar ze zoo gauw vandaan kwamen, wist niemand, maar in een oogenblik schoten van alle kanten wel twintig of dertig nieuwsgierige jongens te voorschijn. Boonestaak maakte beenen, maar heel de troep rende achter hem aan en tergend joelde de kreet:

„Snoeoeoeoeoek! Snoeoeoeoek! Snoeoeoeoek!"

En tot zijn schande moet ik zeggen, dat Bulletje hard meeriep.

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

11.

Boonestaak schaámde zich dood en met een kleur als vuur vloog hij den hoek van de straat om waar hij woonde, de joelende bende vlak op zijn hielen. In zijn woeste haast liep hij tegen een man aan en die man pakte hem met een forschen greep bij den schouder... Het was zijn vader. Die vroegs niets, nam hem mee naar binnen en zei toen alleen:

„Jongens, die in 't water gelegen hebben, moet je voor hun natte broek komen."

En zonder op Boonestaaks jammerklachten te letten gaf hij hem een stel ferme kletsen, dat de druppels hem om de ooren spatten.

Toen moest Boonestaak zich verschoonen en onder de wol. Moeder gaf hem een erg standje, maar hij zag wel aan haar gezicht, dat ze meelij met 'em had en blij was, dat ie ten minste nog heelhuids thuisgekomen was. Op zijn verhaal van het ongelnk moesten vader en moeder toen allebei wel even lachen, maar Boonestaak mocht toch niet uit z'n bed komen.

Buiten hoorde hij Bulletje's scherp fluitsignaal. Hij was woest op z'n vriendje en beloofde hem in gedachten een uitgezochte wraakoefening.

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

12.

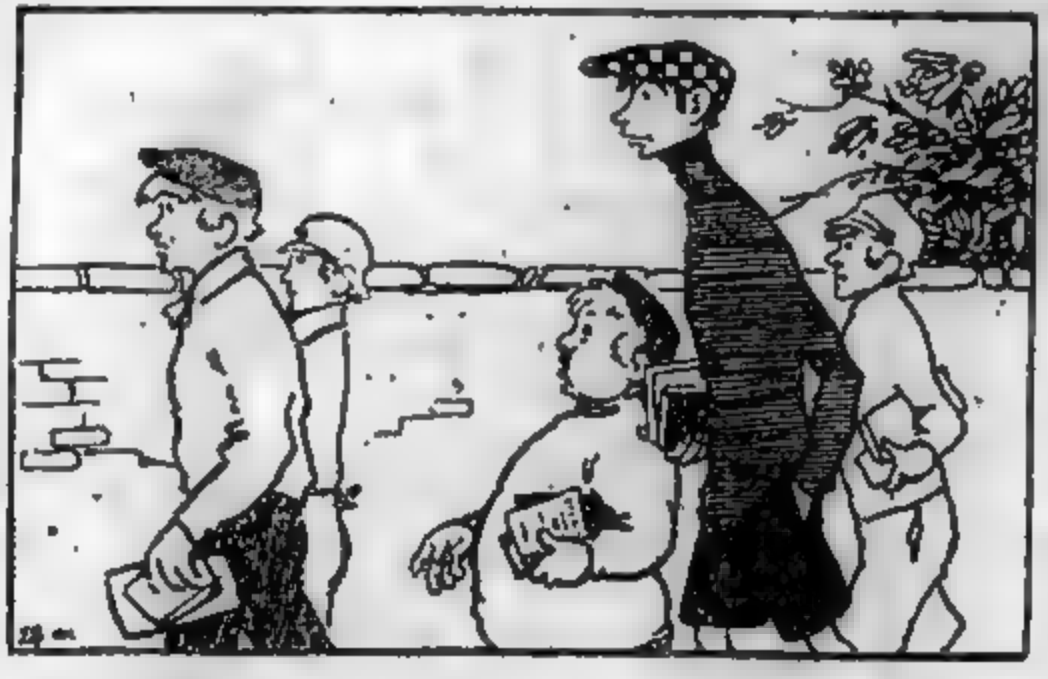

Den volgenden morgen stond Bulletje al op zijn vriend Boonestaak te wachten. Deze keek heelemaal niet vriendelijk, maar toen de kleine dikzak zei:

„Zeg, Boonestaak, ik heb nog-es over ons plan om mee op reis te gaan, nagedacht," toen was de lange heel z'n wrok plotseling vergeten en haastig antwoordde hij:

„Ik ook, jo!... en ik geloof vast, dat we 't er op wagen kunnen."

En druk pratend en overleggend stapten ze samen naar school, alsof er nooit een wolkje aan den hemel van hun vriendschap geweest was.

Op het schoolplein kwamen twee jongens op Boonestaak af en vroegen treiterend:

„Ben je snoek geweest gisteren, Boonestaak?"

Met een smak smeet Boonestaak z'n boekentasch tegen den grond. Hij duwde z'n gezicht dreigend naar voren, balde z'n vuisten en zei:

„Wie daar nou z'n mond nog es over open durft te doen, zal ik op z'n zielement spelen, dat ie d'r genoeg aan heeft".

„En ik!" zei Bulletje en ging kordaat naast z'n vriend staan.

Toen werd 't erg stil in het kringetje en de jongen van daarnet zei: „Zullen we nog een potje knikkeren?"

Nadruk verboden.

Helaas voordat de krant werd gescand, was de strip al door een onverlaat uit de fysieke krant geknipt.
Dat krijg je als je onder de 1e strook vermeld:

MET ONZE ABONNEES OP REIS.

bouwvakken.

Om te zorgen dat je het verhaal kan volgen, hieronder de ontbrekende stroken uit een latere boekuitgave .

Bulletje en Bonestaak waren helemaal vervuld van hun geweldig plan. Ze dachten nergens anders meer aan en elk ogenblik dat ze vrij waren staken ze de koppen bij mekaar en fluisterden en overlegden. Ze waren er wel een beetje zenuwachtig van en ook vonden ze zich zelf in stilte hele helden en keken niet weinig minachtend neer op de andere jongens van de klas, die geen grote reis zouden maken, de zee over naar verre landen, de wijde, wijde wereld in, om vreemde volken te zien en avonturen te beleven.

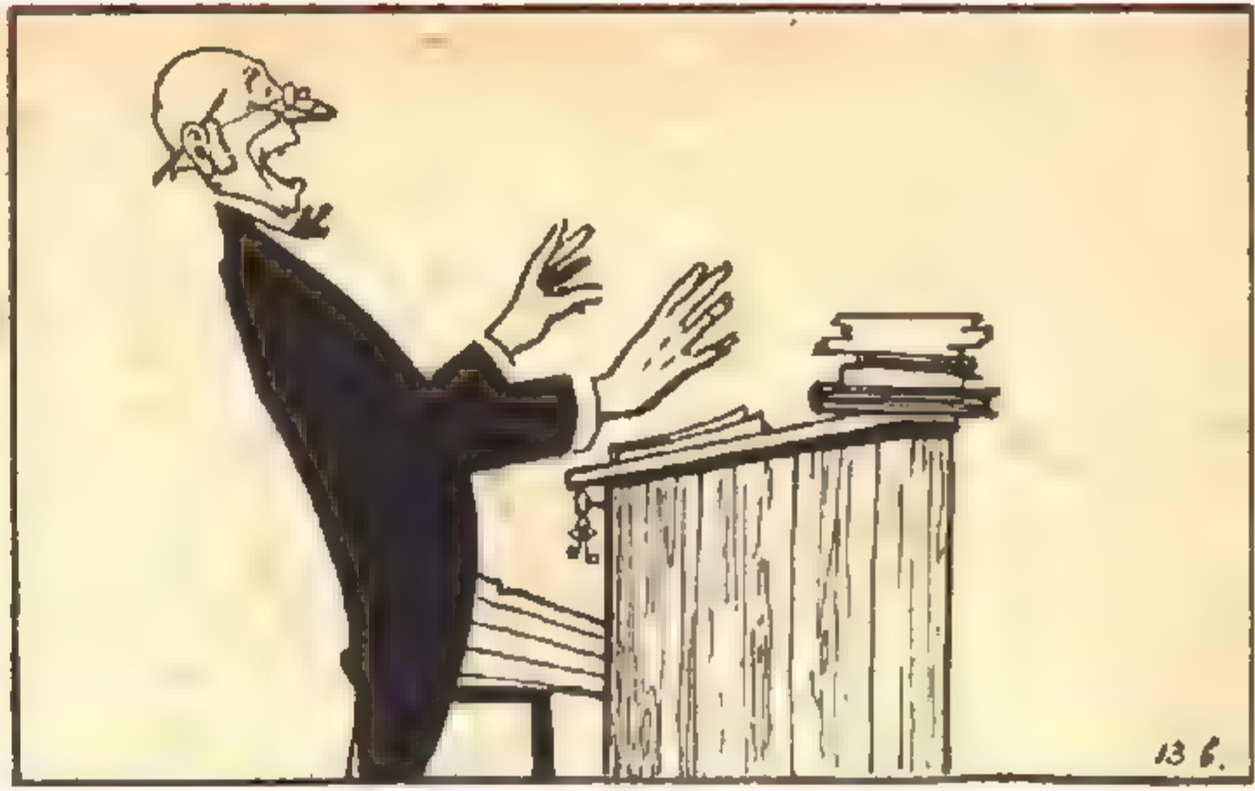

Wat zouen ze een hoop te vertellen hebben, als ze terugkwamen! Wat zouen de jongens een stomme ogen opzetten!

Maar toen de meester aan Bulletje vroeg: 'Wie was de vader des vaderlands?' antwoordde die dromerig: 'De Herkules.'

Dat was een gegier en een geproest in de klas en een uurtje later was het nog erger, toen Bonestaak op de vraag: 'Hoeveel kiezen heeft een mens!' pardoes zei: 'Over twee dagen komt-ie uit dok.'

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

14.

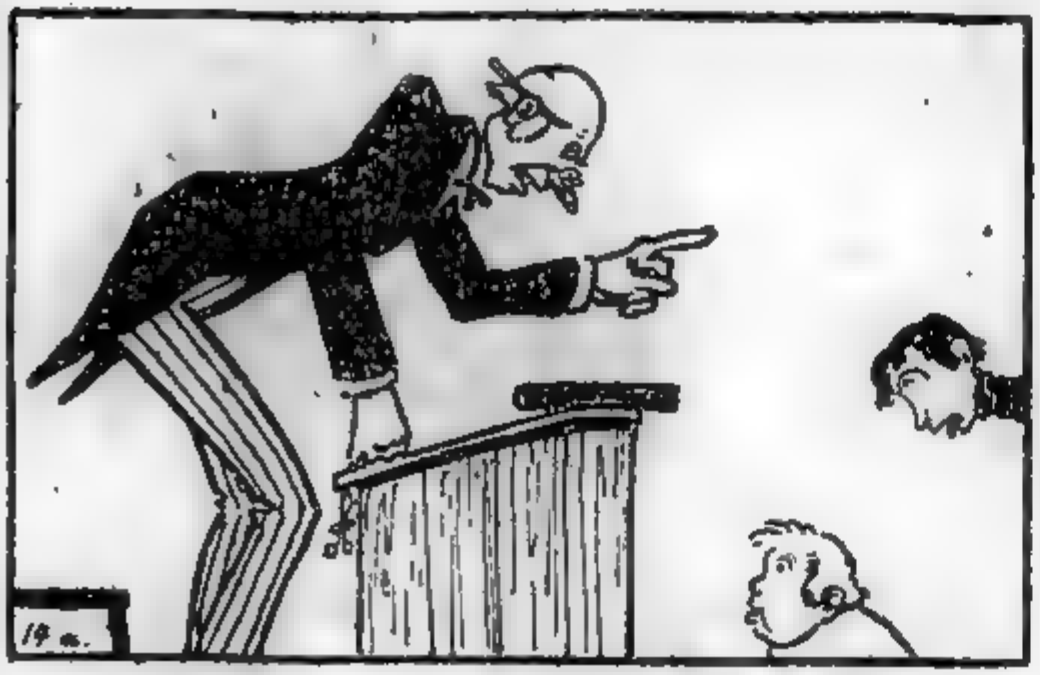

Toen de „Hercules", keurig in de verf en met prachtig gepoetst koperwerk aan den wal lag, begon dadelijk het inladen van de vrachtgoederen. Bulletjes vader moest er den heelen dag bij zijn en ook de vader van Boonestaak kreeg het erg druk. Nog drie dagen en ze gingen voor langen tijd het zeegat uit.

Boonestaak en Bulletje werden hoe langer hoe zenuwachtiger en iederen dag liepen ze hoopen strafwerk op, omdat ze overal even erg mee knoeiden. De meester begreep er niets van, want de twee deugnieten behoorden anders tot de besten van de klas.

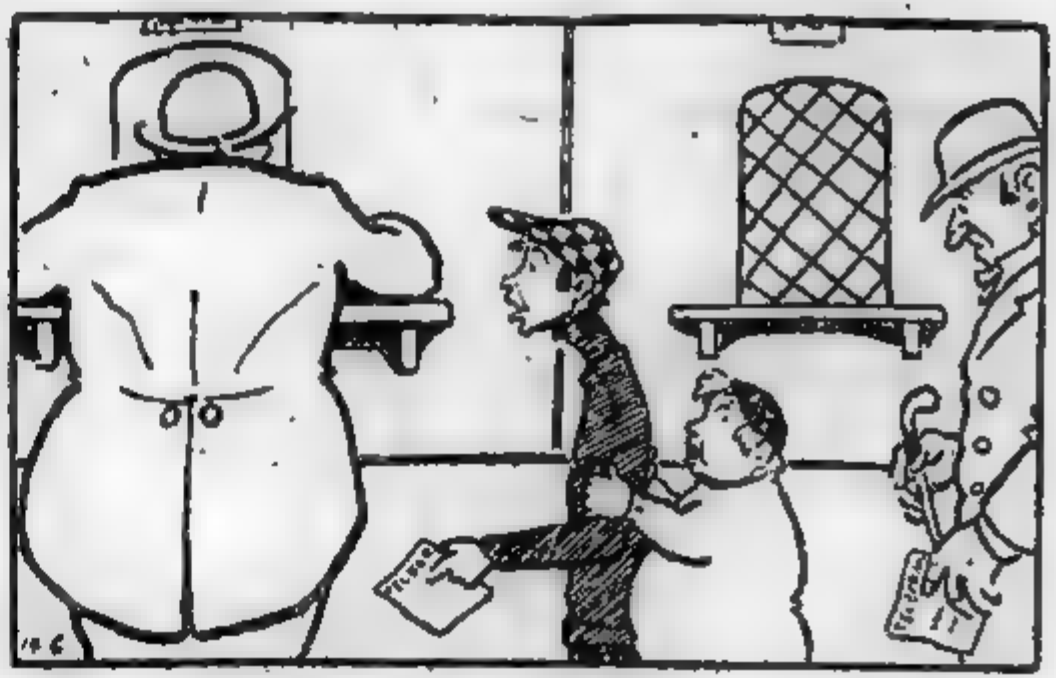

Twee dagen voor het uitvaren zei Bulletje bedrukt.

„Weet je, wat ik erg naar vind, Boonestaak?"

„Nou?" vroeg die.

„Wat zal moeder ongerust zijn."

„Boonestaak zweeg. Zijn gezicht stond niets vroolijk. Hij dacht na. Toen zei hij:

„We moesten een briefje achterlaten."

„As ze dat maar niet te gauw vinden", aarzelde Bulletje.

„Weet je wat?" zei Boonestaak. „We zullen een telegram sturen uit de eerste haven, waar we aankomen."

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

15.

Bulletje piekerde toch wel erg over zijn moeder. „Ze houdt zooveel van me", zei hij 's middags weer, kleintjes.

„Je bent anders nogal een lekker dier!" viel Boonestaak uit. „En dan, jouw moeder houdt toch je twee zusjes en je broertje over en de mijne nog een broertje meer. Ze zullen amper merken, dat we weg zijn!"

Bulletje was er niet gerust op en keek erg benepen. En Boonestaak moest zich zelf inwendig wel toegeven, dat ie ook een heel onplezierig gevoel had, als ie aan z'n moeder dacht.

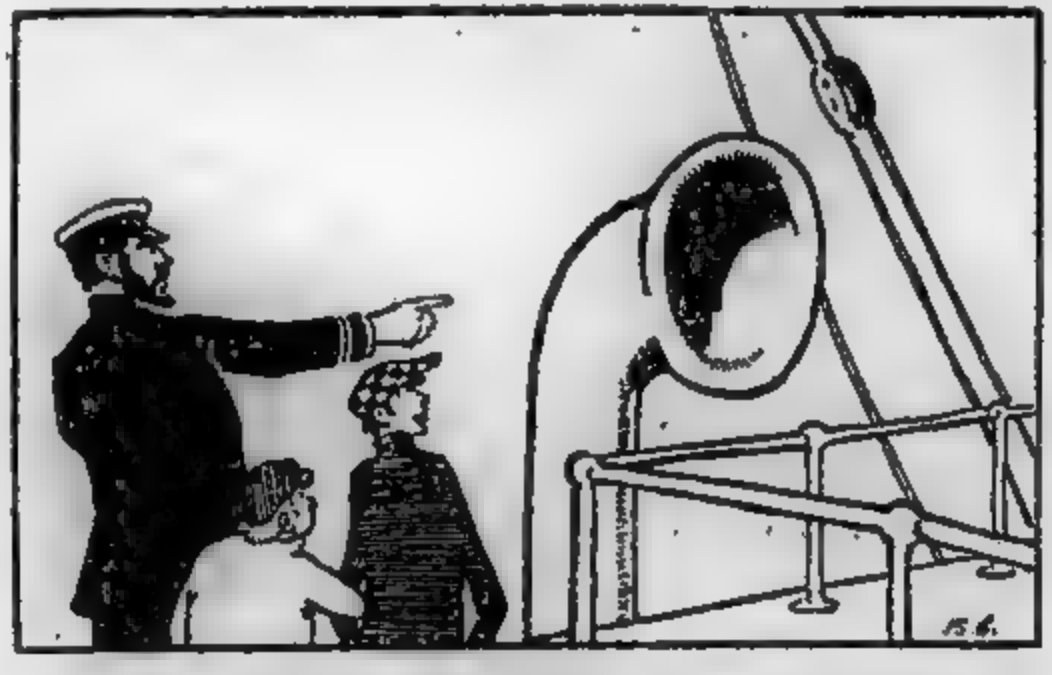

De dag vóór de reis mochten de twee vrienden met Boonestaaks vader mee aan boord en hij liet hen voor de zooveelste maal het heele schip zien, van onderen tot boven. De jongens prentten alles precies in hun hoofd en toen ze de nauwe kokers vooorbij kwamen, waar je je van het dak af mee in de bunkers kon laten zakken, gaf Boonestaak z'n vrindje een stevige por in z'n ribben.

„Daar moeten we in zien te komen, jò!" fluisterde hij, „dan zitten we veilig en we komen niet voor den dag, voordat we in zee zijn!"

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

16.

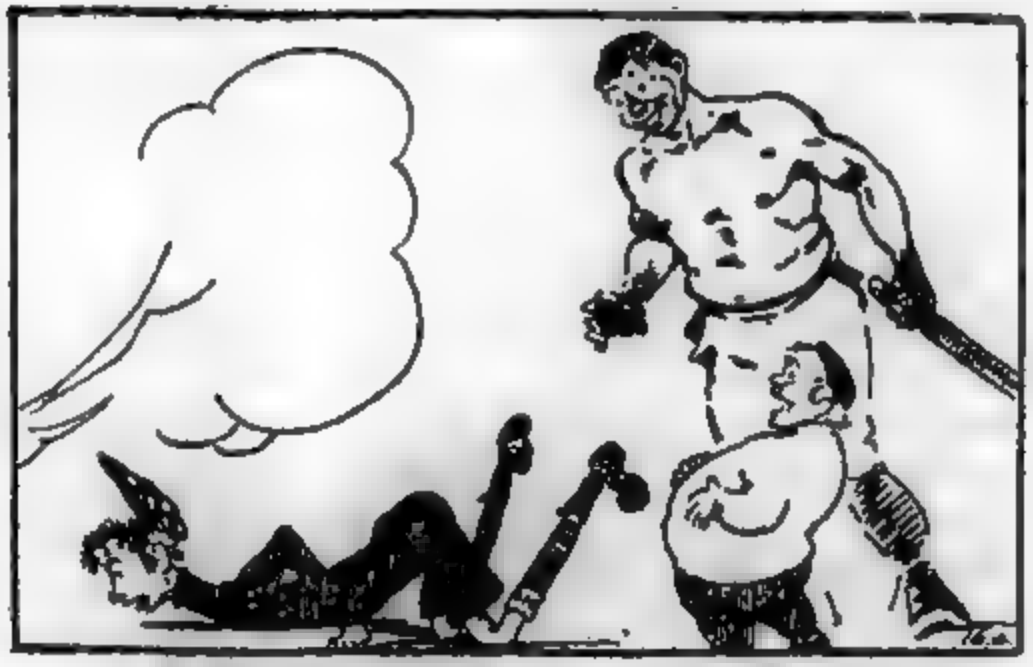

De pijp rookte al zachtjes en toen ze beneden op de vuurplaat kwamen, zagen ze, hoe dat kwam: de donkeyman stookte de vuren onder de groote middelste ketel. Er lagen er drie naast mekaar. Boonestaak en Bulletje staken hun neus haast in de vuurhaard, zoo mooi vonden ze dat sissende, witte vuur. Boonestaak mocht ook es een schop kolen in de gapende muil smakken en hij deed het met zooveel vuur, dat ie de schop meegooide en zelf op z'n neus viel. De donkeyman lachte en raapte hem op of-ie een strootje was.

Bulletje gilde, dat ie zich ziek zou lachen. De tranen liepen hem langs z'n bolle wangen, maar toen de verontwaardigde Boonestaak hem verwoed met zijn zwart geworden handen inwreef, verging het lachen hem en zijn verbouwereerd, met zwarte vegen overdekt gezicht was zoo komiek, dat de anderen vreeselijk lachen moesten. Het zou zeker tot een vechtpartij gekomen zijn, als Boonestaaks vader ze niet elk bij een arm genomen had en ze naar de trap had geschoven om terug naar dek te klimmen.

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

17.

De dag van de uitreis waren de twee kameraden heelemaal overstuur. Op school schoven ze onrustig op hun banken heen en weer en als hun wat gevraagd werd, gaven ze de malste antwoorden. Bulletje had van z'n tien sommen er geen een goed en Boonestaak maakte vijf en twintig fouten in een dictee van tien zinnen. De meester schudde het hoofd, maar hij wist, dat hun vaders die nacht zouden uitvaren en daarom nam hij het hun maar niet kwalijk. Weinig kon de goede man vermoeden, dat de snaken zelf ook wilden uitvaren!

Toen ze 's' middags om vier uur samen naar huis gingen, keerde Boonestaak zich om, wuifde met z'n hand en zei:

„Bonjour, school!" Voorloopig zie je me niet terug!"

„En mij ook niet!" voegde Bulletje er bij.

„Zoo'n school, hè!" smaalde Boonestaak. „Da's nou net iets voor kleine kinderen, die bij moeders pappot willen blijven!"

Dat was Bulltje met hem eens. Toen viel hem iets in.

„Zeg", zei hij. „Als we een jaar wegblijven, raken we een klas achter."

Maar Boonestaak haalde zijn schouders op en zei onverschillig: „Mijn een zorg!"

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

18.

„Zeg, Boonestaak," zei Bulletje, toen ze mekaar na de boterham op straat zagen, „as we nou es schipbreuk lijden?"

„Nou, wat zou dat?" vroeg Boonestaak minachtend. „Natuurlijk lijden we schipbreuk. Dat hoort er toch zeker bij. Is dat zoo erg?"

„Ja maar," opperde Bulletje benauwd, „daar kan je toch bij verdrinken."

„Wat ben jij een bangebroek!" riep Boonestaak. „En je ben een idioot ook! Iedereen kan verdrinken, maar wij worden natuurlijk gered. Weet je wat: we spoelen aan op een onbewoond eiland!"

„En onze vaders dan?" vroeg Bulletje angstig. Daar had Boonestaak even niet aan gedacht. Maar luchtig zei hij:

„Die spoelen mee aan land. En dan doen we net als Robinson Crusoe. We maken kleeren van geitevellen en we nemen een neger gevangen en die noemen we naar den dag van de week, dat we-n-em vingen. En die doet alles voor ons!"

„Ja, da's wel leuk," zei Bulletje gerustgesteld... Maar hoe lang blijven we daar dan?"

„Nou, tot er een schip komt," stelde Boonestaak vast... Dat duurt zoo een jaar of vijftien of twintig, geloof ik. En dan komen we beroemd terug!"

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

19.

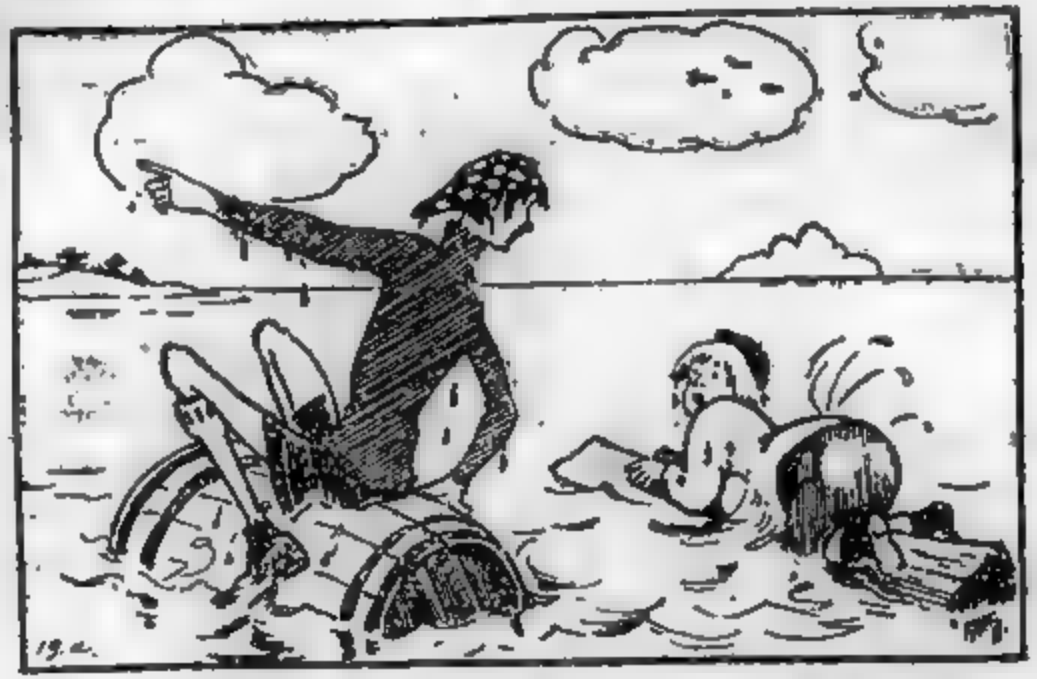

Het Robinson-plan leek Bulletje nog al. Maar hij bedacht, dat het toch ook wel anders kon loopen.

„En als we nou schipbreuk lijden en d'r is geen eiland in de buurt?"

Boonestaak begon hard te lachen en riep:

„Dan moet je wel gek wezen! En dan is 't nog niet erg, want dan ga je op een plank zitten of op een mast en dan drijf je een dag of wat rond en dan kom je toch op een onbewoond eiland."

Bulletje vond dat toch wel wat griezelig.

„En as-t-er nou haaien zijn?" vroeg hij met groote oogen.

Maar zelfs voor haaien was Boonestaak niet bang.

„Natuurlijk zijn d'r haaien," riep hij, „d'r zijn altijd haaien bij een goeie schipbreuk. Maar," voegde hij er troostend bij, „ze bijten je hoogstens een been af."

Bulletje werd er bleek van. Toen begreep hij, dat Boonestaak hem maar een beetje plaagde en hij viel uit:

„Ja, voor jou is 't niks! De haaien lusten jouw magere latten van beenen toch niet!"

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

20.

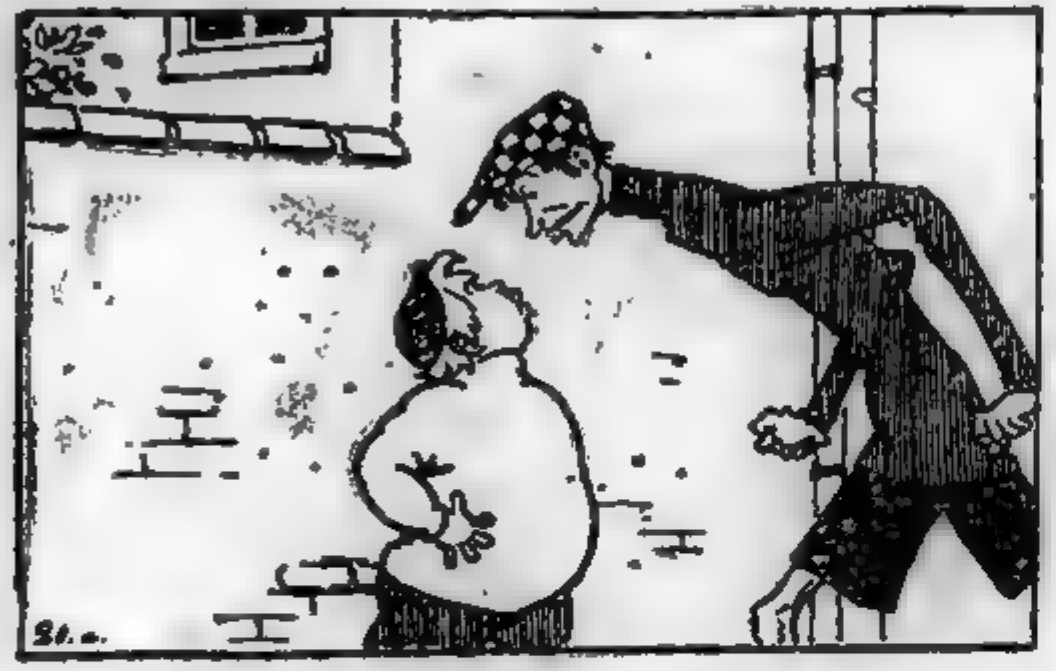

„Je zei: magere latten van beenen, is 't niet?" vroeg Boonestaak en z'n kin kwam gevaarlijk ver naar voren.

„Ja," zei Bulletje uitdagend, „dat zei ik."

Boonestaak dacht even na. Toen stak hij zijn handen in z'n zakken en verklaarde edelmoedig:

„Ik wil nou niet met je vechten, Bulletje, omdat we samen zoo'n groote reis gaan maken. Maar je verdiende, dat ik je aanvloog."

„Je bent een praatsmaker," zei Bulletje welwillend.

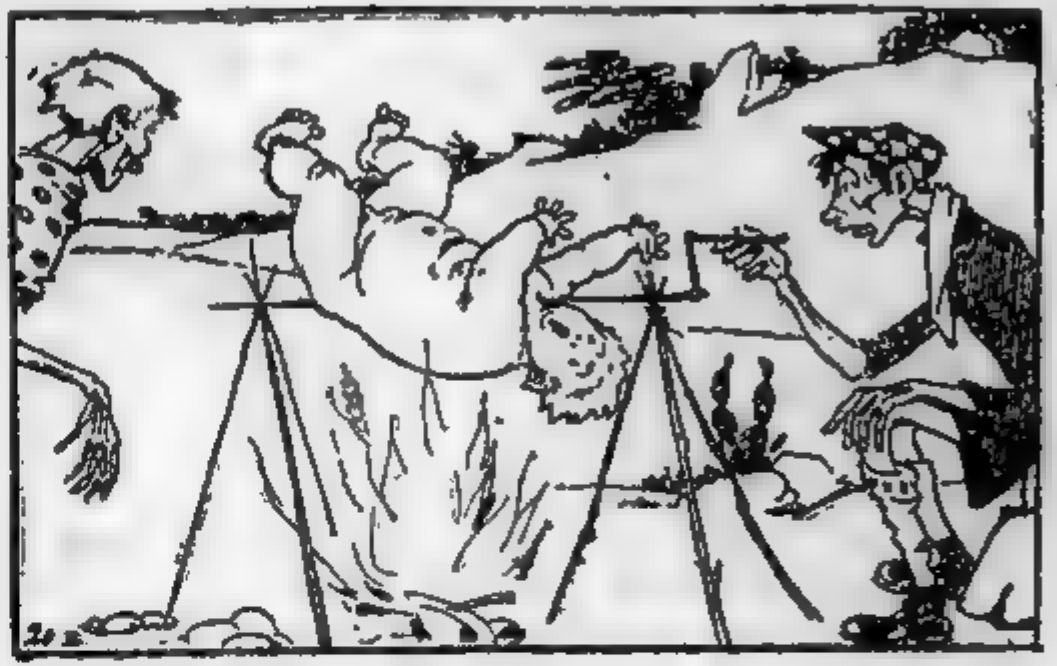

„'k Heb een beetje meelij met je," zei Boonestaak. „Ik dacht nog es aan de schipbreuk, zie je."

„Hoezoo?" vroeg Bulletje wantrouwig.

„Wel, verklaarde Boonestaak, „soms moet je erg lang ronddrijven op een vlot, zonder dat er eten is. Nou, dan wordt de een of ander van de schipbreukelingen door de anderen opgegeten. Je snapt toch zeker, dat jij met al je spek het eerst aan de beurt bent."

Bulletje vond het idee erg onplezierig, maar hij hield zich groot en beweerde, dat Boonestaak naar de maan kon loopen.

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

21.

Terwijl ze nog samen een beetje ruzie stonden te maken, kwam daar in eens de grootste jongen van de klas aanstuiven en liep Bulletje van de been.

„Dat dee je expres!" riep Boonestaak.

„En wat zou dat?" vroeg de jongen, die wist, dat ie Boonestaak wel aan kon.

„Dat zou dit!" schreeuwde die en zijn vuist kwam precies midden op den jongen z'n neus terecht. Die zag duizend sterretjes en het volgende oogenblik rolde hij met Boonestaak over de straat.

Maar Bulletje was opgekrabbeld en toen hij zijn kans schoon zag, liet hij zich in eens met zijn volle gewicht op Boonestaaks tegenstander vallen. Die schreeuwde van de schrik en samen gaven de vrienden hem toen een pak ransel, zooals hij nog nooit gehad had. Zoodra hij kon, liep hij hard weg. Op een afstandje bleef hij staan schelden en riep:

„Je mot es één voor één opkomen!"

„Goed!" riep Boonestaak. „Morgenochtend om half negen op het schoolplein!" en ze lachten allebei zoo hard ze konden, maar de groote jongen begreep niet, waarom.

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

22.

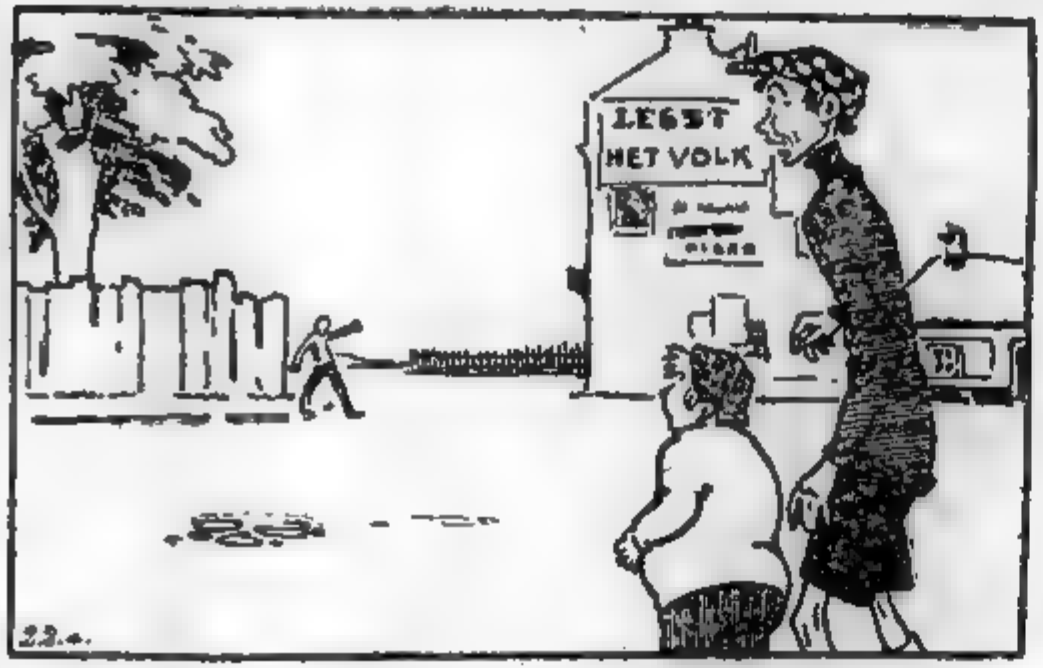

„Die druktemaker hebben we nog net es lekker te grazen gehad," zei Boonestaak voldaan, terwijl hij het stof van zijn kleeren sloeg en even voelde, of z'n neus nog op zijn plaats zat.

„Fijn!" zei Bulletje, en wreef aan een opkomende buil aan zijn voorhoofd, die zoo groot beloofde te worden als een kippenei... „En wat zal die morgenochtend lekker voor noppes staan wachten!"

Grinnikend van voldoening keken ze naar hun vijand, die nog eens dreigend de vuist opstak en toen afdroop om den hoek van de straat.

„En nou geloof ik, dat 'et tijd wordt om naar binnen te gaan en alles precies te doen, zooals we afgesproken hebben," zei Boonestaak. Zijn stem klonk wat bedrukt en Buletje keek ineens ook allesbehalve dapper. Nu ze voor de uitvoering van hun ondeugend plan stonden, zagen ze er toch wel een beetje tegen op. Maar dat wilden ze geen van tweeen bekennen en ze hielden zich groot, toen ze mekaar gedag zwaaiden en naar huis gingen. Nu kwam het er opaan om zich goed te houden en op het juiste oogenblik er stilletjes vandoor te gaan.

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

23.

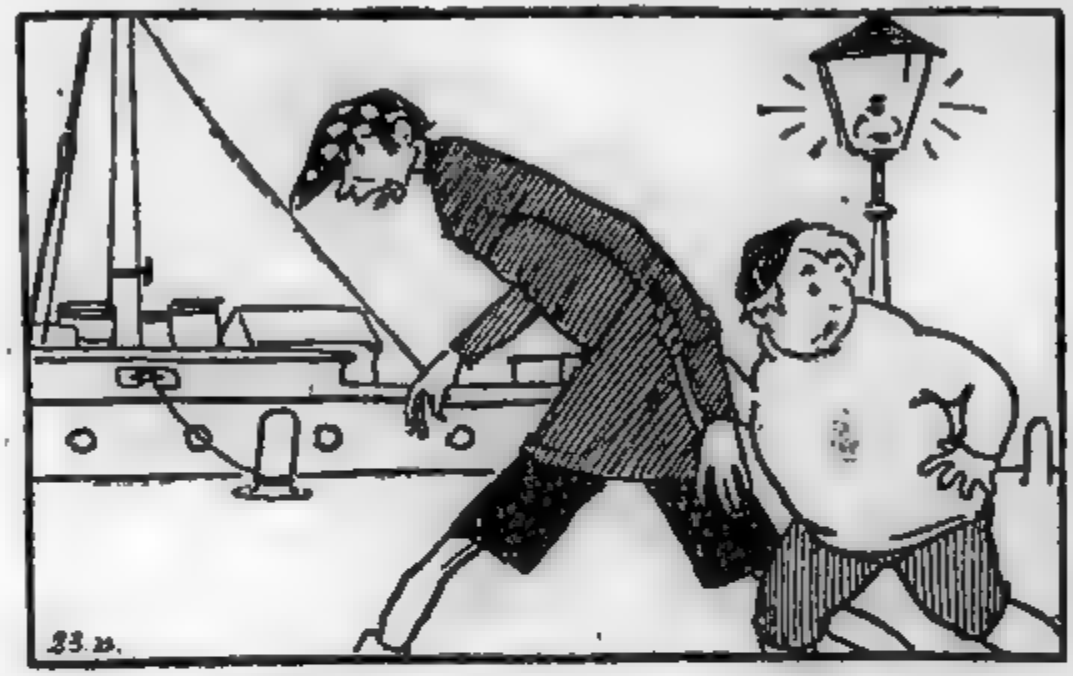

't Was al donker, toen Boonestaaks en Bulletje's vader en moeder de deur uitgingen, nadat de vaders hartelijk afscheid genomen hadden van de kinderen.

Toen ze een minuut of tien de deur uit waren, slopen de jongens, zonder dat de meid het merkte, naar buiten en op den hoek van de straat kwamen ze precies tegelijk aan. Lekker voelden ze zich geen van beiden. In het licht van een lantaren keken ze mekaar aan.

„Wat zie je bleek!" zei Boonestaak zachtjes.

„Mot jij noodig zeggen", sputterde Bulletje tegen. „Je lijkt wel een geest!"

Maar ze begrepen, dat het nou geen tijd was om ruzie te zoeken en broederlijk namen ze mekaar bij de hand en liepen hard weg in de richting van de haven. Ze bleven dicht bij de huizenkant, zooveel mogelijk in de schaduw. En als er een agent aankwam klopte hun hart van angst in hun keel. Hun slechte geweten deed hen overal gevaar zien en ze haalden verlicht adem, toen ze langs den donkeren oever van de haven liepen.

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

24.

Op een donkere plek daalden ze langs een trapje tot vlak bij het water. Daar lag een kleine roeiboot te schommelen en de jongens stapten er voorzichtig in. Alles ging goed, precies zooals ze uitgerekend hadden. Het bootje werd losgemaakt en zachtjes roeiden ze weg in de richting van de „Hercules", die een eind verder aan de groote ducdalven gemeerd lag. Bij de ducdalf lagen ze een poosje stil en loerden naar de zwarte romp van het hooge zeeschip, of er ook onraad was. Maar alles leek veilig. Het was stil. Geen mensch aan dek te zien.

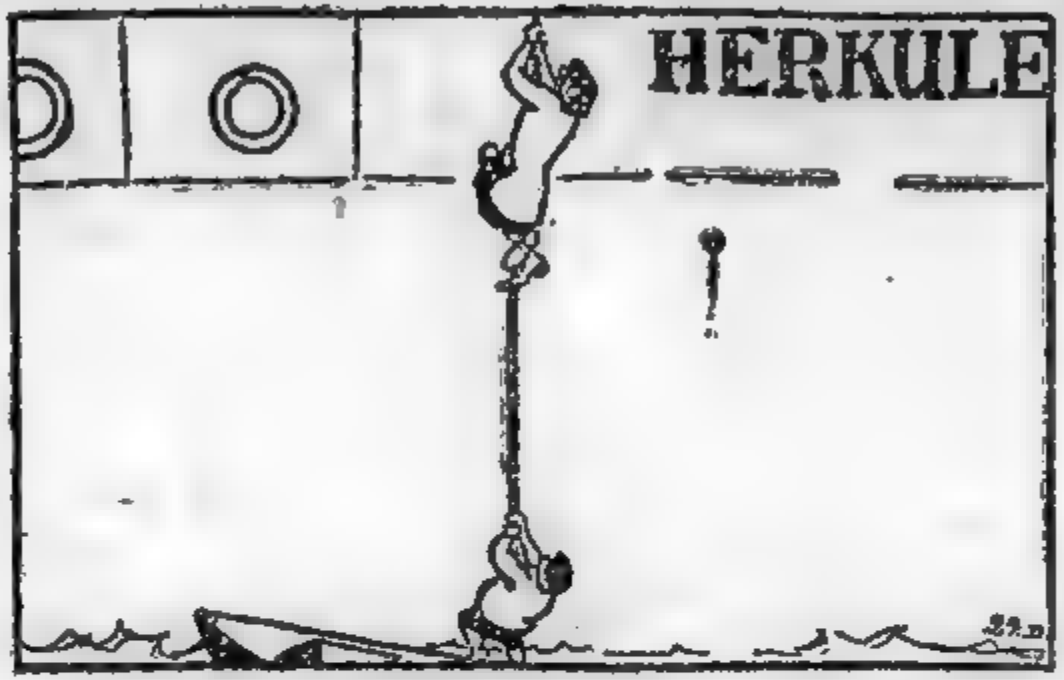

Behoedzaam klauterden ze op de ducdalf en grepen het dikke meertouw. Dadelijk dreef het bootje achter hen weg, de haven in. Nu konden ze niet meer terug, al hadden ze gewild. En daar begon de moeilijke en gevaarlijke tocht langs het touw. Ze vorderden langzaam en hun armen werden moe. Zóó'n oefening hadden ze op gymnastiek nog nooit gehad! Toch kwamen ze eindelijk bij het schip en nu moesten ze het er op wagen om over de verschansing te klimmen. Stel je voor, dat ze net in de handen van een matroos liepen!...

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

25.

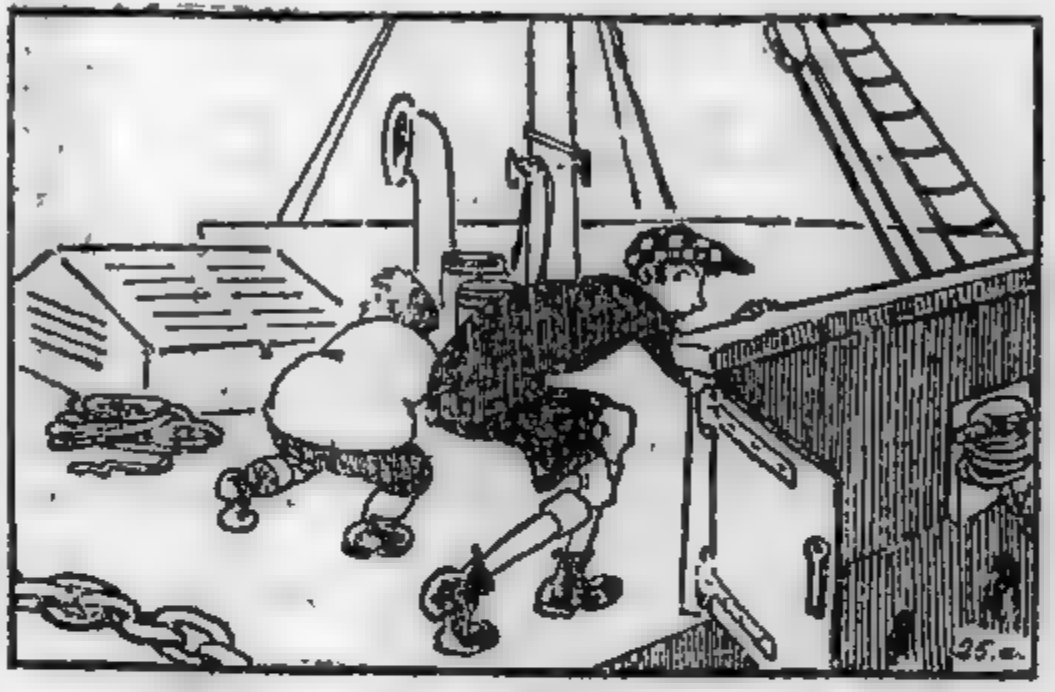

Dat viel gelukkig mee! Toen Boonestaak zijn hoofd over de verschansing stak, zag hij niets. Er brandden nog maar een paar electrische lampjes. Voor de rest was alles donker aan dek.

Vlug klauterden ze binnen boord en doken weg in de donkere schaduw achter de verschansing. Ze moesten eerst wat op adem komen en uitrusten van de vermoeiende klimpartij langs het touw. Hun handen wreven ze zachtjes tegen mekaar, want die brandden of ze ze in 't vuur gehouden hadden.

Op handen en voeten kropen ze toen langs het zij boord, zoekend naar de luchtgaten van de bunkers. Eerst vonden ze er een paar gesloten en hun hart stond haast stil van de schrik: stel je voor, dat er geen een meer open was! Ook hoorden ze af en toe een stem aan boord, die wat riep en dan kropen ze dicht tegen mekaar in een donker hoekje weg. Gelukkig kwamen ze toch bij een ronde opening, waar het deksel nog naast lag. Boonestaak liet zich eerst zakken en viel languit in de fijne kolen. Een sekonde later tuimelde Bulletje boven op hem.. Daar lagen ze nu.

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

26.

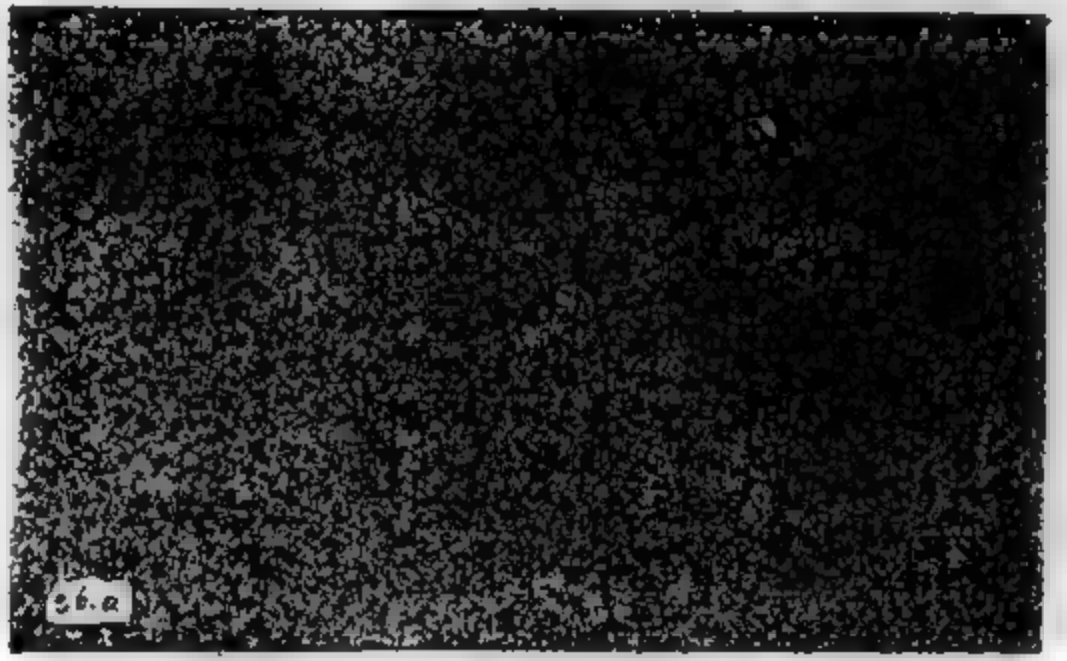

Boonestaak en Bulletje konden elkaar niet zien, zoo donker was het in hun schuilplaats. Eerst hadden ze 't ook benauwd, want door hun val hadden ze een massa kolonstof opgeworpen en dat drong in hun monden, hun neus en overdekte hun gezicht, hun handen en hun kleeren met een zwarte laag. Maar dat zagen ze niet, omdat de duisternis om hen heen nog zwarter was dan zij.

Dicht bij elkaar zaten ze, hand in hand en deden allebei hun best om niet te niezen of te hoesten.

Soms liep er iemand boven hun hoofd over het dek, en ze waren wat op zij gekropen uit vrees, dat ze gezien mochten worden bij het licht van een lantaarn of zoo. En zacht sidderen ging door het heele schip. Dat was de machine, die onder stoom gebracht werd. Telkens hoorden ze meer stemmen. Alles kwam aan boord, gereed voor de afreis. Nog een korte poos en de kabels zouden ingehaald worden. En dan ging de reis beginnen. Boonestaak kneep Bulletje in zijn hand. En Bulletje zuchtte diep. Blij kon hij zich maar niet voelen.

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

27.

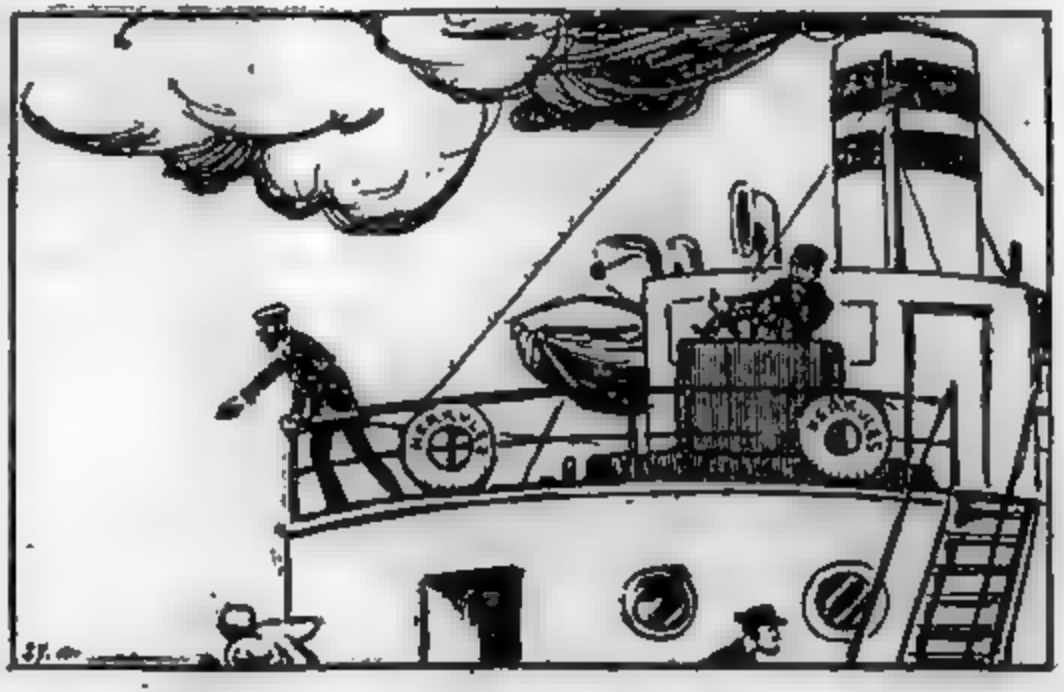

Toen de kapitein het bevel gaf, de trossen los te gooien, kon hij moeilijk denken, dat z'n eigen zoon en die van den stuurman zoo zwart als negers in een hoekje van de kolenbunker weggescholen zaten.

„D'r komt beweging, Bulletje, voel je wel?" vroeg Boonestaak.

„Ja, dat voel ik", zei Bulletje „En hoor... daar blaast de stoomfluit ook... Hè, alles dreunt er van!"

„Heb jij ook zoo'n rare smaak in je mond?" vroeg Boonestaak.

„Ja, zoo droog en zoo vies, net of m'n mond vol stof zit."

„We gaan! We gaan!" juichte Boonestaak zachtjes „De sleepboot heeft ons te pakken! Nog een paar uurtjes en dan zijn we op zee!"

„Zou moeder nou al weten, dat we weg zijn?" vroeg Bulletje met een benepen stemmetje. Boonestaak kreeg een schok van schrik. Hij voelde nu ineens wel heel erg, dat moeder vreeselijke uren zou moeten doormaken. En hij was boos op zijn vriendje, dat die hem er aan herinnerde.

„Sufferd!" schold hij. „Denk liever aan de groote reis!" Maar zoo kordaat als zijn woorden klonk zijn stem niet!

Nadruk verboden.

Helaas voordat de krant werd gescand, was de strip al door een onverlaat uit de fysieke krant geknipt.

Dat krijg je als je onder de 1e strook vermeld:

De minister heeft niet veel op deze argumentatie geantwoord. Hij vond het voldoende zekere beweringen te

ten de stad verlaten, die haar gewoon aanzien heeft herkregen.

— In Polen zal een staatsmonopo-

Duitsche fietsen.

Om te zorgen dat je het verhaal kan volgen, hieronder de ontbrekende stroken uit een latere boekuitgave .

Een hele tijd bleven ze stil zitten luisteren naar al de verschillende geluiden van het schip, waaraan ze nog niet gewoon waren. Het trillen van de machine, de luide stemmen, het geloop boven hun hoofden, het geklots van het water langs de boorden, en allerlei andere geluiden nog, waarvan ze de oorzaak niet vermoeden konden.

'Zeg Bulletje, waar denk je aan?' vroeg Bonestaak eindelijk, om toch wat te zeggen. Maar Bulletje gaf geen antwoord. Bulletje was opzij gezakt en in slaap gevallen.

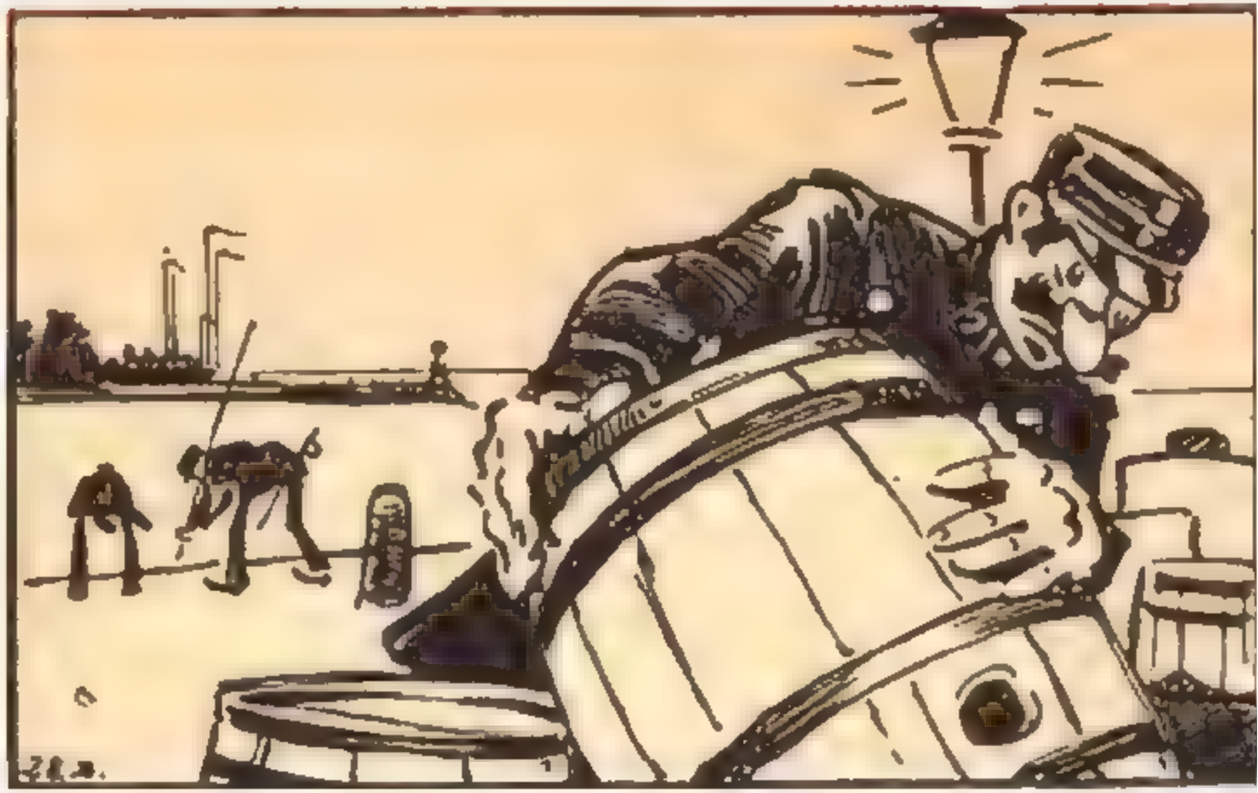

Dat leek Bonestaak een goed idee en hij zocht even, hoe hij het gemakkelijkste liggen kon, draaide zich op zijn zij, lei het hoofd op zijn arm en deed zijn ogen dicht. En zo moe was ook hij van de inspanning en zenuwachtigheid, dat het niet lang duurde, of ook hij sliep in. En daar lagen nou die twee schavuiten rustig te snorken, terwijl thuis hun moeders in doodsangst zaten te huilen en de politie overal aan 't zoeken was en aan 't dreggen.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

29.

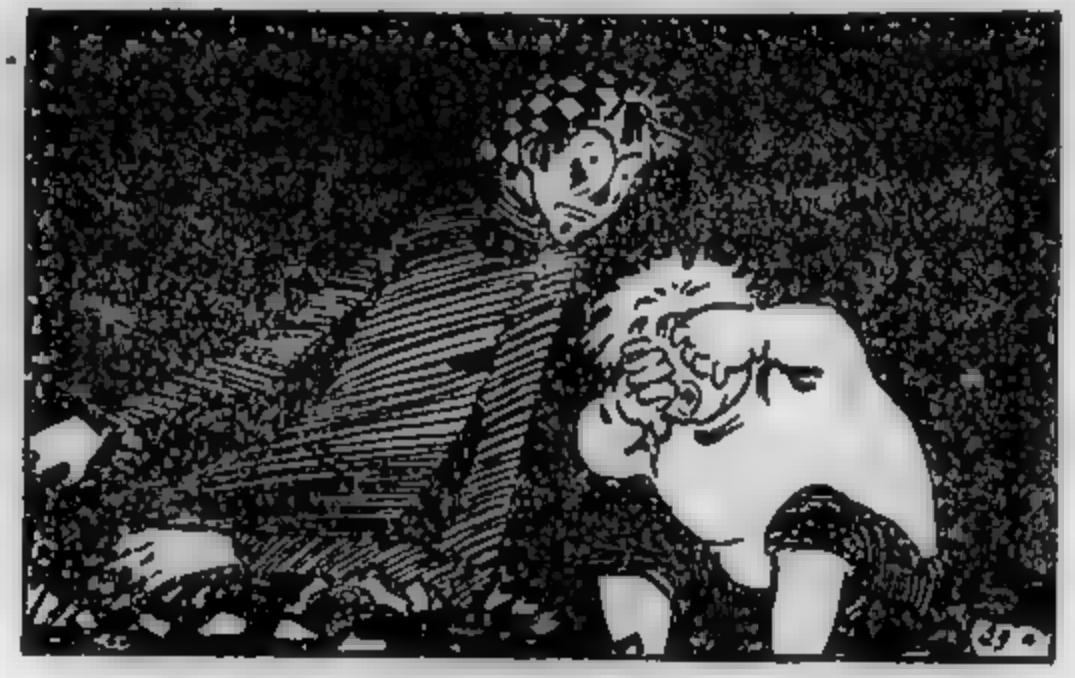

Bulletje werd het eerste wakker. Hij ging rechtop zitten en wreef in z'n oogen. Toen riep hij slaperig.

„Moeder!... is 't al tijd?"

Maar in plaats van z'n moeders stem hoorde hij die van z'n vriend Boonestaak, die half droomend mopperde:

„Zeg, schreeuw je eigen wakker, dikbuik!"

Daar zaten ze toen naast mekaar in hun oogen te wrijven. Er was maar heel weinig licht, dat door een nauw kiertje van het losliggende deksel viel.

„Wat is dat nou?" zei Bulletje verbouwereerd.

Boonestaak zei:

„Het bed schommelt... Toe, schei uit met je lolletjes!"

Maar toen maakte het bed in eens zoo'n rare beweging, dat de vrienden tegen mekaar aanrolden en meteen klaar wakker waren en zich alles herinnerden.

„We zijn op zee!" riepen ze beiden tegelijk. „Nou moeten we d'r uit zien te komen!"

Als Boonestaak op z'n teenen ging staan, kon-ie net bij de zoldering komen en daar begon ie nou met een stuk steenkool tegen aan te kloppen.

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

30.

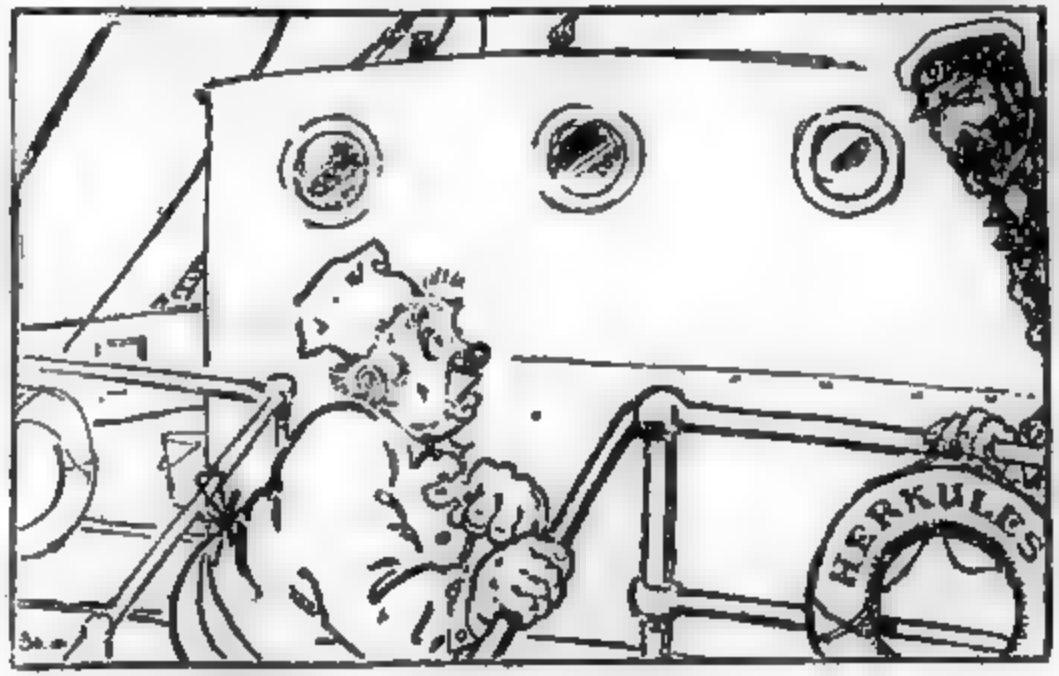

Met een verschrikt gezicht kwam de kok op de brug loopen. Zijn oogen waren twee maal zoo groot als anders.

„Kaptein!" hijgde hij. „Kaptein!... Het spookt onder het dek!"

De kapitein lachte hem uit.

„Zoo'n groote, dikke kerel!" zei hij. „En dan nog bang voor spoken! Je moest je wat schamen, kokkie!"

„Werendig, kaptein", riep de kok, „'t is vast waar. 't Klopt aldoor en ik heb ook zuchten gehoord... O! o! o! Je zal zien dat et schip op deze reis ver gaat... M'n arme vrouw en kindertjes! O! o! o!"

„Ach, malle! schei tooh uit", riep de kapitein. „Ik zal met je meegaan. Dan zullen we 'es zien, wie de grappenmaker is, die spookje speelt."

Zoo liepen ze het dek af en daar stonden al een paar matrozen en een stoker schuw te kijken naar de plaats, waar het geklop vandaan kwam.

„Hoor u wel, kaptein?" vroeg de kok en hij werd bleek van angst. „En dat akelige zuchten... O! o! o! daar roept er een om hulp... Wat een slecht voorteeken!... We zullen vergaan!... Je zal 'et zien!"

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bullerje en Boonestaak

31.

De kapitein stond een oogenblikje stil en dacht na. Toen zei hij tegen den stoker:

„Maak jij dat deksel es los en kijk es wat er in die bunker zit. Daar is natuurlijk iemand in weggekropen."

De stoker aarzelde en de kok riep angstig:

„Niet doen! Niet doen!... Je ken nooit weten!"

„Vooruit!" beval de kapitein en toen gehoorzaamde de stoker. Hij nam het deksel weg en keek nog wat aarzelend in de bunker.

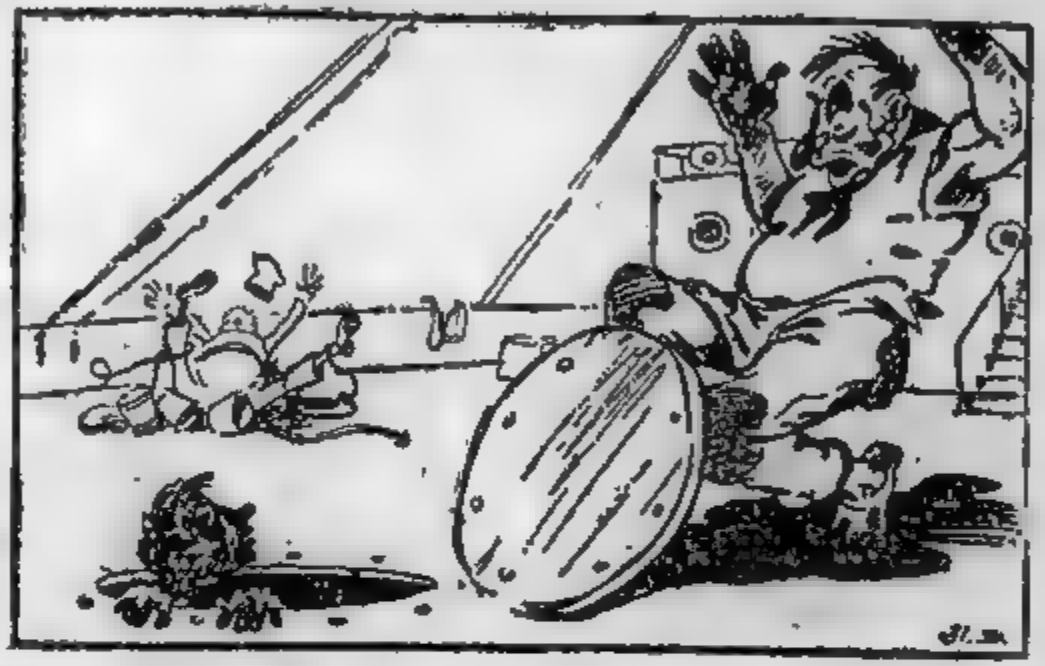

Maar in eens sprong hij achteruit: een paar kleine, zwarte handen klemden zich om den rand en een roetzwart gezicht met uitblinkende oogen verscheen plotseling in het donkere gat.

„De duivel! De duivel!" schreeuwde de bijgeloovige kok en hij holde weg, maar hij struikelde over een touw en viel over een paar emmers en dat alles maakte zoo'n spektakel, dat ie er zelf nog veel banger van werd en gilde alsof de duivel hem al in z'n nekvel had.

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

32.

De kapitein en de matrozen lachten den bangen kok hartelijk uit. Zij begonnen te begrijpen wat er aan de hand was: de een of andere kwajongen was van huis weggeloopen en had zich in de bunker van de „Hercules" verstopt. Dat gebeurde wel meer. De stoker greep onzen vriend Boonestaak bij zijn polsen en trok hem op het dek. Toen klonk Bulletjes stem angstig uit het duister:

„Nou ik nog!.." Hij stak zijn handen omhoog en met veel moeite trok de stoker de dikke Bul door het gat.

Daar stonden de twee vrienden, zoo zwart als morianen, met neergeslagen oogen voor den kapitein, voor Boonestaaks vader en bibberden van angst. De kapitein herkende hen niet en begon uit te varen over kwajongens, die van huis wegliepen en over de politie en de gevangenis en nog veel meer verschrikkelijkheden.

„Ik zou ze maar overboord gooien, kaptein", zei een ouwe matroos met een knipoogje. „Dat doen we immers altijd."

„O nee, vader! niet over boord!" schreeuwde Boonestaak in eens en hij viel voor z'n vader op de knieën.

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

33.

De kapitein sprong een heel eind achteruit, toen hij zich „vader" hoorde noemen en de stem van z'n zoon herkende. Bulletje viel ook op z'n knieën en kermde om genade en dat ie 'et nooit meer doen zou. De matrozen, de stoker, de kok stonden er verwonderd bij en daar kwam Bulletjes vader, de stuurman, ook aanloopen.

„Wat alle-drie-drommels-de-sakkerdekrakeling!" bruldo de kapitein. „Wat heb ik nou an m'n schuit hangen! Ben ik nou gek geworden of droom ik?"

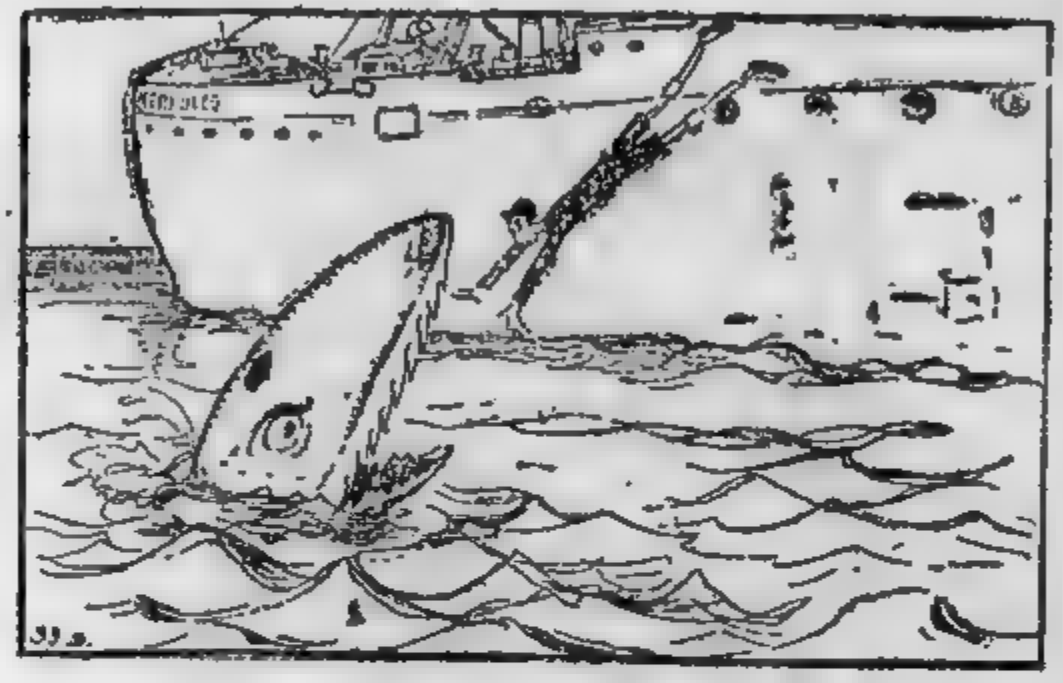

„Nee, vader, heus, ik ben 'et en Bulletje. We wouen zoo dolgraag de reis meemaken", jammerde Boonestaak en in gedachten zag ie al een groote haai, die naar 'em hapte, als ie over boord geslingerd was.

„Wat Bulletje?.. Wat is er met Bulletje?" klonk daar de zware stem van den stuurman en met groote stappen kwam hij naderbij.

En daar stonden de twee vaders tegenover hun lieve zoontjes en wisten de eerste oogenblikken niet, hoe ze 't hadden.

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

34.

De stuurman zag al even bleek als de kapitein en een heele zwerm gedachten vlogen den beiden mannen door het hoofd. Bulletje's vader wou ook beginnen uit te varen, maar de kapitein lei de hand op zijn arm en zei:

„Wacht maar even, stuur en ga mee naar m'n hut. Ouwe Hein zal intusschen de twee vagebonden met bezem en zwabber schoon boenen en dan zullen we verder zien. Voeruit nou maar!"

En zonder naar de jongens om te kijken, liep hij met den stuurman naar zijn hut.

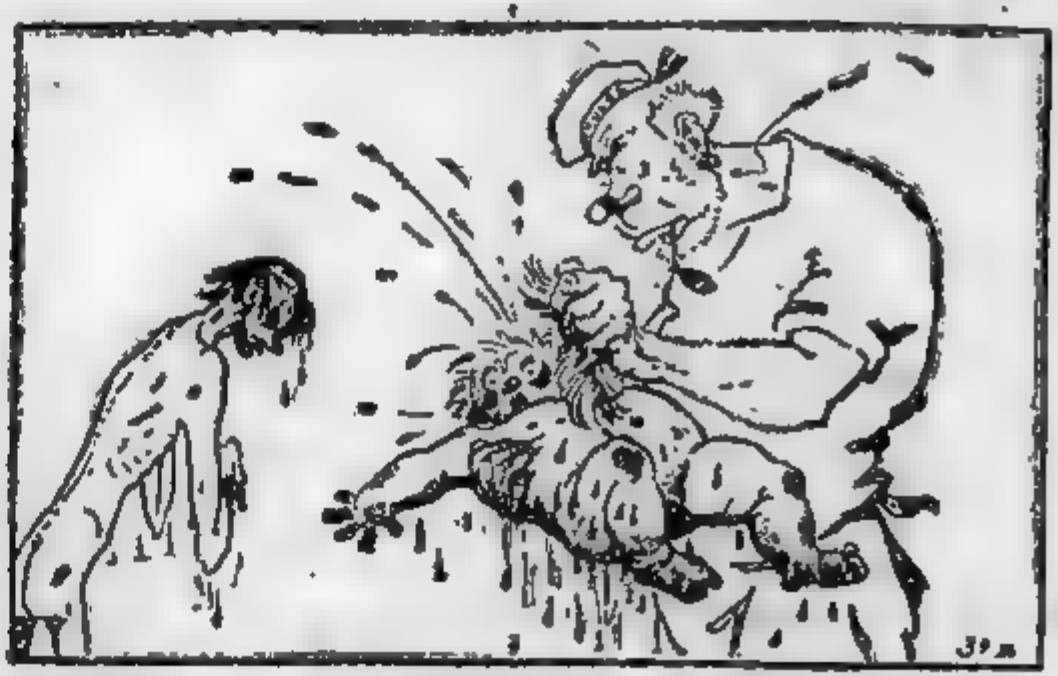

„Vort, jullie schandebrokken", bromde Hein, „we zallen jullie es effen opknappen." Zwijgend liepen de jongens achter hem aan. Op het voorschip moesten ze zich spiernaakt uitkleeden en daar begon Hein ze in te smeren met groene zeep. Daarop kletste hij ze een emmer water over hun lijf en begon ze met een bezem te bewerken, alsof hij den vloer stond te schrobben. Boonestaak en Bulletje hielden een wedstrijd in het gillen, maar dat hielp niet veel en je hoorde het haast niet door het daverend gelach van de matrozen, die waren komen toeloopen.

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

35.

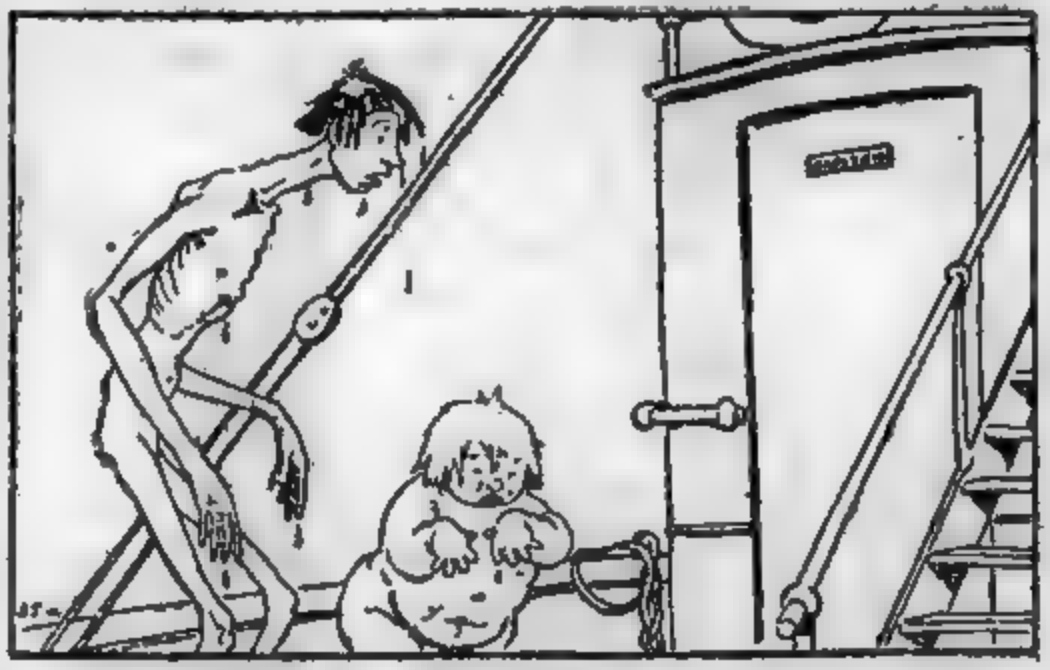

Na de vierde emmer water kon je weer zien, dat Boonestaak en Bulletje tot het blanke ras behoorden en toen ze zich met een ruwe handdoek hadden afgedroogd stonden ze daar bibberend en klappertandend op het voordek, poedelnaakt. De oude Hein zei tegen Boonestaak:

„Ik ga even de kaptein waarschuwen. Tel jij in die tusschentijd je ribben maar, dan heb je wat te doen."

Boonestaak was te ellendig om boos te worden en Bulletje te naar om te lachen.

Een poosje later kwam de matroos terug met wat kleeren van het koksmaatje. Die moesten ze maar zoolang aantrekken tot hun eigen spullen gewasschen en gedroogd waren.

Het goed was allemaal veel te groot en te wijd en zelfs Bulletje kon er wel in zwemmen. Ze voelden zich diep ongelukkig onder het spottend gelach van de matrozen en ze wisten zich geen raad bij de gedachte, dat ze zoo toegetakeld voor hun vaders zouen moeten verschijnen. 't Was voorloopig toch niet zoo lollig als ze zich hadden voorgesteld.

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bullerje en Boonestaak

36.

In de hut van den kapitein zaten de twee vaders tegenover mekaar aan tafel, sprakeloos van verbazing en schrik. Eindelijk zeide de eerste:

„Wat zeg je me daar van, stuur?"

„Ik sta gewoon paf!" zei deze. Gewoon paf."

„We hebben een paar knappe zoontjes, stuur."

„Zeg dat wel... een paar lekkere jutteperen."

„Hoe krijgen de smeerlapjes 'et in hun malle hoofden!"

„Zonderling," zei de stuurman. „En wij zelf zijn toch altijd zulke erge brave jongens geweest!"

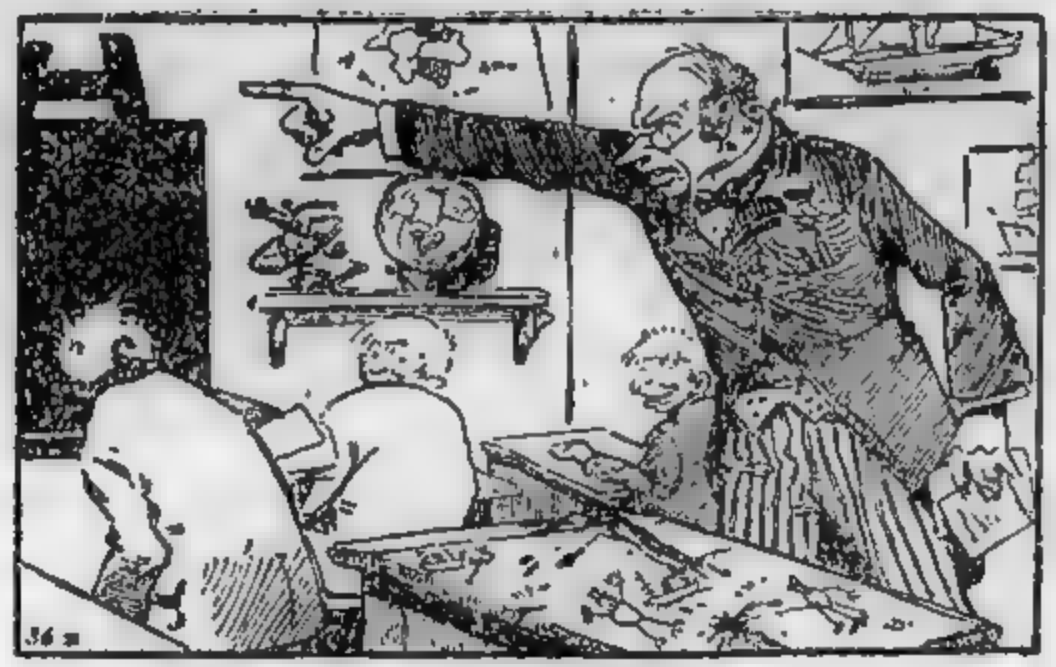

De kapitein lachte in zijn baard en knipoogde.

„Vooral jij", zei hij. „Weet je nog wel, hoe je op ééne middag driemaal door een agent opgebracht ben, omdat je ruiten ingegooid had?"

„Ja, maar jij was nog veel erger," riep de stuurman. „Want op de zeevaartschool was er geen enkele leeraar of hij heeft je om je streken van zijn les weggestuurd."

„Hoe is 't mogelijk! Hoe is 't mogelijk!" zuchtte de kapitein, „dat onze jongens zulke apen van deugnieten zijn."

„Maar wat moeten we doen?" vroeg de stuurman wanhopig.

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bullerje en Boonestaak

37.

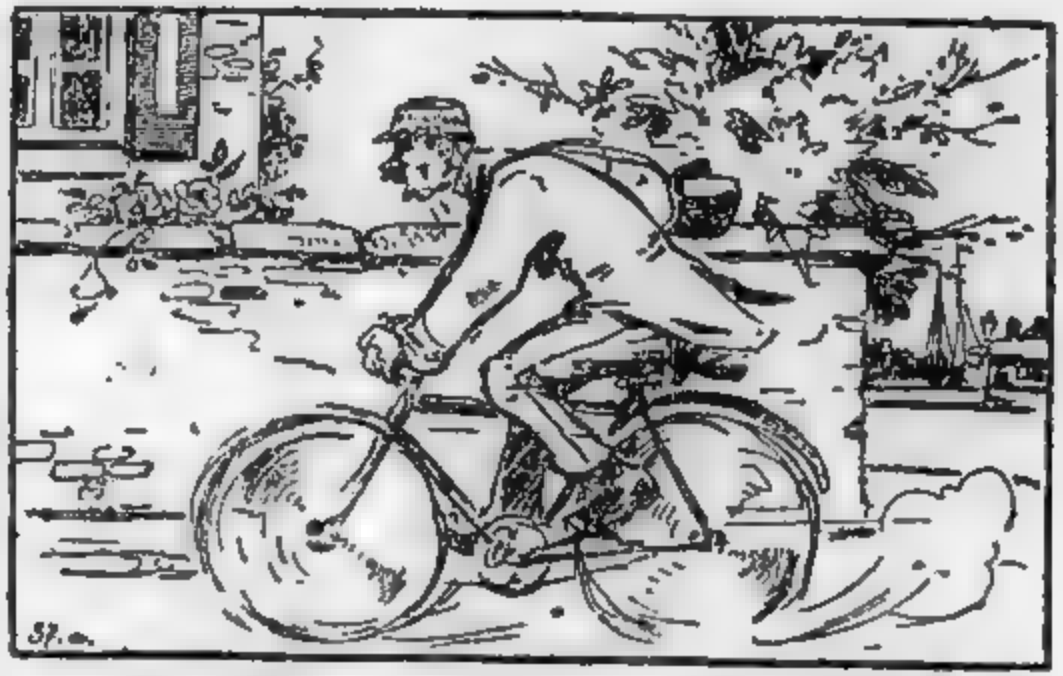

„Eerst zal ik een draadlooze boodschap naar huis sturen", vond de kapitein en een oogenblik later vloog het bericht door de lucht naar het land, dat de dierbare zoontjes veilig en wel aan boord waren en dat de moeders zich maar niet ongerust moesten maken.

Toen de kapitein in de hut terugkwam, zei de stuurman: „Ik heb een idee. We praaien de eerste de beste thuisvaarder en geven de jongens mee terug."

De kapitein keek hem peinzend aan.

„Dat zou kunnen," zei hij langzaam. „Maar ik heb er es over nagedacht. We blijven zeker een jaar onderweg. Zou je 't eigenlijk wel zoo heel erg vervelend vinden om tenminste één van je kinderen dien tijd bij je te hebben?"

De stuurman trok eens aan zijn lange neus en antwoordde dan:

„Nee... dat nou juist niet... En nou de apen toch eenmaal aan boord zijn..."

„We kunnen er in ieder geval eens over denken tot we in de eerste haven binnenloopen," vond de kapitein en de stuurman knikte.

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

38.

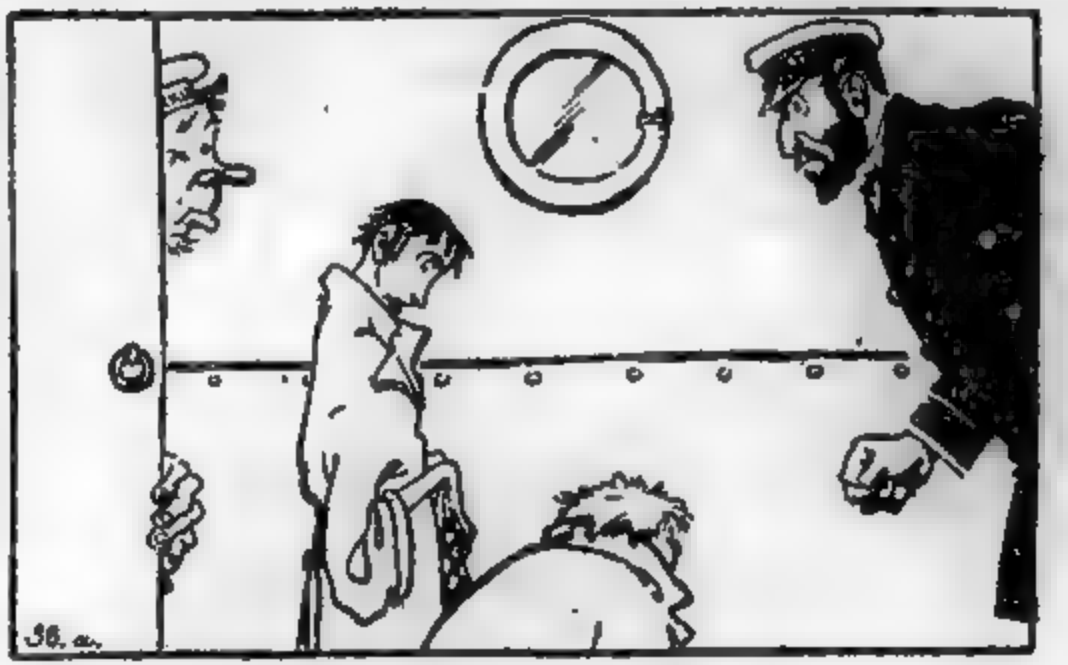

„Kaptein, hier bennen de zondaars." zei Ouwe Hein, z'n hoofd om den hoek van de deur stekend.

De kapitein en de stuurman keken in eens geweldig streng. En daar stonden de twee boosdoeners met gebogen hoofd en neergeslagen oogen voor de tafel. Ze zagen er zoo bespottelijk uit in hun rare plunje, dat de vaders moeite hadden, hun lachen te houden. Maar de kapitein begon met barsche stem:

„Zoo, modderbakken!... vlegels!... schandalen, dat jullie zijn!... Wat moeten we nou met jullie doen, hè?..."

„Vader", begon Boonestaak schuchter.

„Ik ben je vader niet," bulderde de kapitein. „Hier ben ik alleen maar de kapitein. En jullie zijn indringers, inbrekers en ik moet jullie daarvoor zwaar straffen. Om te beginnen zal ik jullie vier-en-twintig uren geboeid op water en brood in een cel opsluiten en dan zal ik er eens over denken of ik jullie morgen om dezen tijd zal laten kielhalen, zoo, rrtsi! aan een touw onder het schip door. Begrepen, slampampers? Hein, vraag of de bootsman even hier komt."

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

39.

Tien minuten later zaten Boonestaak en Bulletje op een houten bankje in een klein, donker kamertje met ijzeren wanden. Aan hun voeten rinkelden boeien en ze huilden tranen met tuiten, een heelen tijd achteraan. Eindelijk zei Bulletje snikkend:

„Een lekkere vader, die jij hebt!"

Dat kon Boonestaak niet hebben. Hij hield zijn tranen in en antwoordde nijdig:

„Wat doe jij dan ook in te breken op zijn schip?!"

„Wel alle menschen!" schreeuwde Bulletje en van boosheid vergat hij langer te huilen. „Dat moet jij me noodig verwijten! Jij hebt me zelf er toe overgehaald!"

„Nietes!" riep Boonestaak. „Je heb 'et zelf gewild, net zoo goed as ik... Gemeenerd!"

Ze zouden zeker hevige ruzie gekregen hebben, maar de sleutel knarste in de deur en een matroos zette zwijgend een kruik water voor hen neer en lei er een droog stuk brood naast. Dat vonden de jongens zoon' akelig gezicht, dat ze weer kermend begonnen te huilen. En de zwijgende matroos ging weg en sloot de deur.

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

40.

Een tijdje zeiden de jongens niets. Ze keken allebei zwijgend naar het water en het brood. Eindelijk zei Bulletje:

„Heb jij honger, Boonestaak?"

„Ja, eigenlijk wel," antwoordde die, zoo onverschillig als hij kon.

„Ik ook", bekende Bulletje gul. „En ik denk, dat ik maar eens aan dat brood zal beginnen."

„Nou, dat zal ik dan ook maar doen," vond Boonestaak.

En toen ze er eenmaal aan begonnen, voelden ze eerst hoe hun maag jeukte en ze lieten geen kruimeltje over.

„Ik zou eigenlijk best nog wat lusten", zei Bulletje onvoldaan.

„Zeker met worst er bij," hoonde Boonestaak.

„Waarom niet?" vroeg Bulletje. „Voor zulke magere graten as jij bent is droog brood genoeg."

„Lekker," grinnikte Boonestaak. „Heb ik 'et beter as zoo'n vette veelvraat as jij bent."

Een tijdje zwegen ze en keken mekaar boos aan.

„Wat duurt de tijd in de gevangenis lang!" zuchtte Bulletje toen en nam een slok uit de waterkruik. Maar Boonestaak had geen zin om te praten en keek somber vóór zich.

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

41.

Toen ze een poosje zwijgend voor zich gekeken hadden, zei Bulletje met een benauwd gezicht:

„Zou je vader ons morgen heusch laten kielhalen?"

Boonestaak keek bedenkelijk. Hij had best aan zijn vaders gezicht gezien, dat die maar een grapje maakte en het lang zoo erg niet bedoelde als het wel leek. Maar hij wou Bulletje plagen en zei dus:

„Ik denk 'et wel. Dat is zoo de gewoonte, hè, als ze je straffen willen."

Bulletje kreeg eerst een erge kleur en toen werd-ie weer in eens bleek. De angst had'm leelijk te pakken.

„Och", zei Boonestaak troostend, „zoo erg is 'et ook niet. Een touw onder je armen, en ze trekken je met een vaart even onder 'et schip door. 't Is zóó gebeurd."

Bulletje knapte wat op.

„Alleen as je zwaar ben, zooals jij", ging Boonestaak voort, „dan kan 'et gevaarlijk zijn. Als de matrozen moe worden, laten ze je kalm een poosje onder water hangen."

Bulletje stierf duizend dooden van angst.

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

42.

Boonestaak zag, hoe zijn vriendje van angst voor het kielhalen zweette en dat vond-ie toch wel wat erg. In eens begon-ie te lachen en riep, terwijl hij hem een stoot tegen zijn schouder gaf:

„Wees toch niet zoo bang, malle! 't Is immers maar een lolletje!"

„Een lolletje?" vroeg Bulletje onzeker. „Worden we niet gekielhaald?"

„Wel nee, suffert! dat zei ik maar om je te plagen!"

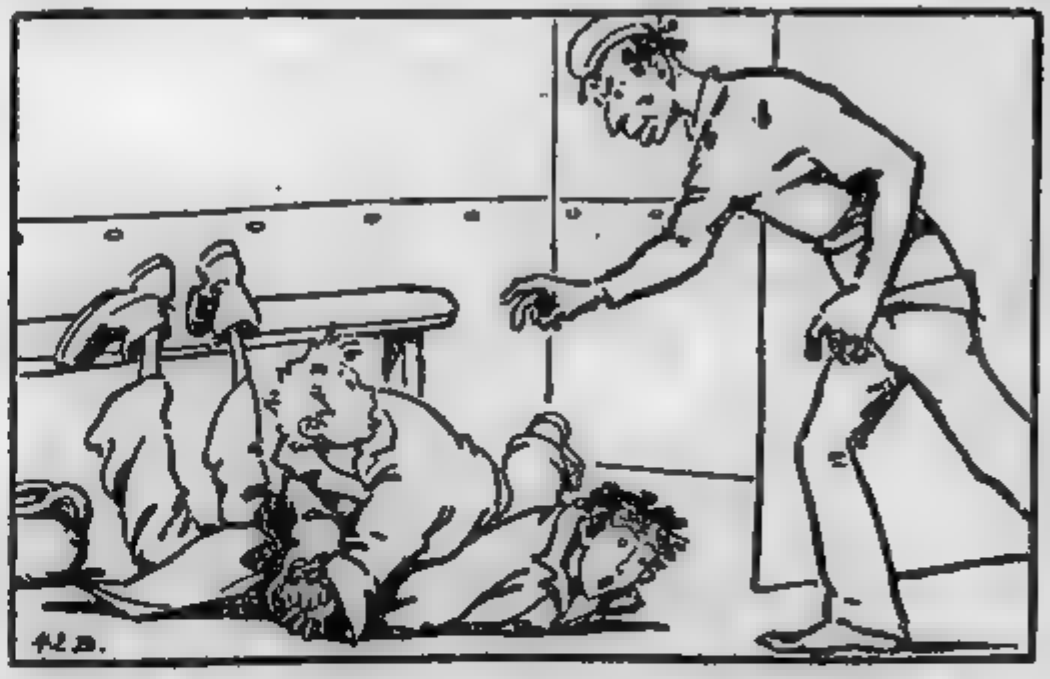

Bulletje was geweldig opgelucht, maar het idee, dat Boonestaak hem bang gemaakt en uitgelachen had, vond hij heel onplezierig en hij werd zoo nijdig als een spin. Zonder wat te zeggen, liet hij zich boven op zijn plaaggeest vallen en daar lagen ze te rollen en te vechten. Ze schreeuwden om het hardst en hun boeien maakten het spektakel nog erger.

Plotseling vloog de deur open en daar stond de matroos, die op hun moest letten en keek verbaasd op het vechtende kluwen neer.

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

43.

Toen de vechtende vrienden den matroos zagen, krabbelden zij haastig overeind. Zij maakten een bespottelijken indruk met hun veel te groote kleeren en hun verwarde haren. De matroos hield zijn lachen in en zei streng:

„Weten jullie niet, dat vechten aan boord streng verboden is? Kom maar es mee naar den kapitein."

Beschaamd en ongerust volgden Boonestaak en Bulletje hun bewaker en Bulletje zuchtte zachtjes:

„Wat zou ons nou weer boven ons hoofd hangen?"

Toen ze in de hut van den kapitein kwamen, vonden ze daar niemand. Maar wel lagen er hun gewone kleeren. Die waren vlug gewasschen en op de machine gedroogd. Heel erg schoon zagen ze er nog niet uit, maar zóó nauw werd aan boord niet gekeken. De matroos deed hun boeien los en zei barsch:

„Eigen kleeren aantrekken, en een beetje gauw. Zoo meteen komt de kapitein en dan mot jullie klaar zijn. Aste gesmeerde weerlicht!"

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

44.

Met zenuwachtige haast begonnen de jongens zich te verkleeden. In hun opgewondenheid en angst vergisten ze zich een paar keer en Bulletje trok Boonestaaks hemd aan, dat tot op den grond afhing, maar zoo nauw was, dat de kleine dikzak het hanst niet meer uit kon krijgen en er een groote scheur in trok. Boonestaak begon dadelijk uit te varen, maar de matroos kwam er tusschen en toen kalmeerden ze weer. En net stonden ze weer in hun gewone plunje en hadden ze de handboeien weer om, of daar kwam de kapitein.

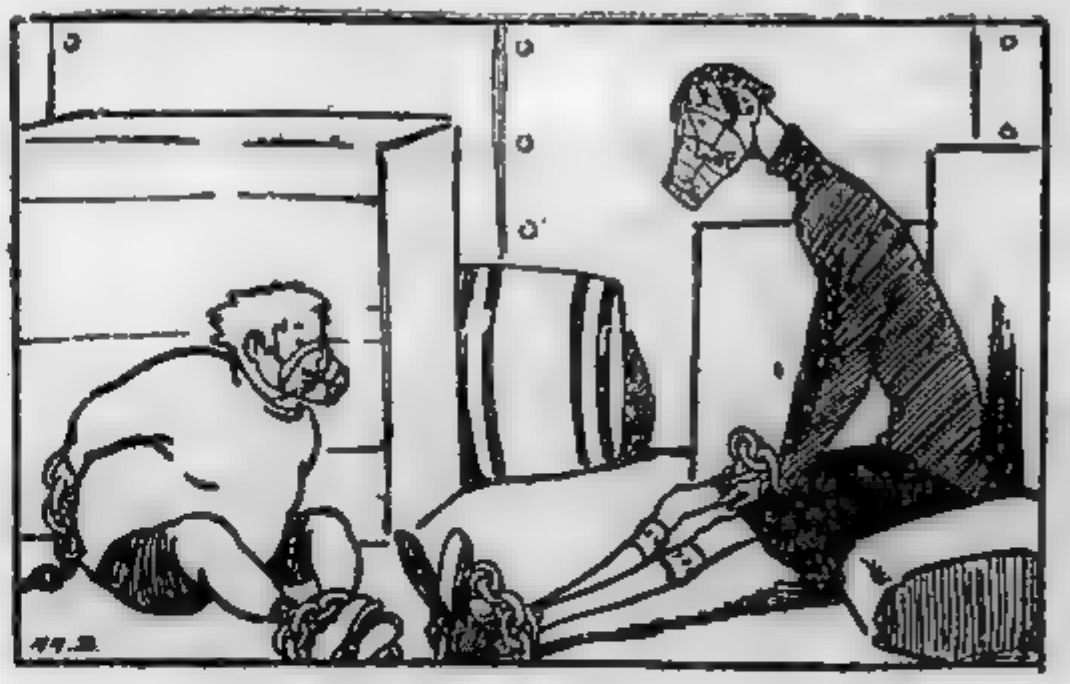

Zoodra die hoorde wat er aan de hand was, zette hij vreeselijk woeste oogen op en hij sloeg met zijn vuist op de tafel, dat het dreunde en de twee deugnieten bijna door hun knieën zakten van den schrik.

„Wel sapperdemalleworstmachien!" schreeuwde hij, „zoo'n gespuis heb ik nog nooit aan boord gehad! Vechten nog als ze geboeid zijn! Weet je wat, boei ze aan handen en voeten en leg ze aan de ketting vast. En als ze dan d'r mond nog open durven doen, zal ik ze nog muilkorven ook!"

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

45.

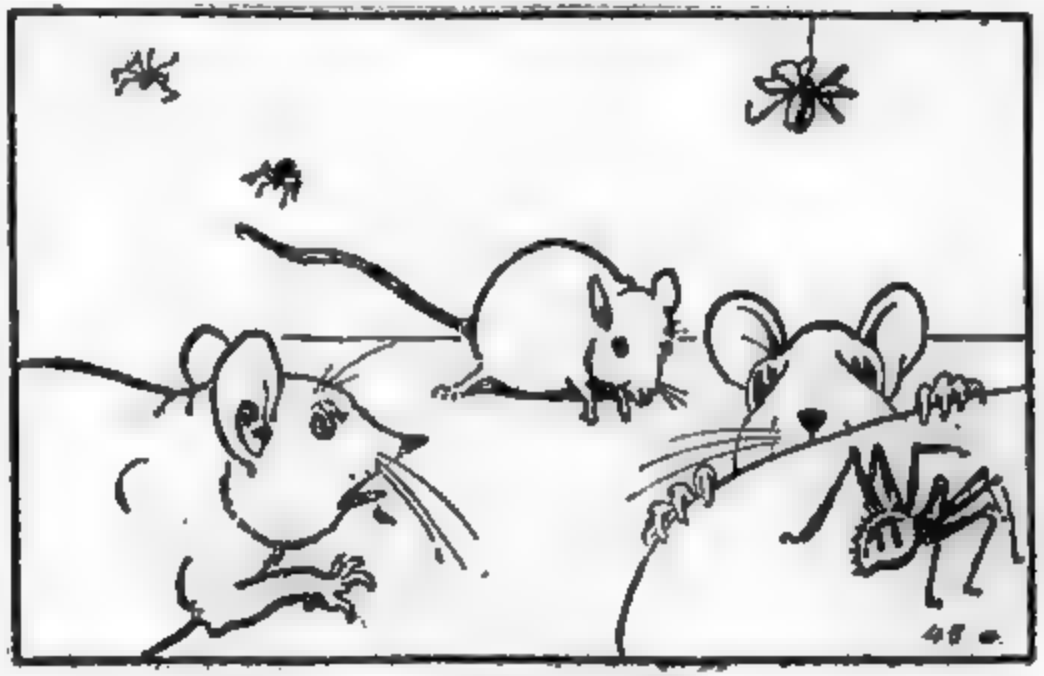

Dat vooruitzicht was onze twee helden toch wel wat kras! Ze hieven allebei hun handen omhoog en bruiden:

„Genade! Genade, asjeblieft!... We zullen 'et nooit meer doen!"

„Naar beneden!" riep de kapitein. „In het hok vol ratten en spinnen!"

„O, nee, meneer! O, nee meneertje!" smeekte Bulletje, die nergens zoo bang voor was als voor ratten en spinnen. En Boonestaak snikte hartverscheurend en vergoot stroomen van tranen.

De matroos lei zijn zware handen op hun schouders en duwde hen naar de deur.

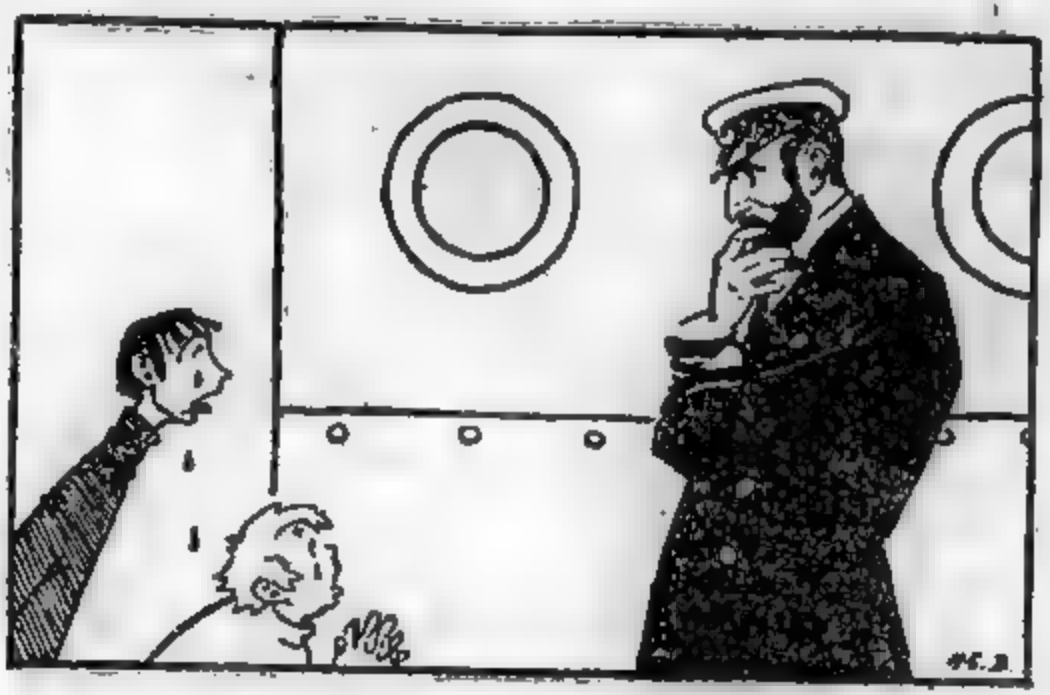

Toen ze, schreeuwend en kermend, al op den drempel waren, zei de kapitein in eens:

„Nou, wacht dan nog maar even. Ik zal nog es met de boeven praten. Ga jij maar aan je werk."

De matroos ging weg en hoopvol keken de jongens door hun tranen heen naar den kapitein, die zat na te denken en met zijn hand door zijn ruigen baard streek. In eens keek de stuurman om den hoek en de kapitein zei:

„Kom es binnen, stuur, dan zullen we samen overleggen, wat we met deze slechte kinderen doen moeten."

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

46.

„'t Zijn net kwaje honden," zei de kapitein. „Ze moeten aldoor vechten. Zelfs als ze samen in de cel zitten."

„Daar weet ik een mooi middel voor," zei de stuurman. „De kat met negen staarten."

„Hm!" zei de kapitein peinzend. „De kat met negen staarten! Da's een idee... Zoo'n zweep met negen riemen met knoopen d'r in... ja... dat wil wel es helpen."

Bulletje begon al weer te brullen en Boonestaaks onderlip hing ook erg laag.

„Kijk," ging de stuurman onverstoorbaar voort, „we geven ze elk zoo'n kat met negen staarten en dan moeten ze op mekaar lostrommelen. Als ze niet hard genoeg slaan, kunnen we een paar matrozen laten helpen. En wanneer d'r een bij neervalt..."

„O... vader!" kermde Bulletje, die zich in gedachten al vol blauwe en bloedroode striemen zag.

„Dat ventje zegt vader tegen me," riep de stuurman boos... Hoe komt ie er bij? Mijn zoontje zou z'n moeder nooit zoo'n verdriet aandoen!"

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

47.

Boonestaak en Bulletje vonden het vreeselijk, dat hun vaders maar aldoor net deden of ze vreemden waren en ze huilden zoo verdrietig, dat de kapitein en de stuurman er meelij mee kregen. En Boonestaaks vader zei nadenkend:

„Ja... en als ze nou maar beterschap wouen beloven!"...

Dat hoefde hij geen tweemaal te zeggen! Bulletje en Boonestaak riepen om 't hadst, dat ze heusch beter zouden oppassen, altijd braaf zijn, nooit meer zouden wegloopen en zeker niet meer met elkaar vechten.

„Ja, dat verandert de zaak natuurlijk een beetje," zei de stuurman. „Zullen we ze dan de boeien alvast maar afdoen, kap'tein?"

De kaptein keek bedenkelijk, maar hij liet toch toe, dat de stuurman de jongens de boeien van de polsen nam. Die voelden zich in eens honderd pond lichter en dansten van blijdschap. Maar toen de stuurman zoo langs zijn neus weg vroeg: „En nou maar kielhalen?" stond Bulletje in eens stokstijf stil van schrik en zelfs Boonestaak werd een beetje bleek. Zou het toch ernst zijn?

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

48.

„Zijn d'r hier haaien in de buurt?" vroeg de kapitein.

„Ik geloof het wel," antwoordde de stuurman onnoozel. „Waarom vraag je dat?"

„Wel," zei de kapitein peinzend, „we hebben 'es een matroos gekielhaald, ook op een plaats waar haaien waren, en die trokken we aan den anderen kant zonder beenen op, weet je nog wel? Een haai had de helft van 'em afgehapt."

De stuurman zei onverschillig:

„Ja, zulke kleinigheden kunnen je altijd overkomen."

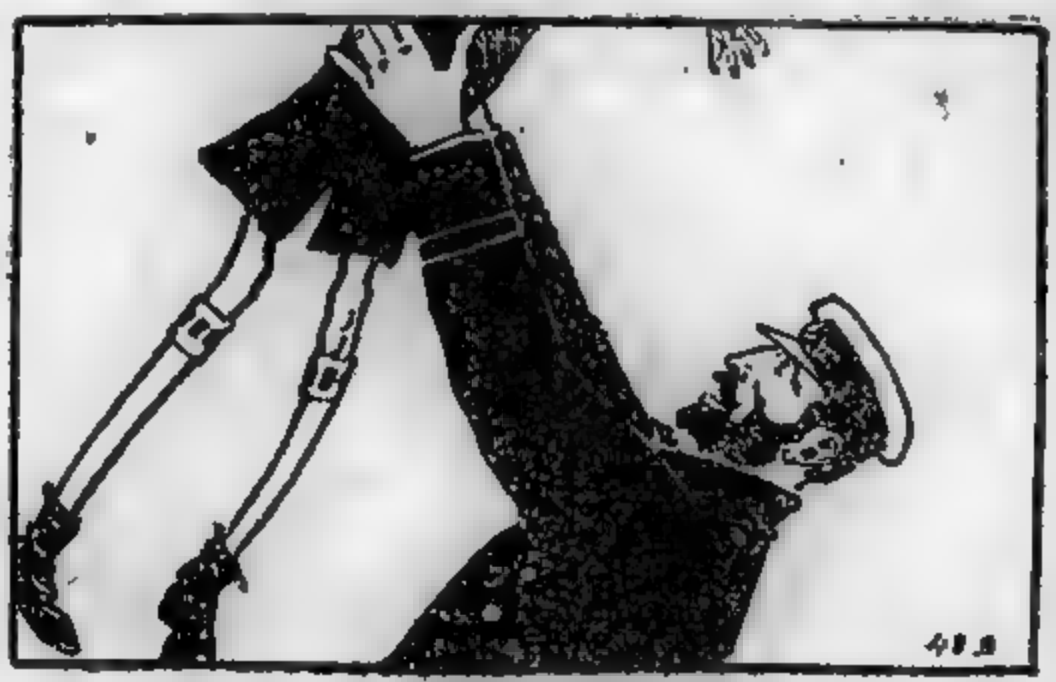

Toen keken de twee jongens zóó benauwd, dat hun vaders het niet langer uit konden houden en onbedaardelijk begonnen te lachen. Nog half angstig en toch al half hoopvol keken Boonestaak en Bulletje elkaar en dan hun vaders aan.

„Malle brasem!" riep de kapitein en hij stak Boonestaak zoo lang als ie was, boven zijn hoofd. „Zou je nou denken, dat je eigen vader je zou laten kielhalen!"

En toen begon Bulletje nog eens te huilen, maar nou van blijdschap en Boonestaak lachte, dat ie schudde.

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

49.

„En hoeven we nou ook niet meer op water en brood in de cel?" vroeg Boonestaak gauw.

„Daar moet ik nog es over denken," zei z'n vader. „Want jullie hebben een zware straf verdiend. Zoo weg te loopen. . . ."

„Maar as je met je vader meegaat, loop je toch niet weg!" piepte Bulletje, nog nasnikkend.

De stuurman en de kapitein keken mekaar aan.

„Da's een prachtig smoesje," zeide de eerste en de tweede voegde er bij: „Maar eigenlijk is 'et toch ook een beetje waar."

„Gaan jullie nou maar es even wat over 'et schip rondloopen," zei de kapitein, „dan zal ik es met den stuurman overleggen wat er verder met jullie gebeuren moet."

Dat lieten de vrienden zich geen twee maal zeggen. In minder dan geen tijd waren ze de deur uit en stonden bij de verschansing. Ze lachten tegen mekaar en vonden dat ze er tot nog toe goed afgekomen waren. Ze waren wel wat moe van de doorgestane angsten, maar ze hadden goede hoop, dat nu het ergste geleden was.

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

50.

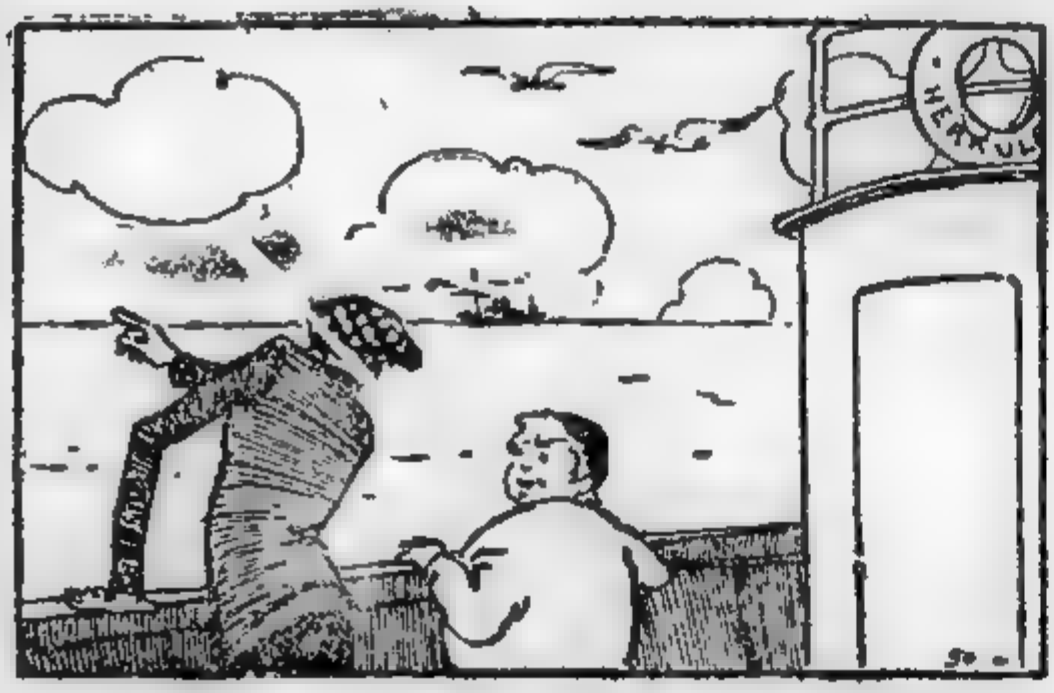

Een tijdje stonden de jongens stilletjes over de verschansing te kijken naar de wijde, wijde zee, die blank als een spiegel in het zonnetje lag te blinken. Heel in de verte zagen ze een andere stoomboot, maar voor de rest was er nergens een schip te zien.

Boonestaak keek Bulletje eens aan.

„Fijn, hè!" zei hij genietend. „We zijn nou ten minste echt op zee."

Bulletje knikte. In eens grinnikte hij en zei:

„Waar zouen de jongens op school nou mee bezig zijn?"

„Kan me niks bommen," zei Boonestaak. „Ik kan aan die school geen eens meer denken.... Ga je mee overal es kijken?"

Ze liepen de hut langs en toen ze net den hoek om kwamen stonden ze ineens tegenover een kanjer van een zwarten hond. Het is nog onzeker, wie het ergste schrok, de hond of de jongens. Het beest schoof achteruit, zette zijn nekharen op en liet brommend zijn tanden zien. De jongens deden ook een stap terug en Boonestaak greep Bulletje bij den arm zonder dat-ie 'et wist.

En zoo bleven ze even bewegingloos staan.

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

51.

Ineens zei de hond:
„Waf!"
sprong vooruit en hapte naar de dikke beenen van Bulletje. Die gaf een gil, bedacht zich geen oogenblik, maar rende weg, langs de verschansing naar voren. De hond blaffend achter hem aan en Boonestaak met zijn lange beenen weer achter den hond aan.
„Help! help!" schreeuwde Bulletje. Toen struikelde hij over een eind touw en kletste lang uit op het dek.

De hond schoot over Bulletje heen en net toen hij zich wou omkeeren om een nieuwen aanval op de dikke kuiten van den vreemdeling te doen, kreeg hij een straal ijskoud water tegen zijn lijf. Boonestaak had net een emmertje zien staan, alsof het voor hem klaar gezet was. De hond vloog verschrikt op zij en ging er toen jankend van door, bang voor een nieuw storthad.
„Dat was nog net op tijd, Bulletje!" riep Boonestaak. „Die hond had zin in biefstuk en hij vond zeker, dat jij er erg lekker uit zag!"

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

52.

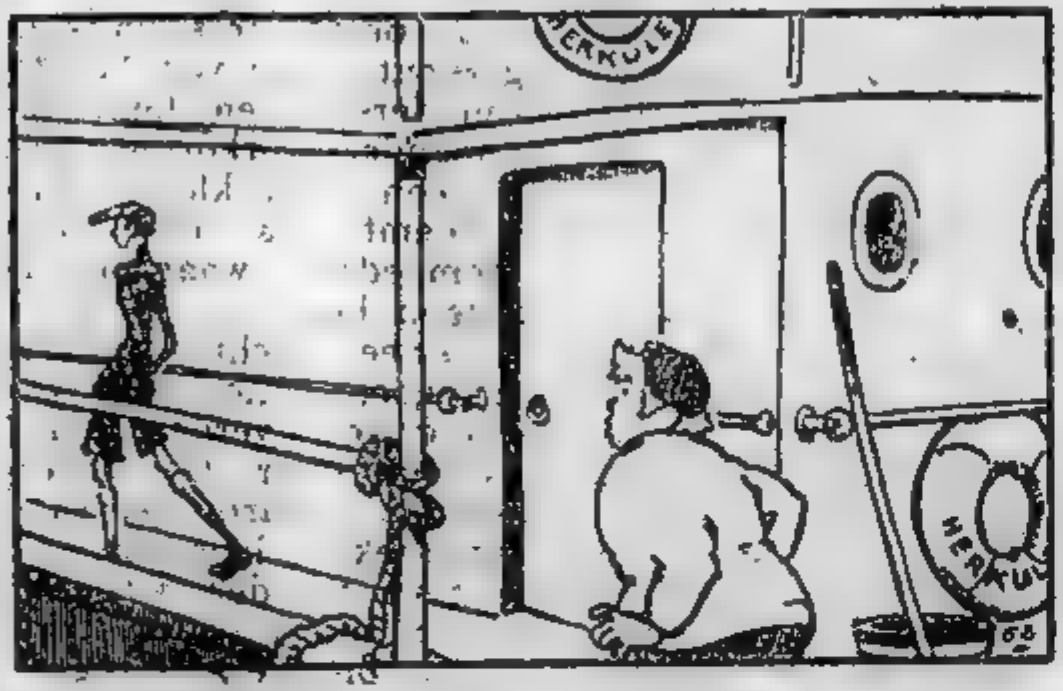

Bulletje was rechtop gaan zitten en keek angstig om zich heen.

„Waar is dat leeder geblevon?" vroeg hij.

„Hij is daar dat deurtje in gevlucht," vertelde Boonestaak. „Ga je mee es kijken, wat daar is?"

„Zeker om die gemeene bullebijter weer aan m'n beenen te krijgen," zei Bulletje alles behalve geestdriftig.

„Nou, dan ga ik alleen," riep Boonestaak minachtend, en hij stapte op de deur af, van verre gevolgd door Bulletje, die in stilte hoopte, dat de hond op zijn vriend af zou schieten.

Boonestaak zag achter de deur een soort keuken. Er stond een groot fornuis en daarvoor de dikke kok met een wit buis aan, een wit schort voor en een groote witte muts op z'n hoofd. De hond zat naast hem en likte z'n natte zijden. Zoodra hij Boonestaaks gezicht zag, sprong hij op alle vier z'n pooten, ging brommend achteruit en liet dreigend z'n tanden zien. De kok keek om en zei verwonderd:

„Wat heb ik nou an m'n kar hangen?"

Boonestaak lachte en zei:

„Ik ben enkel maar de duivel"... weet u nog wel?"

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

53.

De kok vond het heelemaal niet plezierig om herinnerd te worden aan zijn malle bangheid van dien morgen. Hij stond juist met een groote pollepel in het beslag voor pannekoeken te roeren en met een snelle beweging smeerde hij Boonestaaks gezicht links en rechts vol van het dikke, kleverige goedje, en zei daar spottend bij:

„Goeie middag dan, meneer de duivel, en wel mag het u bekomen!"

Dat kwam zoo onverwachts, dat Boonestaak verschrikt achteruit sprong, struikelde en zoo lang als ie was achterover viel.

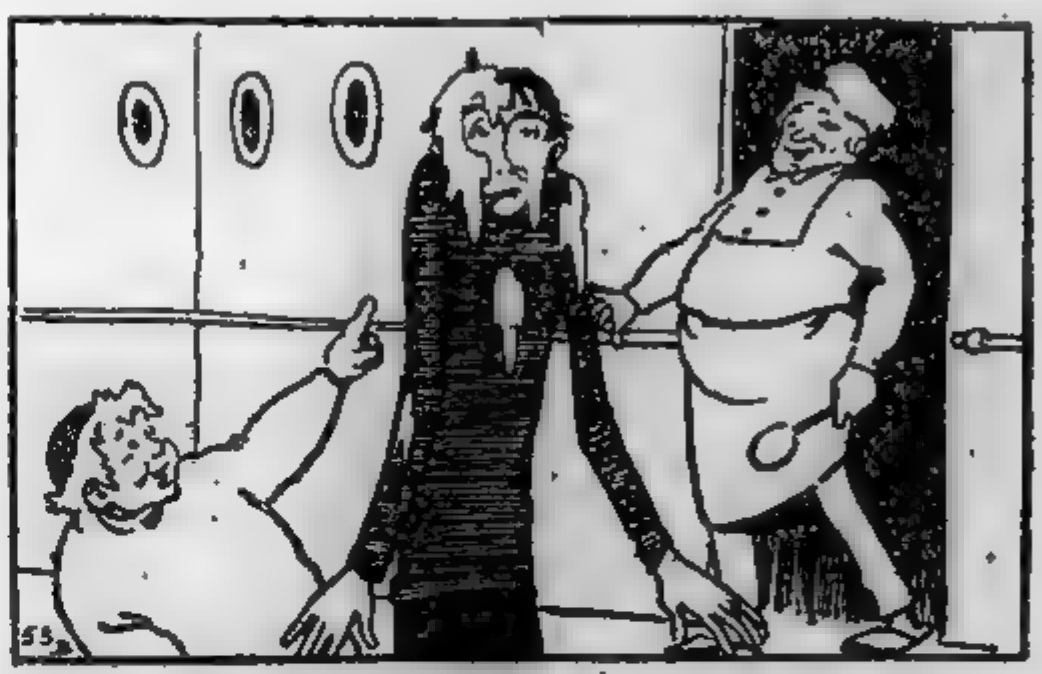

Bulletje was juist in de buurt gekomen en toen hij zijn viend zag liggen spartelen met de klodders deeg op zijn gezicht, bleef hij staan en moest zich aan de verschansing vasthouden van het lachen. De tranen biggelden hem over de wangen en in het deurtje stond de dikke kok en lachte niet minder. Tot in eens de hond te voorschijn sprong en op Boonestaak toestoof. Bulletje ging er schreeuwend van door, meenend dat het om zijn kuiten te doen was. En Boonestaak zag de harige snoet van den grooten hond vlak bij zijn gezicht en dorst zich van angst niet te verroeren.

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

54.

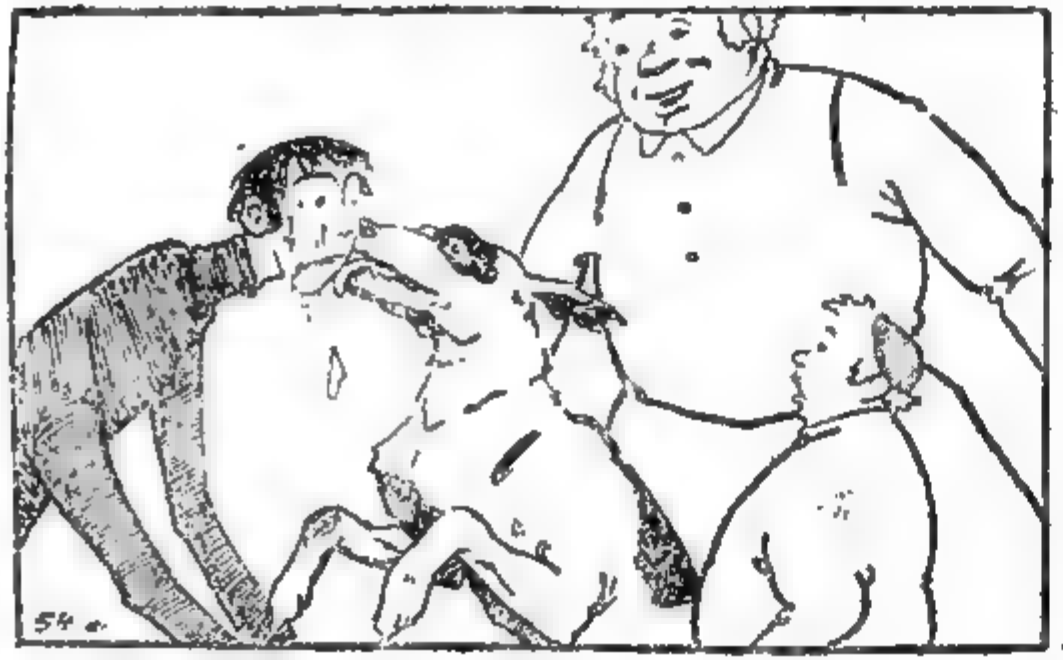

Boonestaak bibberde van angst voor de groote bek met de witte, scherpe tanden. Maar dat duurde niet lang, want het bleek al gauw, dat de hond geen kwade bedoelingen had: het was hem om het lekkere, zoete, melkachtige beslag te doen. Dat begon hij met zijn lange, roode tong in groote halen van Boonestaaks wangen te likken. En toen was ook Boonestaaks angst over. Hij begon te lachen en keerde dan de eene en dan weer de andere wang naar den hond, die gulzig doorging met haastige likken zijn heele gezicht van de pap te zuiveren.

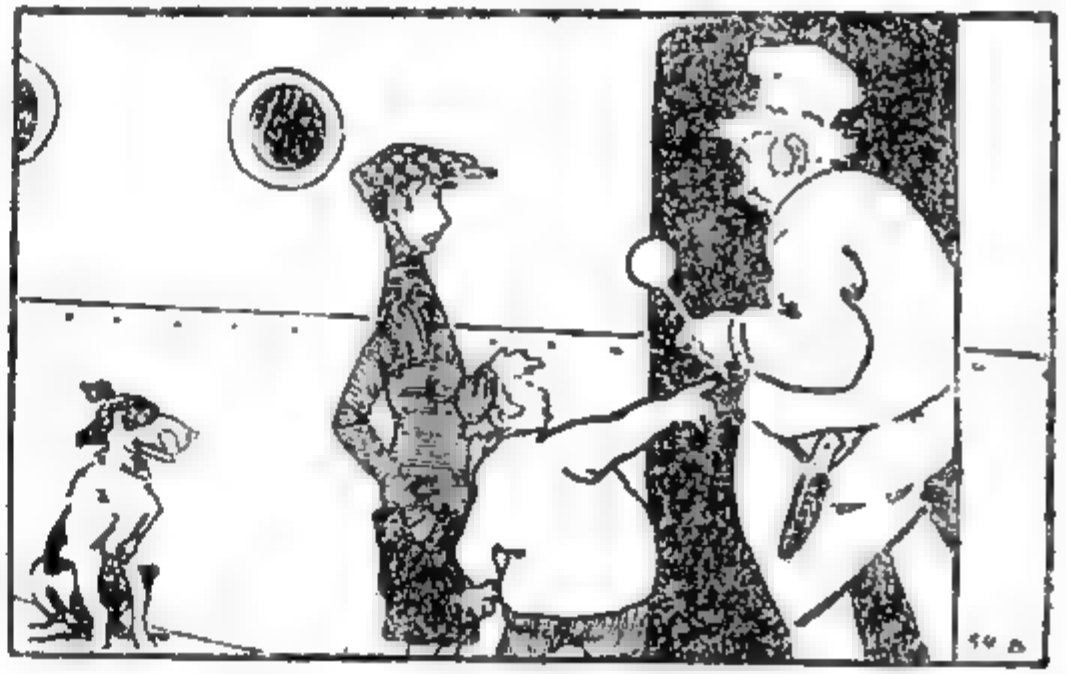

Bulletje was op een afstand blijven staan en ook hij moest lachen, toen hij den hond zoo ijverig bezig zag zijn vriend schoon te maken. Voetje voor voetje kwam hij dichterbij en juist toen de hond tevreden terug stapte en Boonestaak grinnikend opstond, was de dikke held weer bij het deurtje. De kok schuddebuikte nog van het lachen.

„Is dat hier de keuken?" vroeg Bulletje bedeesd. De kok keek in eens boos en zei:

„Nee, landkrab," dat heet aan boord fatsoenlijk: een kombuis, versta je?"

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

55.

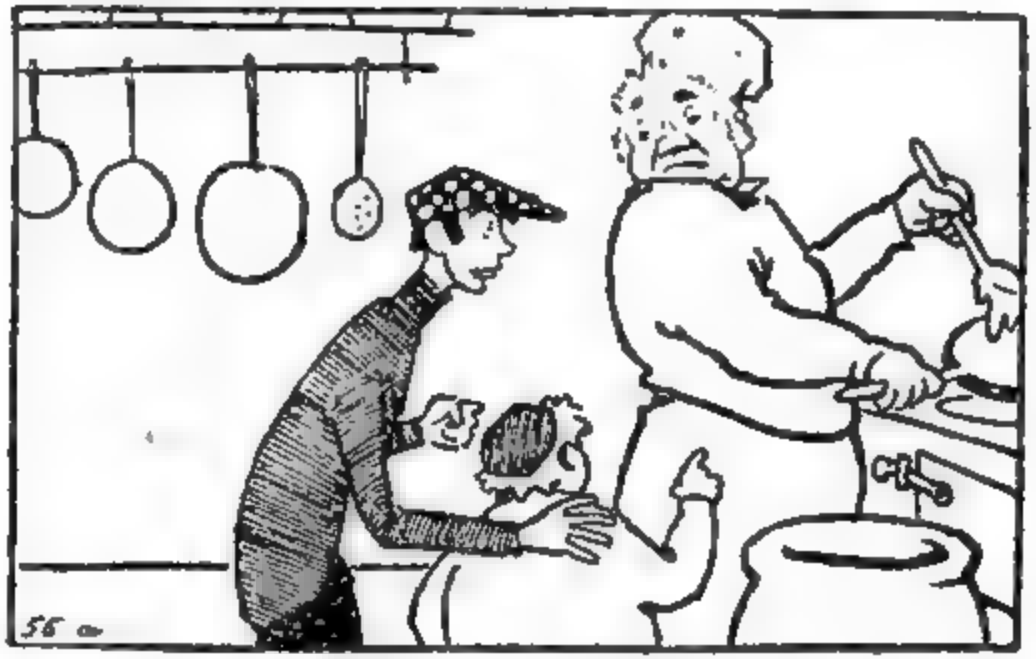

„Mogen wij es in de kombuis kijken?" vroeg Boonestaak, die met zijn zakdoek de laatste restjes beslag uit z'n ooren veegde.

„Welja," zeide de kok, „as je maar overal met je vurige vingers afblijft."

De jongens vonden het wàt gezellig in de kleine scheepskeuken, waar het snikheet was en alles glom van het vet. Door een open luchtvenstertje in den zolder kwam een beetje frischheid naar binnen.

De kok was nieuwsgiertg en liet Bulletje vertellen, wie ze nou eigenlijk waren en wat er met hen aan de hand was. En ondertusschen bakte hij pannekoeken.

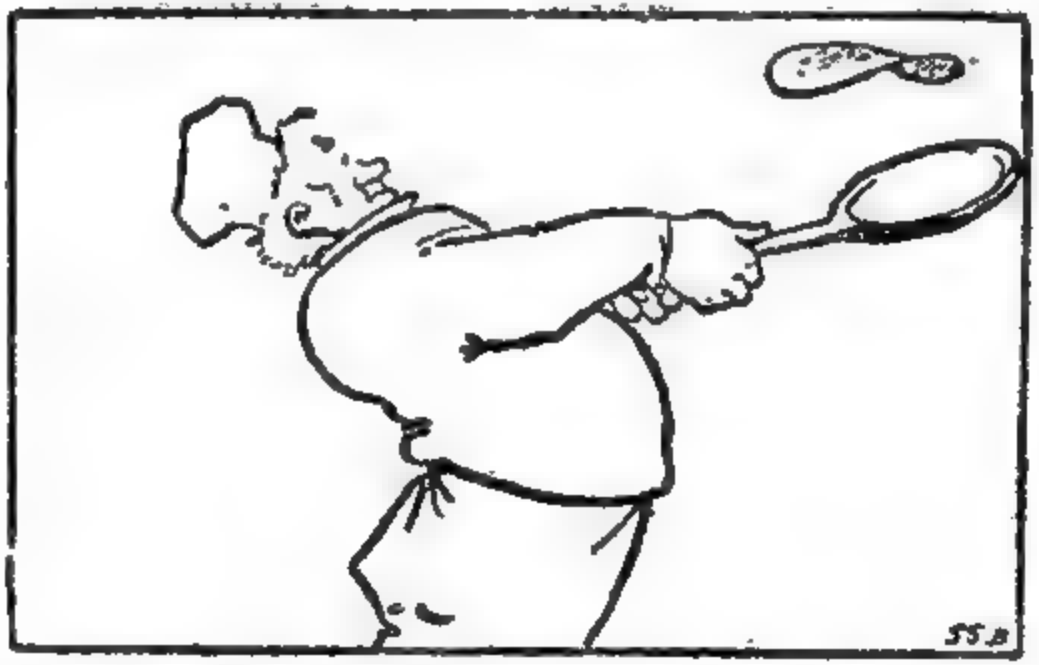

Telkens als er een pannekoek aan eene kant gaar was, nam de kok de pan van het vuur, wipte er even mee en dan vloog de pannekoek met een sierlijken zwaai omhoog, maakte een luchtsprong en kwam weer in de pan terecht.

Bulletje en Boonestaak waren een en al bewondering voor de knapheid van den kok en dat vond deze maar wat fijn. Telkens gooide hij de halfgebakken koek weer een eindje hooger en de jongens schreeuwden het uit, zoo mooi vonden ze het. En zoo werden ze al dadelijk goeie maatjes met den kok.

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

56.

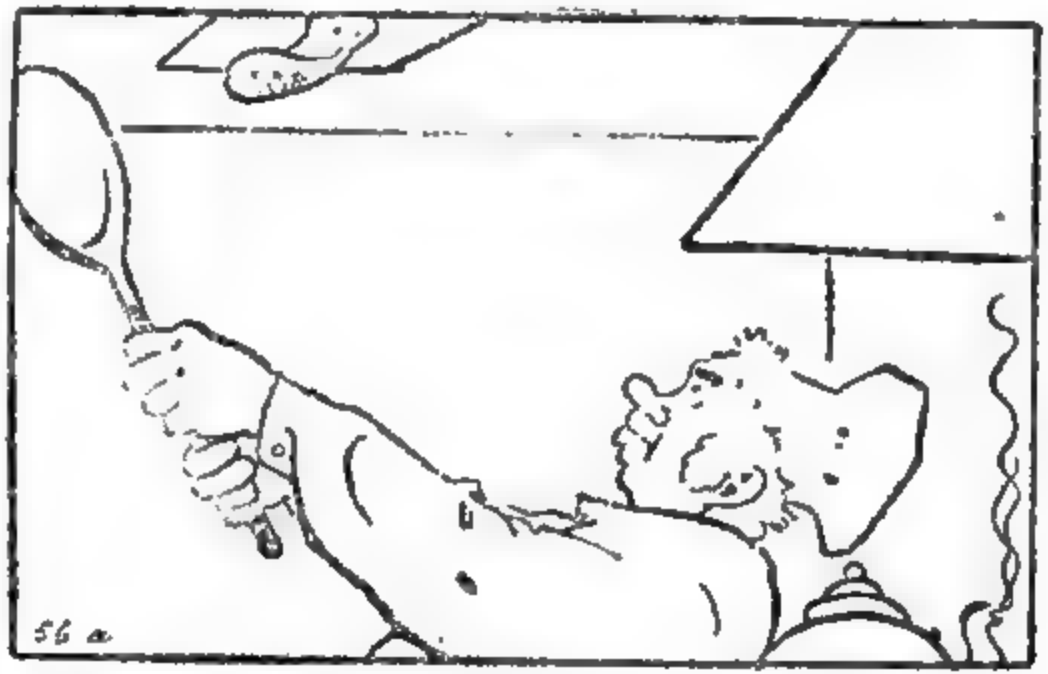

Door de bewondering van Boonestaak en Bulletje werd de kok eigenlijk wel een beetje verwaand. Dat was kinderachtig, maar groote menschen zijn heusch soms ook wel eens wat kinderachtig. En om te laten zien, dat hij nog veel knapper was, dan de jongens wel dachten, gooide hij de pannekoek telkens weer hooger, tot ie op het laatst, om de kroon op zijn werk te zetten, met zijn koekepan even mikte en toen de koek een reuzenzwaai gaf, zoodat die door het openstaande zoldervenstertje de lucht in vloog.

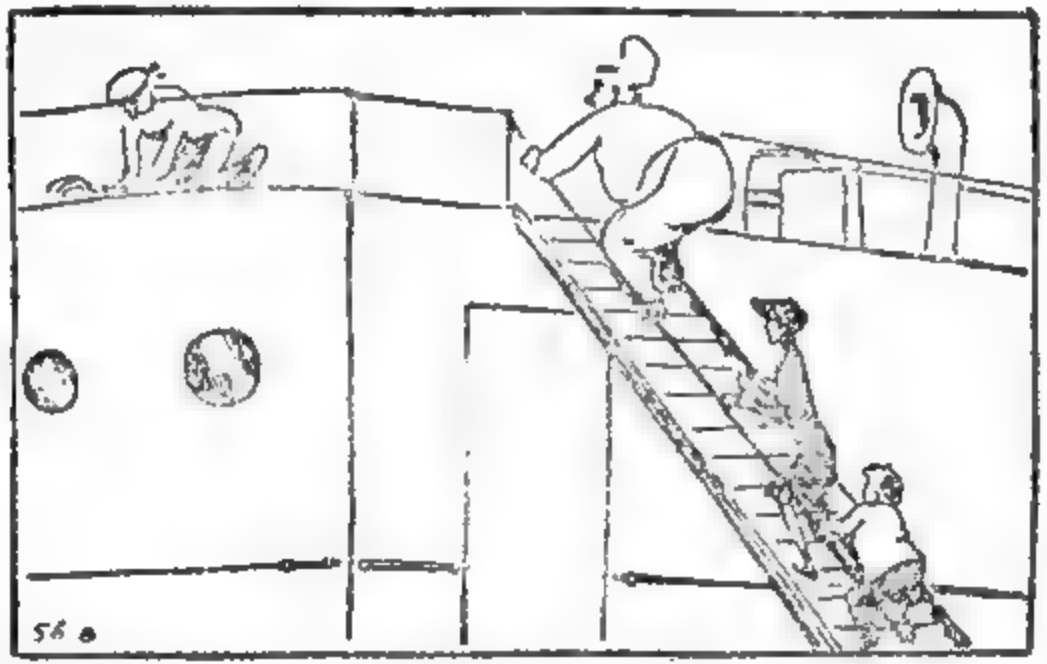

„Oooo!" riepen de jongens en met een fieren glimlach hield de kok de pan klaar om de koek weer op te vangen. Daar stond hij, en wachtte. Maar de koek kwam niet terug. Dat was een zonderling geval! Verbaasd keken de drie mekaar aan. Hoe hoog zou die koek wel gevlogen zijn? In eens stoof de kok naar buiten en de jongens liepen hem achterna...

Boven op de kombuis zat een matroos aan een paar touwtjes te draaien. Hij keek erg onnoozel, maar het vet zat nog aan zijn lippen en de kok begreep, dat de slimmerd de pannekoek in de vlucht gegrepen en gauw opgegeten had.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

57.

„Schooier!" riep de kok verwoed... Heb jij m'n pannekoek gegapt?"

De matroos deed of ie erg schrok en zei toen:

„Gossie, was die van jou, kok?... Ik dacht, dat ie op z'n eigen houtje een luchtreisje wou maken en toen heb ik 'em gevangen." En hij lachte en slikte het laatste stukje naar binnen.

„'k Wou, dat je ten minste je fikken gebrand had," raasde de kok.

„Ken niet," zei de matroos bedaard. „'k heb keren fikken, kijk maar." En hij toonde zijn bruine, verweerde handen.

De kok wou er geen praat meer over hebben en liep de kombuis weer in. Boonestaak en Bulletje moesten inwendig vreeselijk lachen om die droogkomieke matroos en om het malle gezicht, dat de kok gezet had, toen die pannekoek maar niet terug kwam. Maar ze wilden hun nieuwe vriend niet boos maken en gaven hem dus gelijk, toen hij beweerde, dat de matrozen schooiers waren.

„Mag ik 'et ook es probeeren, kok, met zoo'n pannekoek?" vroeg Bulletje.

„Hè, ja!" viel Boonestaak bij, „ik ook, kok, toe."

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

58.

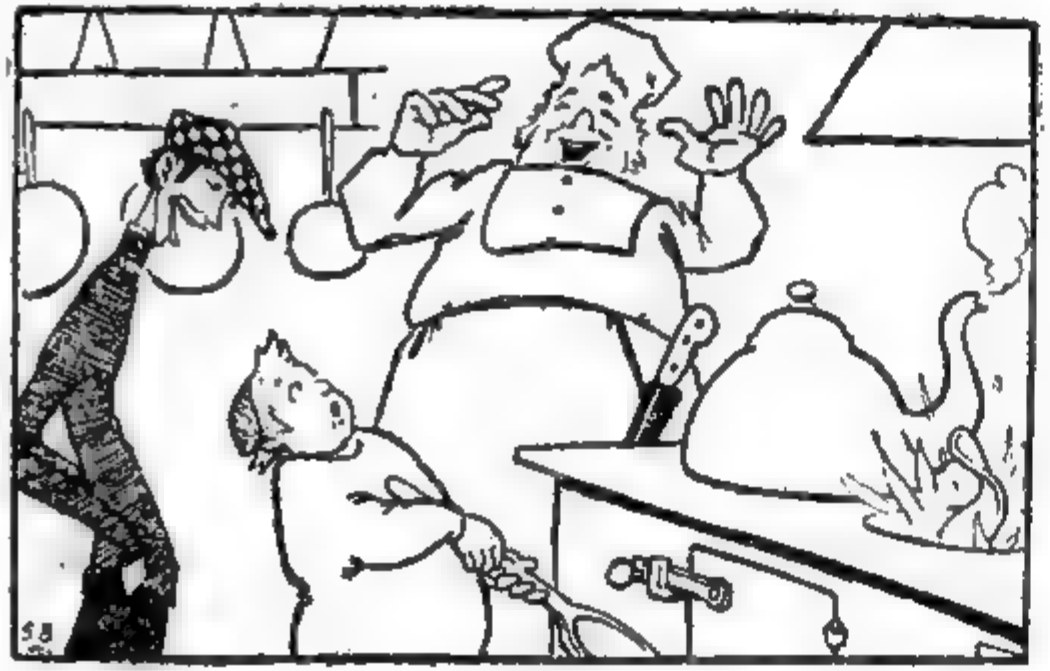

„Dat zal je niet meevallen, jongelui", zei de kok met een lachje. „Maar als je 't nou met alle geweld wilt, vooruit dan maar."

Bulletje was het eerst aan de beurt. Hij spande zich erg in, stak z'n tong tusschen z'n lippen en gaf de pan een forschen zwaai. De koek vloog sissend omhoog, kletste met natte kant tegen de zoldering en viel toen precies door de opening van het fornuis in de vlammen. De kok lag half flauw van 't lachen tegen de wand en Boonestaak lachte luidkeels mee! En Bulletje stond mal met de pan in z'n handen naar de natte beslagplek tegen den zolder te kijken.

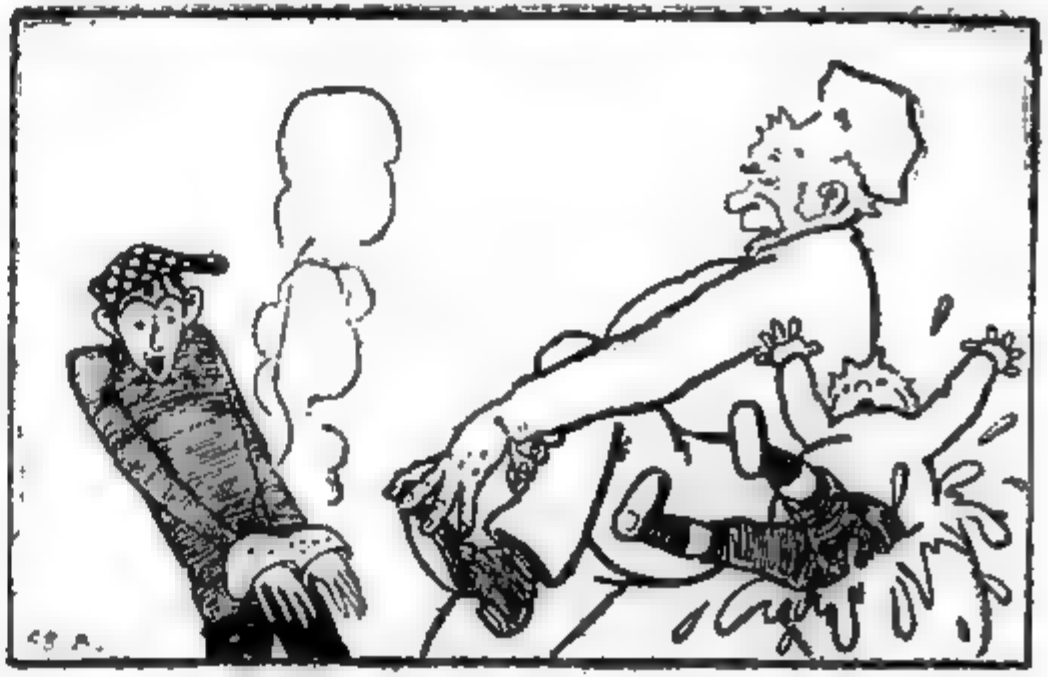

Toen was het de beurt van Boonestaak. Die nam zich voor om het beter te doen! Hij gooide de pannekoek prachtig omhoog. Die sloeg onder het draaien dubbel, maakte een zonderlinge buiteling en kwam precies — op Boonestaaks handen terecht. Die gaf een schreeuw van de pijn en liet de pan los. De lachende kok kreeg het zware ding op z'n teenen, sprong achteruit tegen Bulletje aan, die ook al gierde van de pret en Bulletje viel om en kwam met z'n achterste te land in de pot met beslag. Het witte spul spatte naar alle kanten omhoog en over den vloer. Dat was een schrik!

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

59.

Bulletje schreeuwde huizen hoog, de kok tierde als een razende en Boonestaak vergat heelemaal z'n verbrande vingers en kreeg bijna een stuip van het lachen. Hij stond op een been rond te dansen met z'n handen tegen z'n buik gedrukt en hapte naar adem. En zelfs toen de woedende kok hem een pats om z'n ooren gaf en hij op zij tegen den grond rolde bleef hij, liggende, doorlachen en dacht niet anders of hij zou er in blijven. Bulletje was opgekrabbeld en stond tranen als stuiters te huilen. De witte pap van het beslag droop in dikke klodders langs zijn broek.

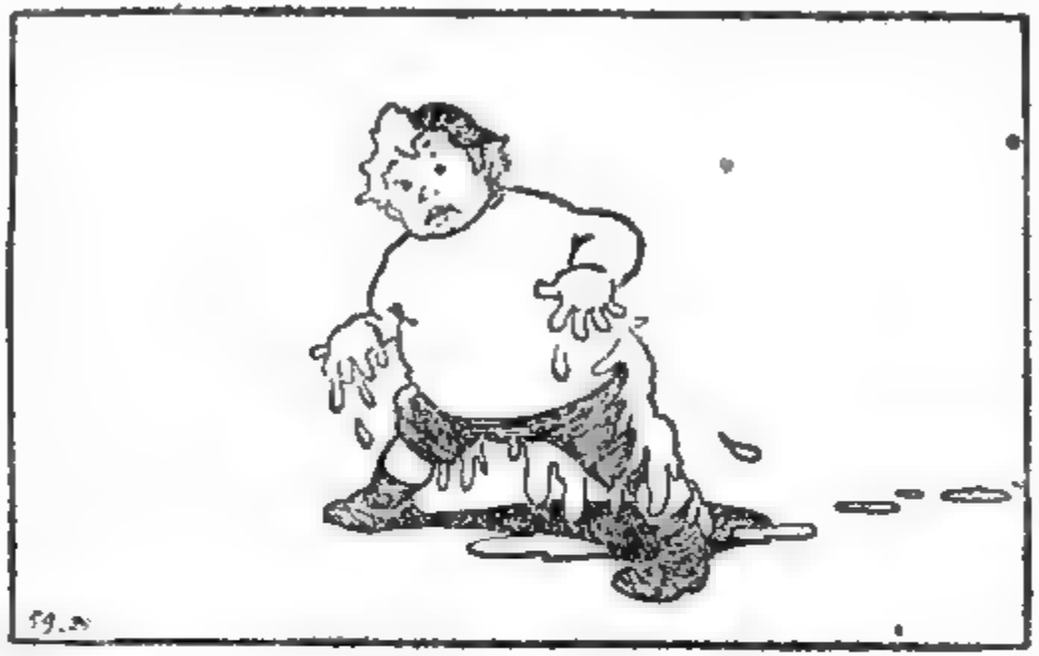

„Mijn heele pot met beslag naar de maan!" jammerde de kok. „Slampampers, wat doe je ook in de kombuis!"

De matroos was op het geraas naar beneden gekomen en keek de deur in.

„Ben je de jongeheeren aan 't kookles geven?" vroeg hij onnoozel. Dat maakte, dat de kok haast een zenuw-toeval kreeg van woede en de jongens zorgden, dat ze met speed de kombuis uit kwamen.

Bulletje liep voorop, ongelukkig hobbelend met zijn korte beentjes wijd van elkaar. Tusschen twee lachbuien raadde Boonestaak hem aan:

„Je moet die hond opzoeken. Kan die je broek schoon likken!"

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

60.

Boonestaak en Bulletje waren nog maar net de kombuis uit, toen de kapitein en de stuurman den hoek omkwamen.

Verbaasd bleven dezen staan.

„Wat is hier gebeurd?" vroeg de kapitein.

Briesend van kwaadheid kwam de kok juist de kombuis uitschieten en met horten en stooten vertelde hij, wat er gebeurd was. En de matroos vulde af en toe zijn verhaal met een paar grove opmerkingen aan. De schrik zat den jongens in de beenen. Wat zouden hun vaders van deze nieuwe wanordelijkheden zeggen?

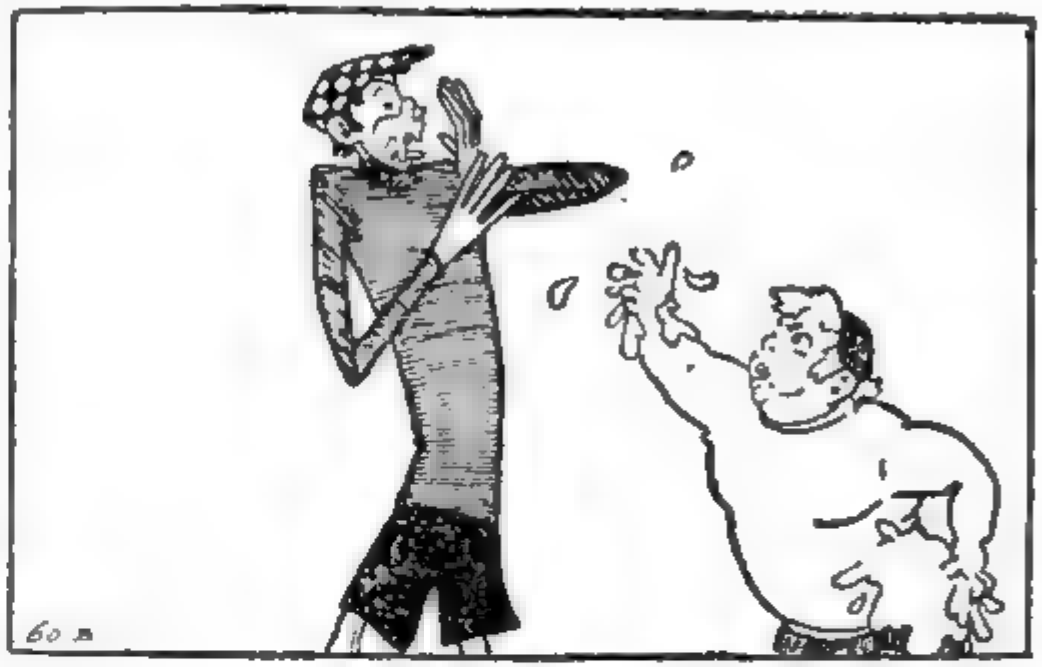

Dat viel echter nog al mee. Want nadat de mannen zich eerst met alle geweld ernstig gehouden hadden, barstten ze ten slotte toch in een bulderend gelach uit. Ze sloegen zich op de knieen en rolden tegen elkaar aan van plezier. Toen begon de kok van den weeromstuit ook te lachen en daarop drufden Boonestaak en Bulletje hun boetvaardige houding een beetje te laten varen. Boonestaak lachte zelfs mee en toen greep Bulletje een dikke beslagklodder van z'n broek en smeet die z'n vriendje midden op z'n gezicht, waar hij pletsend zitten bleef. En bij het verbouwereerde snoet van Boonestaak schoot zelfs de ernstige matroos in een onbedaarlijke lachbui.

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

61.

„Gauw de ouwe Hein op gaan zoeken met z'n bezem en z'n boenders", zei de stuurman tegen Bulletje.

Die bibberde al bij de gedachte aan een nieuwe reiniging door ouwe Heins harde knuisten en hij smeekte:

„Laten wij 't liever zelf even schoonmaken, vader... We zullen 'et wel piekfijn doen, niewaar Boonestaak?"

„O ja", viel die zijn kameraadje bij. „Dat kunnen we best."

„Nou, vooruit dan maar voor dezen keer", zei de kapitein.

Terwijl de jongens weghepen, keken de mannen elkaar aan en proestten 'et opnieuw uit.

„Als dat zoo door moet gaan, kan 'et goed worden!" zei de kapitoen toen.

„'t Zijn een paar fijne passagiers", gaf de stuurman toe.

„Och", zei de matroos, „ze brengen in ieder geval wat leven in de brouwerij, da's vast."

„Mij te veel leven", vond de kok, maar hij lachte toch van harte mee. En daarop gingen ze allemaal weer aan hun werk.

Nadruk verboden

Helaas voordat de krant werd gescand, was de strip al door een onverlaat uit de fysieke krant geknipt.

Dat krijg je als je onder de 1e strook vermeld:

— Uit Moskou van gisteren aan de „N R. Ct.":

Blijkens door het volkskommissariaat

gewichtstoename der leerlingen geven de onweerlegbare bewijzen van de zegenrijke gevolgen... en toch — we

broodnoodig de openlucht- of bosch- of buiten-school, of hoe men deze instellingen ook wenscht te noemen,

Om te zorgen dat je het verhaal kan volgen, hieronder de ontbrekende stroken uit een latere boekuitgave .

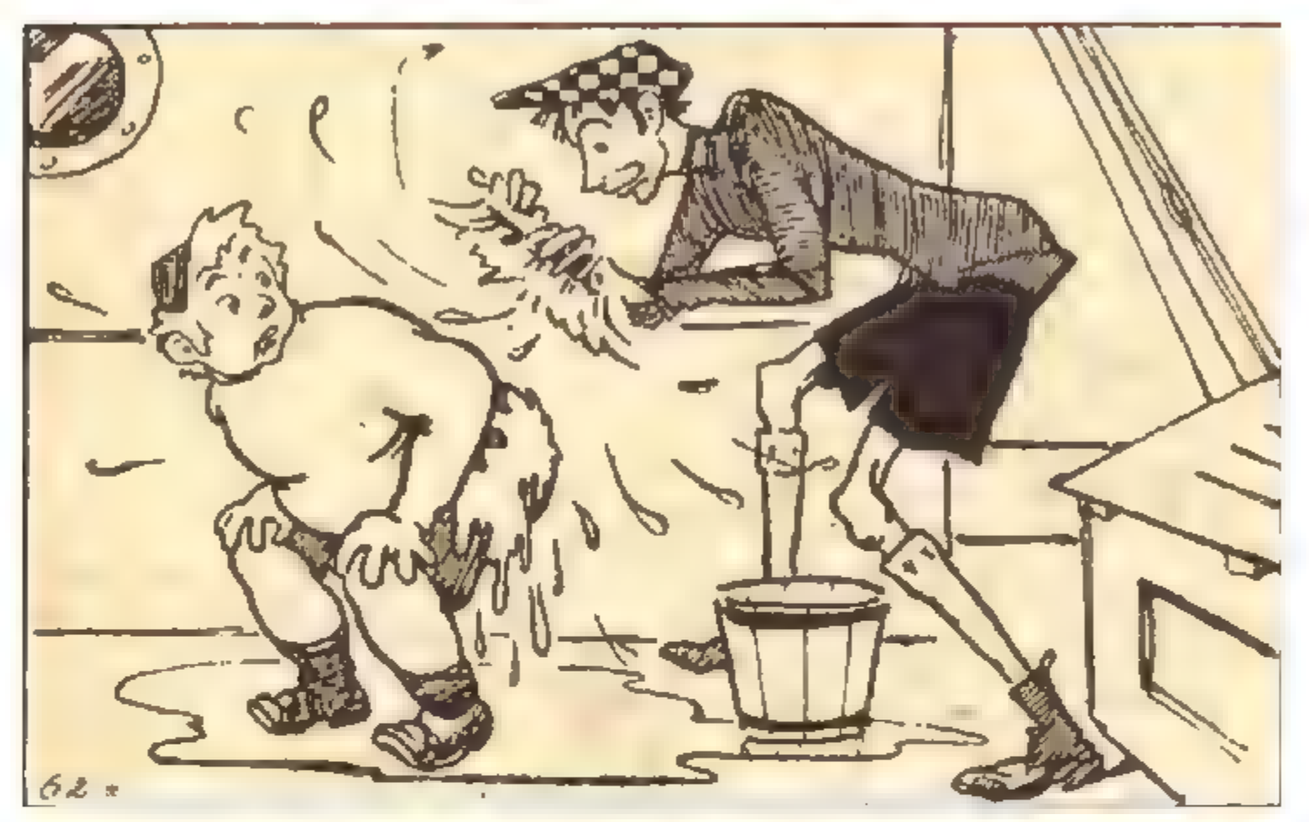

Achter de kombuis vonden de jongens een emmer vol water. Een harde borstel lag erbij.

'Kom hier, Bulletje,' zei Bonestaak vriendelijk, 'dan zal ik je even schoonmaken.'

Bulletje vertrouwde die vriendelijke toon maar half. Toch ging hij gehoorzaam krom staan op Bonestaaks verzoek en deze begon onmiddellijk het reinigingsproces. Met grote halen borstelde hij over de gewitte broek en verzuimde niet, daarbij overvloedig gebruik te maken van het koude water.

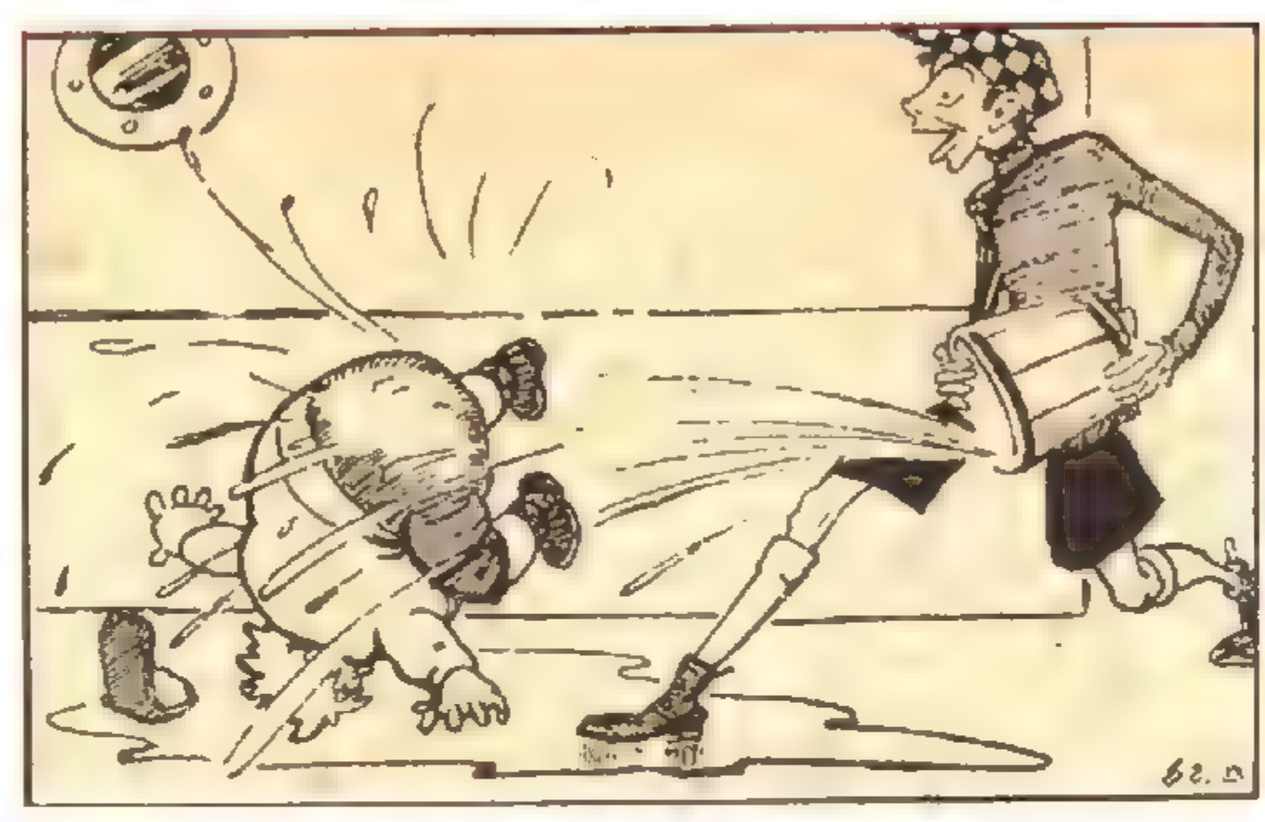

'Een beetje bedaard, asjeblieft,' riep Bulletje bibberend en hij stak zijn bolle tronie tussen z'n knieën door.

'Even geduld,' zei Bonestaak kalm. 'De pap is er haast af . . . Wacht . . . nog even naspoelen.'

En voor Bulletje tijd had opzij te springen kletste hij hem al het water dat nog in de emmer was, tegen z'n dikke batterij en z'n benen. Ook Bulletjes naar de grond hangend gezicht kreeg ruimschoots zijn deel en in zijn haast om weg te komen, rolde onze dikzak als een opgevouwen egel twee maal over z'n hoofd.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

63.

"Da's gemeen!" riep Bulletje, terwijl hij overeind ging zitten en de natte haren uit zijn oogen streek. Onder hem vormde zich dadelijk een plasje.

Boonestaak toonde zich verontwaardigd.

„Nee, die is goed!" zei hij en hield zijn lachen in... Wat ben je een ondankbare bond! Zit ik 'et smerige jong eerst schoon te boenen en nou scheldt-ie me nog uit op den kop toe!"

„Je had me toch niet met water hoeven te smijten!" schreeuwde Bulletje, maar Boonestaak hield stijf en strak vol:

„Dat hoort er bij."

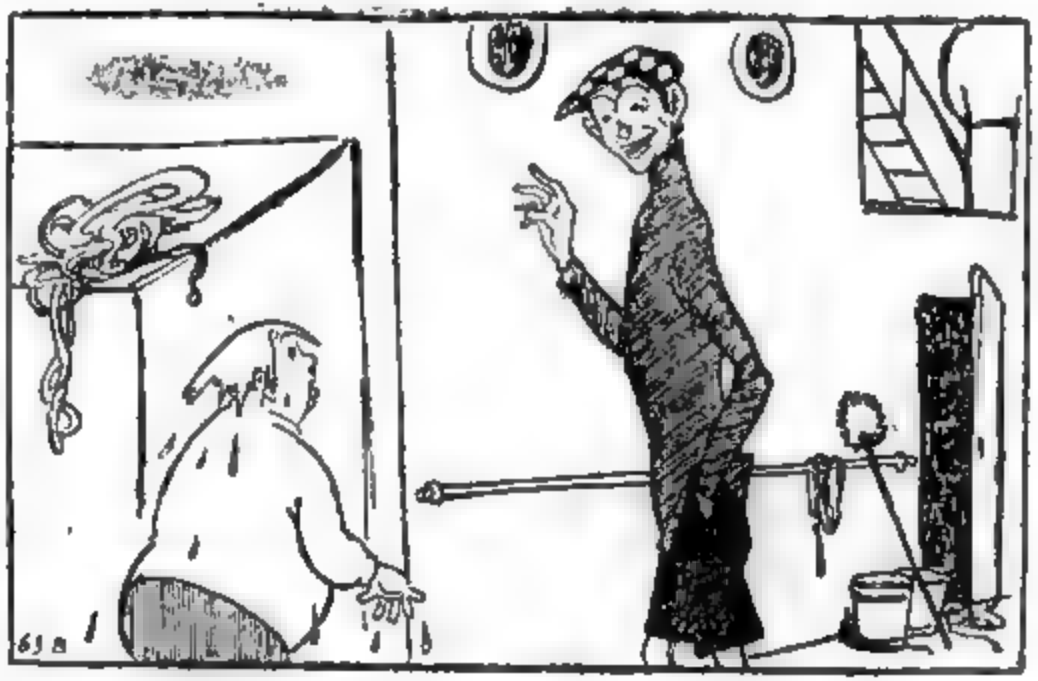

Bulletje stond op. Hij bibberde van de kou en kon het maar niet eens worden met Boonestaaks manier van schoonmaken. Toen zei Boonestaak zoo langs z'n neus weg:

„Heb ik je daar laatst niet es tegen een natte jongen: Snoeoek! hooren roepen?"

Bulletje begreep best wat de andere bedoelde en nu werd hij nog veel boozer. Maar hij zag in, dat praten niet veel helpen zou en zuchtte alleen:

„Hoe moet ik nou droog worden?"

„Daar is wel wat op te vinden", zei een vreemde stem.

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

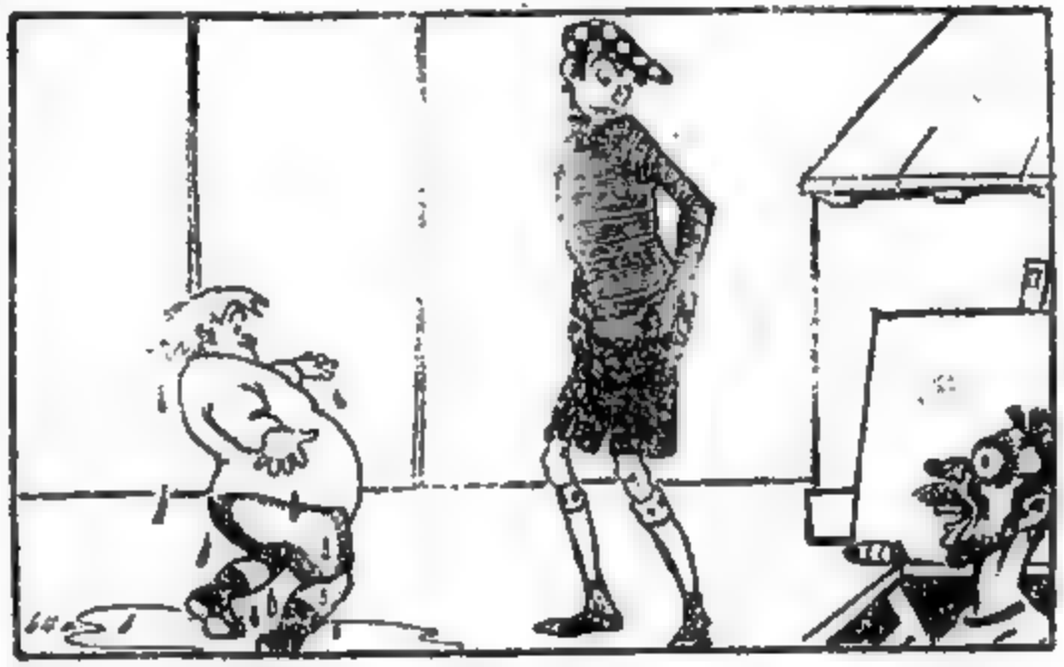

Boonestaak en Bulletje keerden zich om en keken in het zwarte gezicht van een stoker, die even naar boven gekomen was om een luchtje te scheppen.

„Dag, meneer," zei Bulletje beduusd. De stoker lachte.

„Je mag tegen mij wel Janus zeggen, hoor," zei hij genoedelijk en toen voegde hij er bij:

„As je je natte bulletjes drogen wil, ga dan maar mee naar de vuurplaat. Daar dampt 'et water er gauw genoeg uit."

Daar waren de vrienden wel voor te vinden.

Langs het ijzeren laddertje daalden ze af naar de ketels en de vuren. Het was er gloeiend heet. Stokers met het bovenlijf bloot en heelemaal zwart van de kolenstof stonden in de vuren te poken met lange ijzers of smeten groote schoppen kolen onder de ketels. Ze zweetten allemaal geweldig en telkens trok zoo'n wegdruipende zweetdroppel een witte streep over hun zwart gezicht of hun lijf, maar dadelijk daarop was alles weer zwart van het stof.

„'t Lijkt hier de hel wel!" zei Boonestaak.

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

65.

„Dan ben ik zeker de opperste van de duvels?" zei de eerste stoker lachend en tusschen zijn roode lippen blonken de witte tanden in zijn zwart gezicht. Hij rolde met zijn oogen, maar Boonestaak werd heelemaal niet bang en lachte terug.

„Dat zal wel," zei hij brutaal.

„Maar de duvel moet ondeugende jongens braden," zei de stoker en hij greep Boonestaak met zijn groote handen beet en deed net, of ie 'em in 'et vuur wou gooien.

„Moet ik maar?" vroeg hij.

Het wraakzuchtige Bulletje glunderde van plezier.

„Ja, toe maar!" riep hij. „Hij heeft me pas heelemaal kletsnat gegooid."

De stoker zette Boonestaak neer.

„O!" riep hij. „Dan zullen we jou d'r maar eerst ingooien. Kan je prachtig drogen, kereltje, kom maar es hier!"

En hij stak zijn zwarte handen naar den kleinen dikzak uit. Maar die week terug en zei:

„Nee... ik wou maar liever wat minder gauw droog zijn."

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

66.

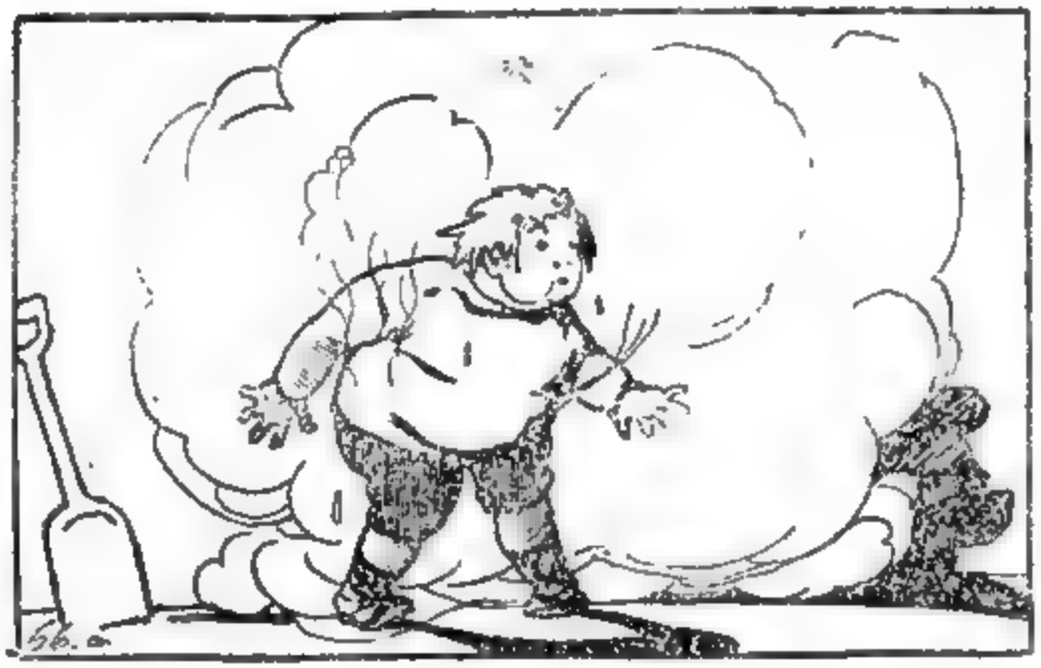

Toen werd Bulletje bij een van de ketels gezet om te drogen, heel dicht bij den vuurmond. Al gauw sloeg de damp aan alle kanten uit zijn natte kleeren. Hij leek wel een wolk.

Intusschen moest Boonestaak de stokers vertellen, hoe ze eingenlijk aan boord gekomen waren en of hij dacht, dat ze blijven mochten. Dat wist Boonestaak natuurlijk nog niet, maar hij hoopte van wel.

„Dat zou je niet zeggen, als je zeeziek was," zei een van de stokers, maar Boonestaak zei, dat ie heelemaal niet van plan was om zeeziek te worden.

De stokers lachten en zeien:

„Wacht maar, als 'et weer verandert! Dan zal je wel anders piepen, maatje!"

Maar Boonestaak voelde zich kiplekker en zei:

„Ik ben d'r zeker niet vatbaar voor. Anders had ik 'et immers al gehad!" en hij vond het onbehoorlijk van de stokers, dat die toch maar doorgingen met lachen. Juist toen hij hun dat eens precies wou gaan vertellen, werden de namen van de jongens geroepen: ze moesten bij den kapitein komen.

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bullerje en Boonestaak

67.

En weer stonden ze daar in de hut voor de tafel en keken wat angstig naar het strenge gezicht van Boonestaaks vader.

„We hebben er nog eens over gedacht en gepraat," zei de kapitein, „en nou jullie eenmaal aan boord zijn, moeten jullie voorloopig ook maar meevaren."

„Hoera!" schreeuwde Boonestaak, maar zijn vader riep:

„Hou je mond, kwajongen. Zoo plezierig als je gedacht had, zul je 't niet hebben. Wacht maar."

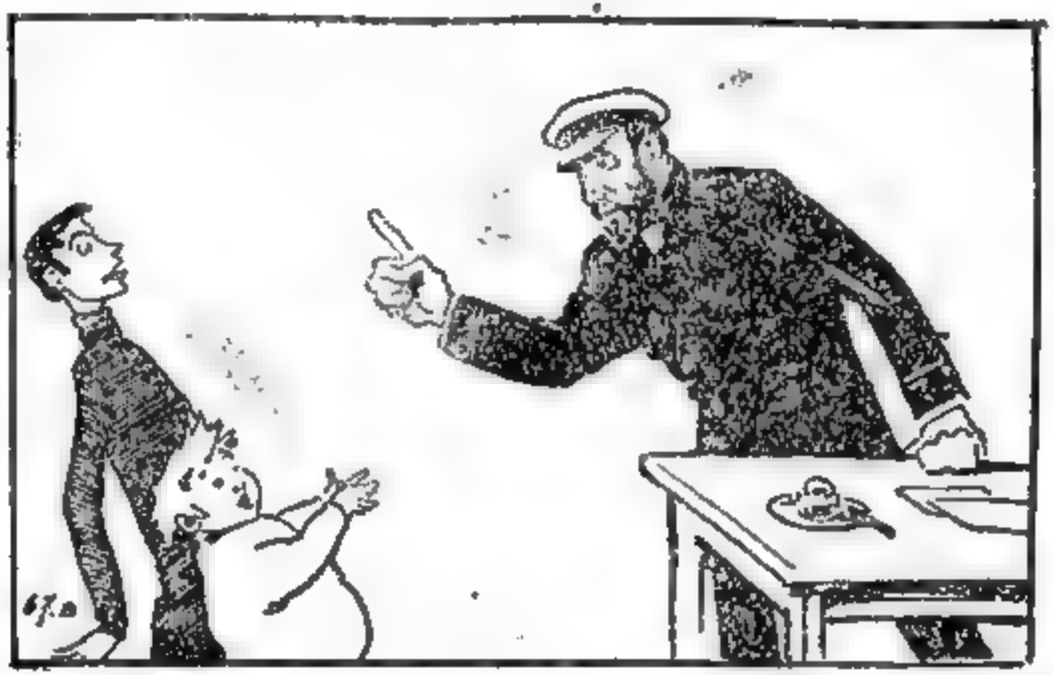

Onrustig keken de jongens hem aan.

„Natuurlijk moeten jullie leeren aan boord," ging de kapitein voort. „De bootsman heeft vroeger een half jaar voor onderwijzer gestudeerd, dus die heeft er verstand van. Die zal jullie elken dag les geven, en wee je gebeente als je luilakt of de boel verknoeit. Hij is niet gemakkelijk en een pak voor je broek met een eindje teertouw smaakt niet lekker. Denk daar om. En als jullie doorgaan met de heele boel op stelten te zetten, net als daar straks, dan ga je in de eerste de beste haven met een ander schip naar huis terug."

Nadruk verboden.

Helaas voordat de krant werd gescand, was de strip al door een onverlaat uit de fysieke krant geknipt.

Dat krijg je als je onder de 1e strook vermeld:

Beieren voldaan, na eerst den rijkspresident te hebben geraadpleegd. In goed ingelichte Berlijnsche kringen

De Amerikaansche Spoorwegstaking.

mijnen en van het tabaksmonopolie voor den tijd van 20 jaar. Deze opbrengsten zullen thans dienen tot

Om te zorgen dat je het verhaal kan volgen, hieronder de ontbrekende stroken uit een latere boekuitgave .

De bootsman was een grote, vierkante kerel met een dikke sik en geen snor en een rood verbrand gezicht, waarin twee kleine, zwarte oogjes als kralen blonken.

'Zo!' zei hij met zijn schorre stem, toen de jongens voor hem stonden, 'dus jullie zijn de twee boeven, die ik les moet geven? Nou, jullie kunnen 'et goed bij me hebben, dat beloof ik je. Kwajongensstreken kan ik niet uitstaan, als je dat maar even onthouwen wilt.'

Hij zwaaide met een eindje dik, geteerd touw, dat het suisde door de lucht. Bulletje kroop angstig tegen Bonestaak aan en de bootsman grijnsde tevreden.

'Daar leren we weggelopen kwajongens hier aan boord mee lezen en schrijven!' riep hij dreigend en ineens gaf hij met het eind touw een slag op de tafel zó hard, dat Bulletje en Bonestaak van schrik achteruit sprongen en met hun hoofd tegen de houten wand van de kleine hut bonsden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

69.

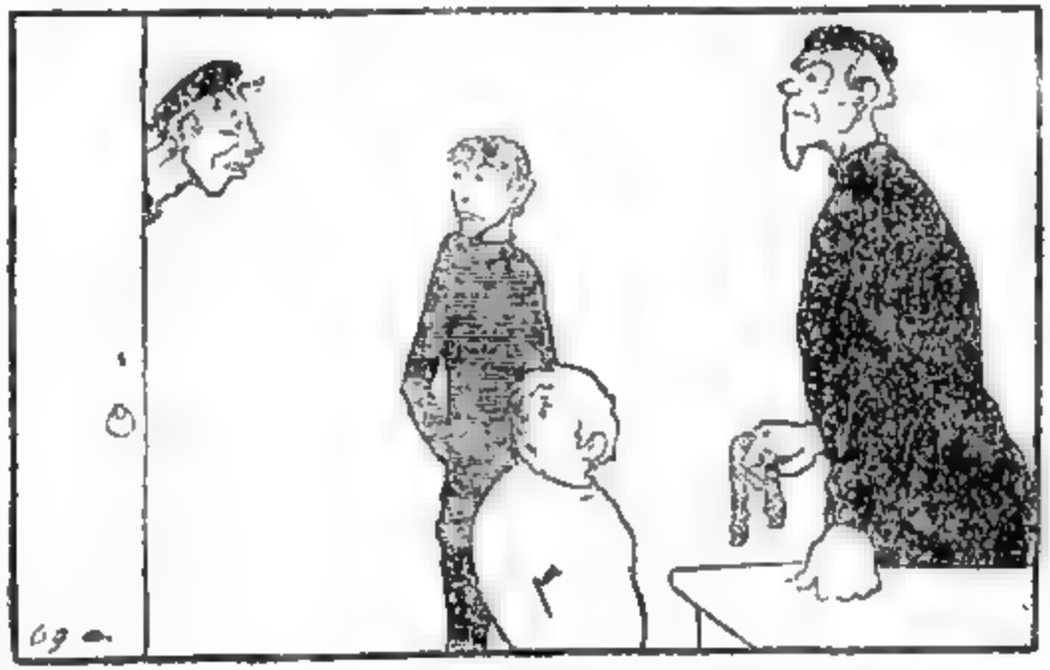

De bootsman stond te lachen, dat hij schudde en de twee vrienden wreven hun achterhoofd en keken mekaar boos aan, alsof ze mekaar de schuld wilden geven van hun pijnlijke ontmoeting met den hutwand.

Meteen stak een matroos zijn hoofd om de deur en riep:

„Land in zicht, bootsman!"

„Dan is de eerste les uitgesteld," zei deze tot Bulletje en Boonestaak. „Ga jullie maar naar 'et voorschip om 'et land te zien."

Dat lieten de snaken zich geen tweemaal zeggen en ze renden weg.

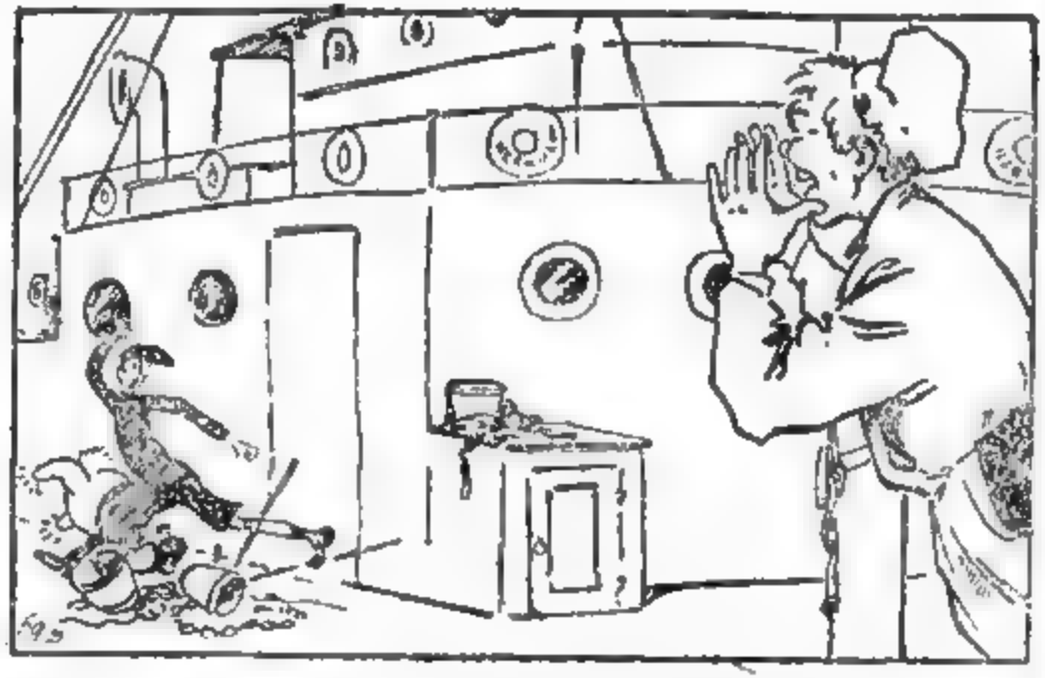

In hun haast om aan den kop van het schip te struikelden ze over allerlei dingen, maar daar stoorden ze zich niet aan. Boonestaak liep zoo hard, dat het koksmaatje achter hem aan gilde:

„Héé, dunne!... pas op dat je beenen niet in de knoop raken!"

Bulletje verheugde zich over deze opmerking, maar Boonestaak keek boos om en riep terug:

„'k Heb nou geen tijd, maar dat zal ik je betaald zetten, mannetje!"

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

70.

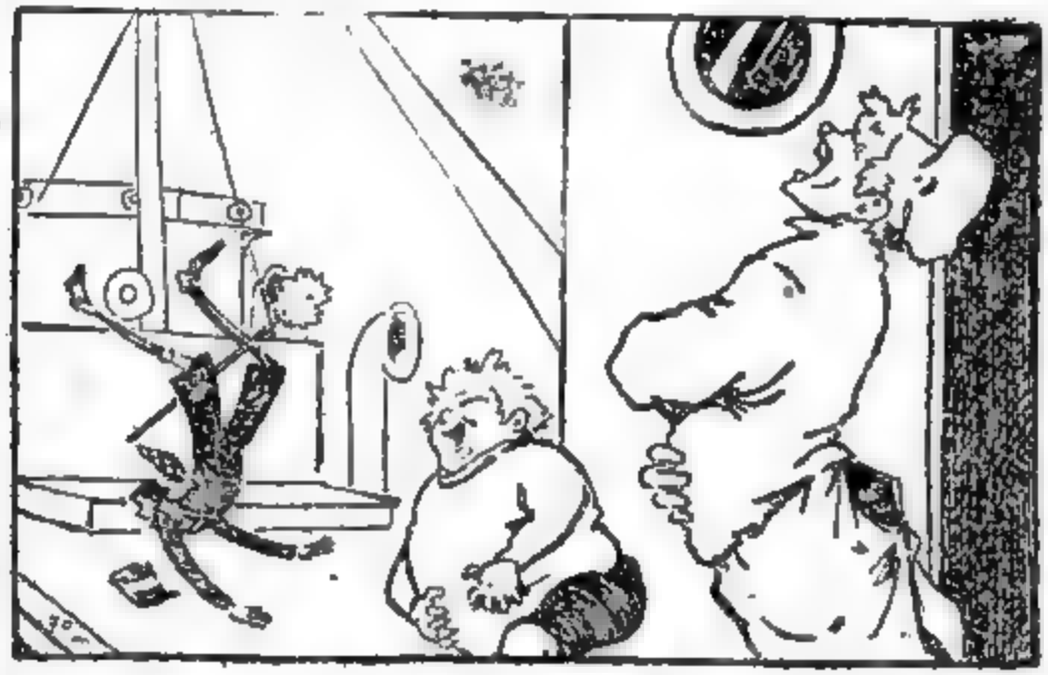

Boonestaak had beter gedaan met niet om te kijken, want daardoor zag hij de zwabber niet, die tegen de verschansing stond. Hij liep er pardoes met zijn voet tegen en sloeg drie maal over de kop als een kunstenmaker in een circus.

„Je moet je gaan verhuren bij Hagenbeck!" gilde het kokmaatje en Bulletje stond met de handen tegen z'n lijf gedrukt bij de verschansing en snikte van 't lachen.

Boonestaak vond die twee net grinnikende apen. Hij zei, dat ie er misselijk van werd, krabbelde op en liep gauw naar voren.

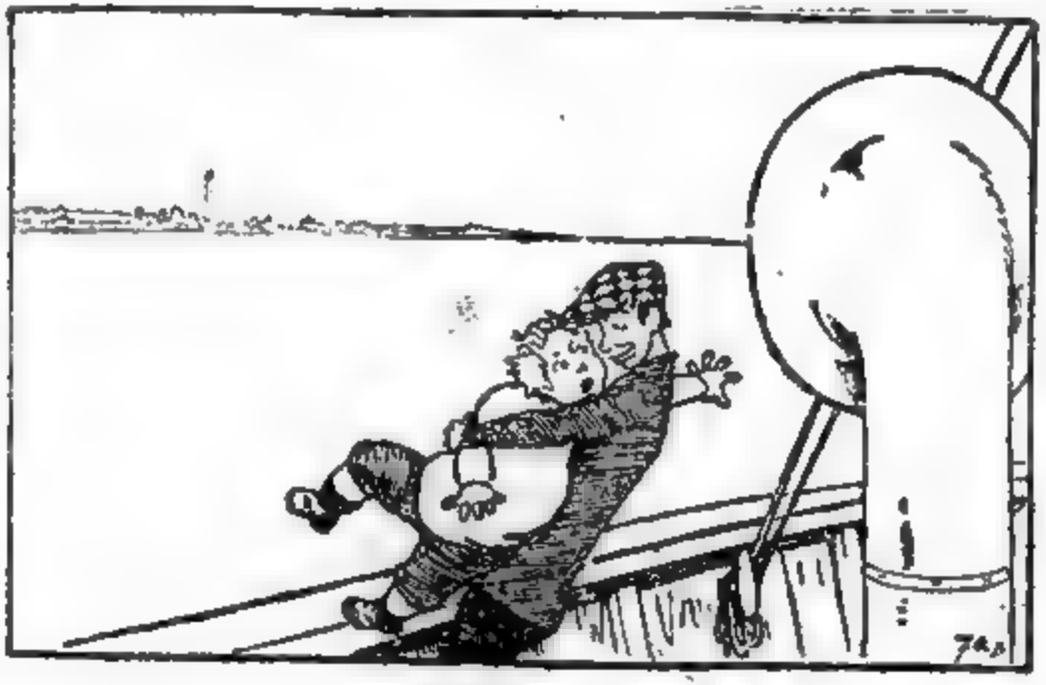

Bulletje kwam naast hem en met de hand boven de oogen tuurden ze in de verte. Er was niet veel bizonders te zien: een grauwe streep boven het blauwe water en een schimmetje van een vuurtoren. Boonestaak vond het nog al suf, maar Bulletje beweerde, dat ie 'et mooi vond. Z'n vriend vond het echter veel mooier om wraak te nemen, omdat de kleine dikzak hem uitgelachen had en ineens sloeg hij zijn arm om Bulletjes nek en drukte zijn hoofd vast tegen zich aan.

„Lach nou, dooie!" grinnikte hij en Bulletje wrong zich in allerlei bochten om los te komen.

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

71.

Bulletjes gezicht zag rood van inspanning, maar Boonestaaks arm leek wel een schroef: hij kon er niet uitkomen.

„Nou, riep Boonestaak, „lach dan, Bulletje... Je moet immers altijd lachen!"

„As je me loslaat," piepte Bulletje benauwd.

„Ja, dat wil ik wel gelooven," lachte de ander, „maar dat doe ik niet... Wacht nog maar een half uurtje. Eerst genade vragen."

Genade vragen was iets, dat ze al vaak van elkaar geeischt hadden, maar nog nooit had een van de twee het gedaan.

En ook nu zou het zoo ver niet komen, want in eens liet Boonestaak Bulletjes nek los en gaf een harde schreeuw van de schrik. En Bulletje er vandoor, loop je niet zoo heb je niet.

Wat was er gebeurd?

Bulletje had stilletjes zijn arm achter Boonestaaks rug om gewerkt en hem onverwacht stevig aan zijn nekharen getrokken, zoo vinnig, dat onze lange vriend er danig van schrok en zijn arm losliet zonder dat ie 'et zelf wist. En nu stond Bulletje op een afstandje te gieren en riep:

„Zie je wel, hoe ik lach, Boonestaak?"

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

72.

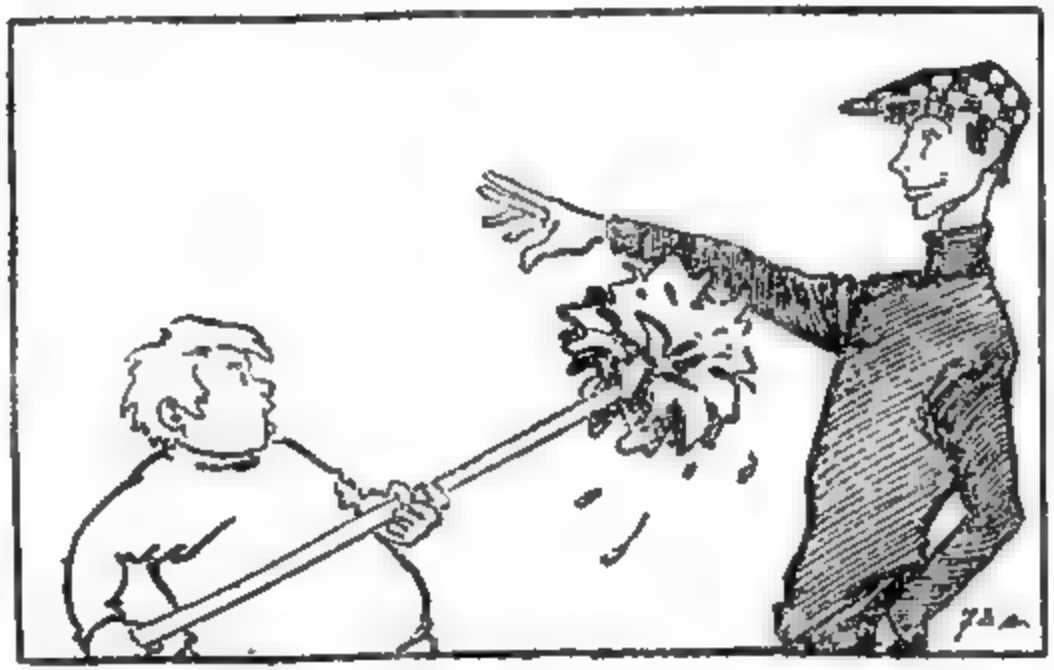

Boonestaak was een beetje verbouwereerd en hij kwam langzaam op Bulletje toe. Die nam de zwabber in zijn handen, waar z'n lange vriend daar straks over gevallen was en zei:

„As je te dicht bij me komt, zal ik je even in je gezicht aaien met de natte lappen onder aan dezen stok."

„Ik zal je niks doen," verklaarde hij goedig en voor alle zekerheid voegde hij er bij: „Een minste nou niet."

Bulletje keek hem wantrouwig aan, maar hij zette zijn wapen toch weg.

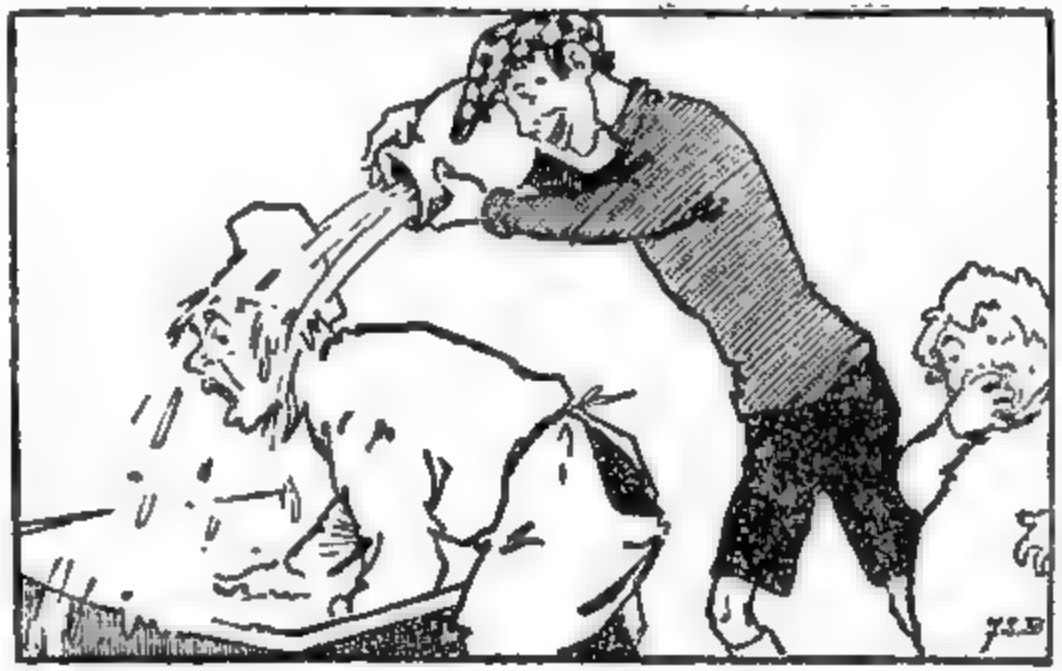

Zij keken eens in de kombuis om te zien of de kok nog boos was. Maar ze zagen alleen het koksmaatje, dat bezig was in een bak met meel te scharrelen. Zijn heele gezicht zat onder het witte stof.

„Wacht," zei Boonestaak, „die heeft nog wat van me te goed!" Hij nam een kan water en goot het koksmaatje een flinke scheut in zijn nek, terwijl hij galmde:

„Ik doop u, mijn zoon Kalkhoofd!"

Het Kalkhoofd gaf een harde schreeuw van schrik en Bulletje en Boonestaak lachten om het hardst.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

73.

Het koksmaatje stond voorovergebogen uit te druipen. Hij was kletsnat, want Boonestaak had wel wat te veel doopwater gebruikt. Hij schold en raasde als een bezetene, maar Boonestaak stond tegen de deurpost geleund en zei:

„Hoe kan je nou zoo boos zijn? En je hebt nog al een nieuwe naam van me gekregen."

„En wat een mooie!" proestte Bulletje. „Kalkhoofd!... We noemen 'em nooit meer anders, wat Boonestaak?"

„Van z'n leven niet!" zei de lange vol overtuiging.

Het Kalkhoofd richtte zich op. Over z'n witte gezicht waren breede strepen van het afloopende water.

„Vooruit! de kombuis uit!" schreeuwde hij woedend en hij greep een groote schuimspaan. Maar Boonestaak bleef rustig staan.

„Maak niet zoo'n drukkie," zei hij bedarend, „anders zal ik je even vijf minuten met je kop in die meelzak stoppen."

Het koksmaatje was even groot als Boonestaak, maar veel breeder en sterker gebouwd. En hij vond Boonestaaks dreigement zóó komiek, dat hij zijn boosheid vergat en mee begon te lachen.

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

34.

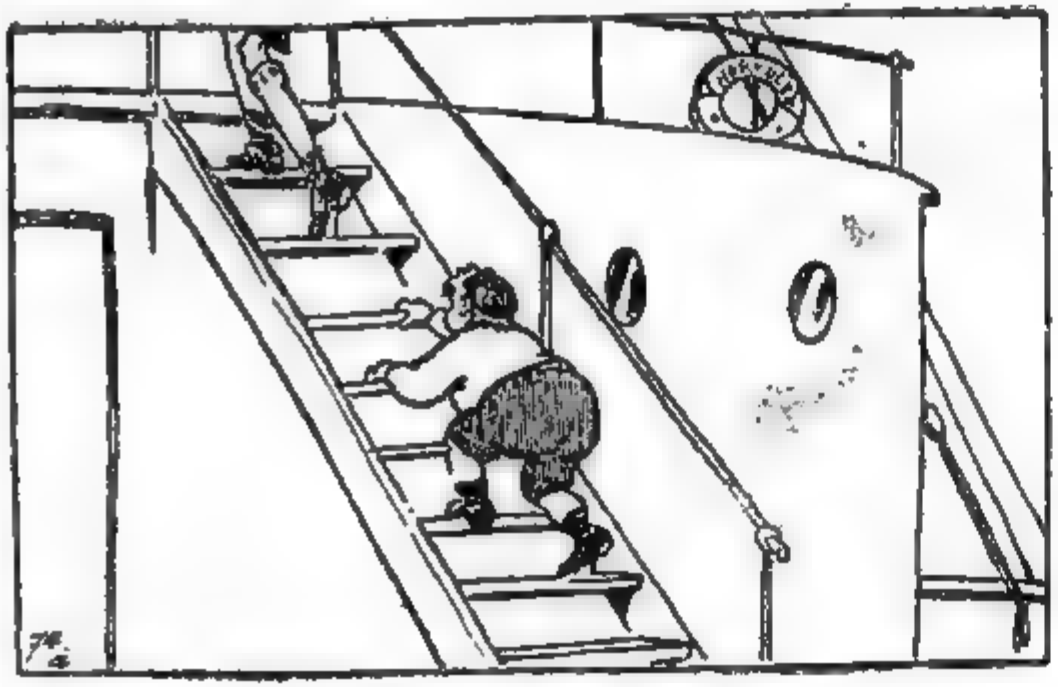

't Was maar goed, dat ze niet aan 't vechten geraakt waren, want juist kwam de stuurman daar aan, die zei:

„Gaan jullie maar es op de brug kijken. Zoo meteen komt de loods aan boord."

Dat was een kolfje naar de hand van onze vrienden. Als apen klommen ze tegen de trapjes op naar de hoogo kommandobrug, waar Boonestaaks vader door een verrekijker over de zee stond te turen en een ouwe matroos aan het stuurrad draaide.

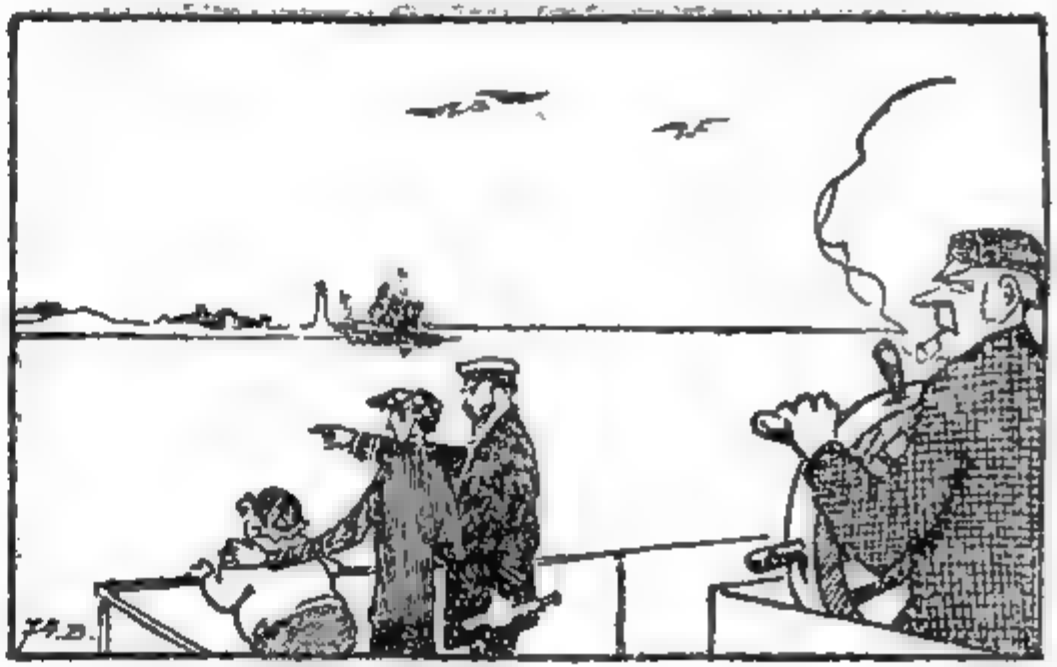

De kapitein wees hen op een stoomboot ,die snel op hen toevoer.

„Dat is de loodsboot," vertelde hij. „Ze hebben ons vlaggetje gezien, kijk, daar in de mast, en daarom komen zo ons een loods brengen. Die moet ons dan veilig en zonder ongelukken de rivier opvaren."

Bulletje en Boonestaak vonden het erg gewichtig: als er een loods kwam, dan moesten ze zeker in gevaarlijk water zijn. Als ze nou al eens schipbreuk leden!

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

75.

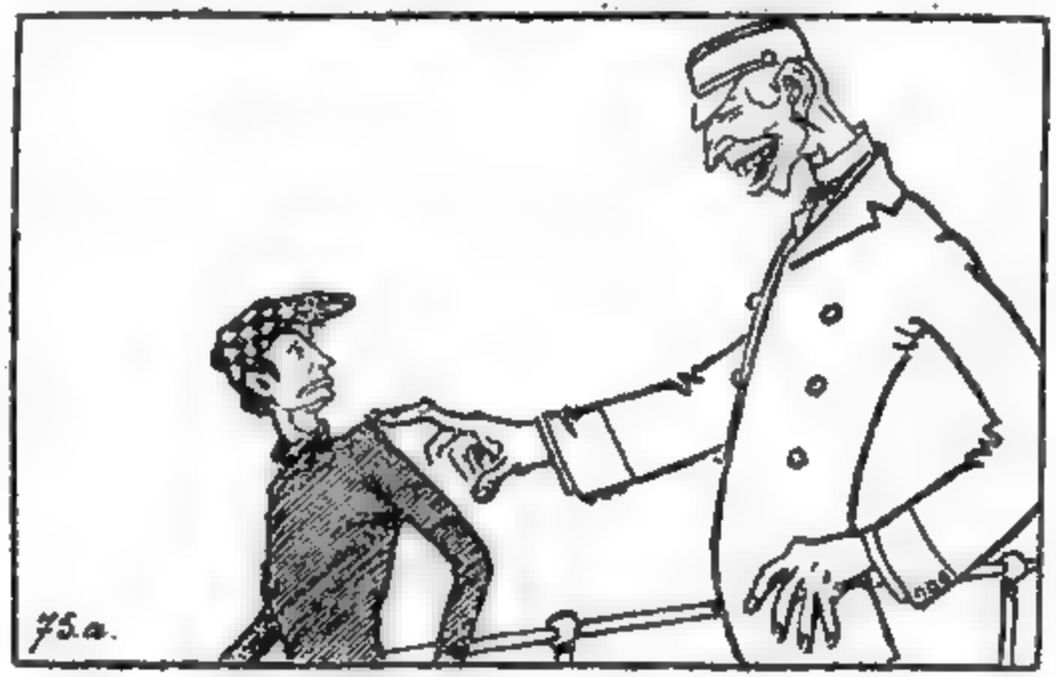

Maar ze leden geen schipbreuk. 't Was nog altijd prachtig weer en de zee was zoo glad als een spiegel. De loods kwam in een roeiboot aan boord en nam het kommando van den kapitein over. 't Was een lange, magere Engelschman en hij keek naar Boonestaaks dunne beenen net of ie jaloers was, dat onze vriend nog magerder was, dan hij. Hij tikte hem vroolijk op den schouder en zei vriendelijk: „Halloh, lad!" Dat beteekende: „zoo, jong!" maar Boonestaak dacht, dat de loods hem voor een lat uitmaakte en keek heelemaal niet vriendelijk.

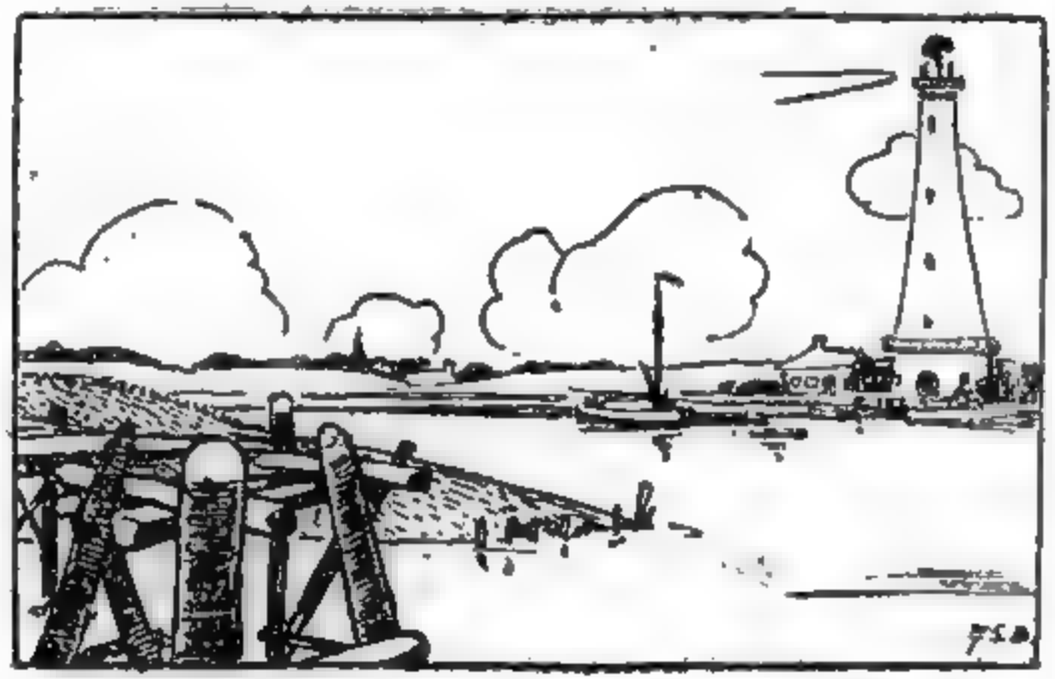

Nu stoomden ze langzaam op de riviermond af. Het land kwam hoe langer hoe dichter bij, maar tegelijk begon de avond te vallen en hoe donkerder het werd, hoe meer lichtjes er in de verte opfloepten. De vuurtoren zwaaide een geweldigde lichtbundel door de lucht en aan den hemel werden de sterretjes aangestoken. En zoo mooi werd het nu in die donkere zomeravond, dat zelfs Bulletje en Boonestaak er stil van waren.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

76.

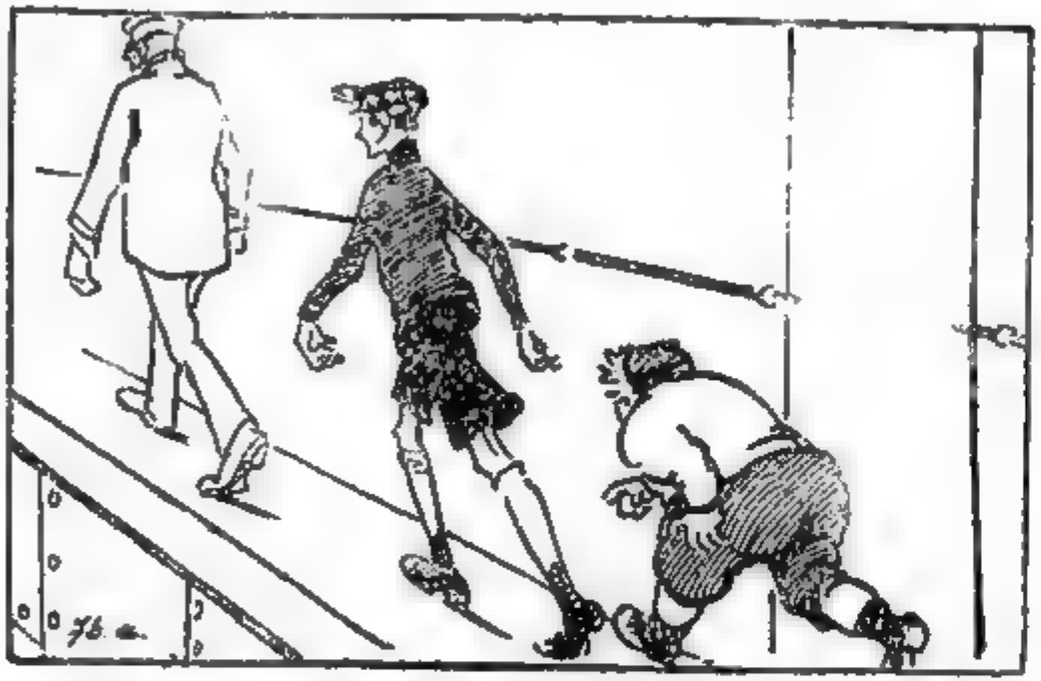

„En nou moeten jullie maar es naar kooi," zei de stuurman. „D'r is voorloopig toch niks voor jullie te zien en je hebt je slaap wel verdiend. Kom maar es mee."

Bulletje en Boonestaak wouen liever nog wat op de brug blijven, maar toen ze hoorden van de echte zeemanskooien, waar ze in mochten slapen, werden ze erg nieuwsgierig en liepen gauw met Bulletjes vader mee om die wonderbare slaapgelegenheden op te zoeken.

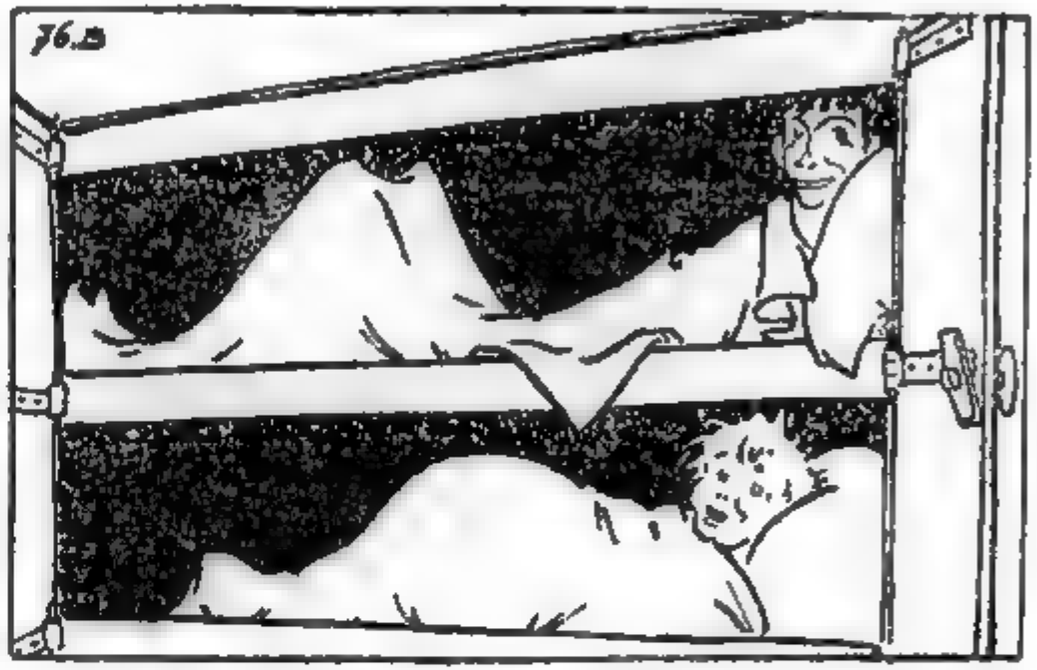

In de hut van den kapitein brandde een electrische lamp. In den zijwand van het kamertje zagen de jongens twee donkere gleuven, net openstaande laden van een kast. Dat waren hun kooien. Roef! roef! kieedden zij zich uit en kropen gauw, gauw in de kooi, Boonestaak boven en Bulletje beneden. Toen bleek, dat ze net recht op in hun bed konden zitten, maar dan kwamen ze ook met hun hoofd tegen den zolder. Het was erg knus, vonden de jongens, al waren de stroozakken ook niet zoo zacht als hun bedden thuis.

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

77.

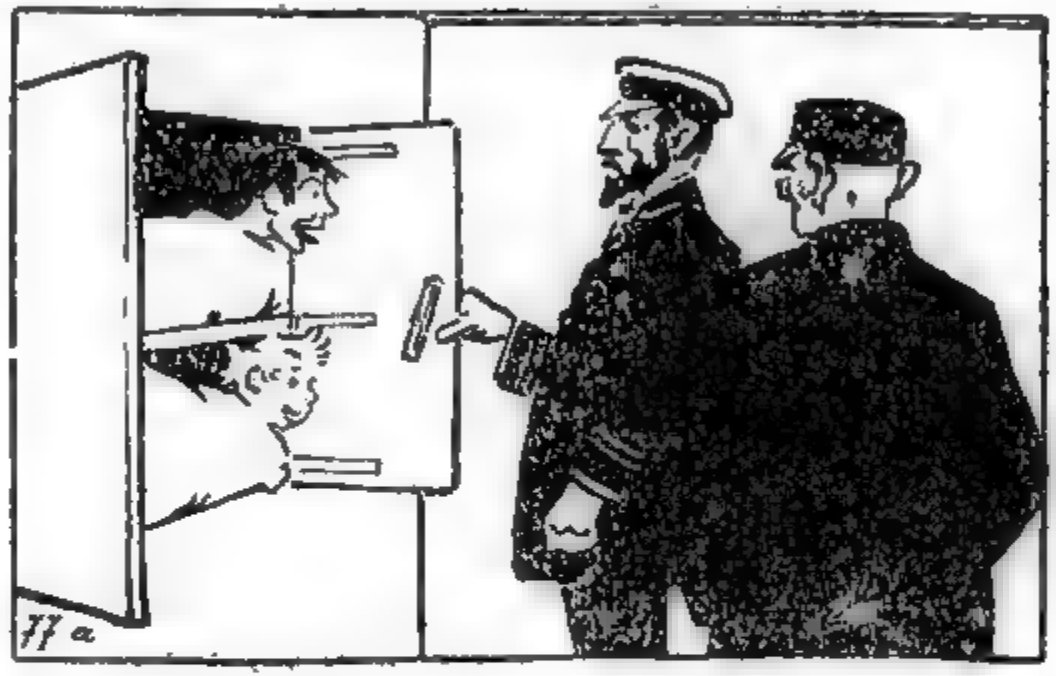

De kapitein kwam ook eens kijken en met den stuurman samen lachte hij om de vergenoegde gezichten van hun beide jongens, die de deken tot aan hun kin opgetrokken hadden en zalig lagen te genieten van hun eent zeemansbed

„Thuis gaan de heeren nooit zoo zoet naar de kooi," lachte de kapitein.

„Maar daar is 'et ook lang zoo fijn niet," vond Boonestaak. „Een echte kooi is veel lekkerder dan zoo'n gewoon bed."

„Nou," zei de stuurman, „nou gaan wij weg. Slaap lekker. En haal geen apenstreken uit, dan mag jullie morgen gaan wandelen in Londen!"

Voor die belofte bezwoeren Bulletje en Boonestaak, dat ze geen vin meer zouden verroeren, en een oogenblik later lagen ze alleen en deden braaf hun oogen toe met het voornemen om dadelijk in slaap te vallen. En allebei dachten ze: „Als we wakker worden zijn we in Londen... dat moet je niet uitpoetsen!"

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

78.

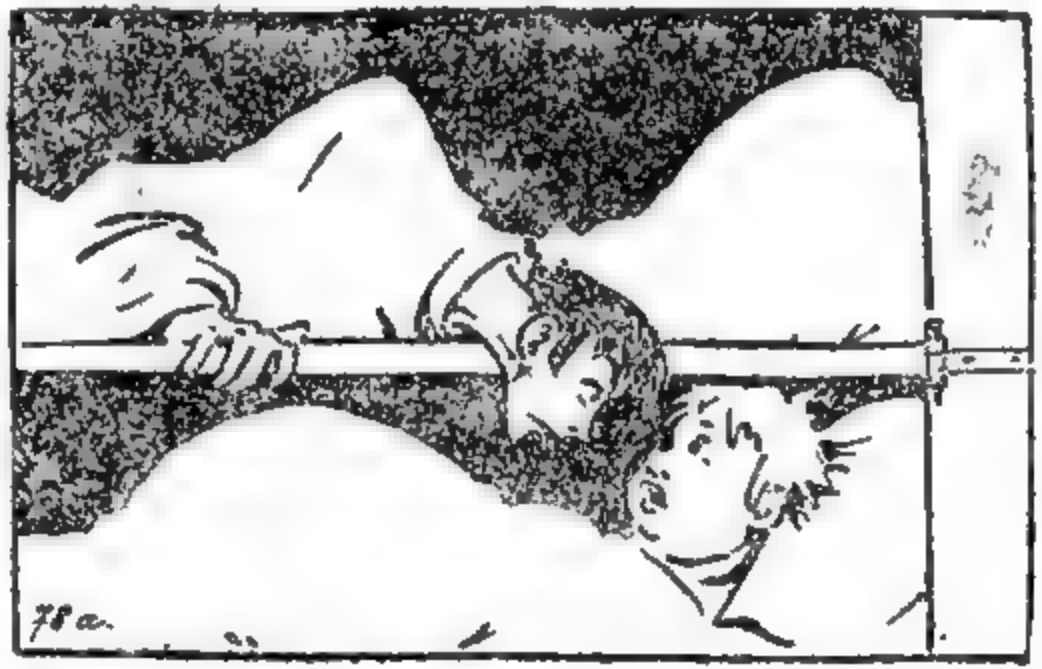

Zoo heel gemakkelijk vielen ze echter niet in slaap. Het gedreun van de machine, 't geronk van de schroef, het geknars van de voorkettingen over het ijzeren dek, het geplas van het water buiten, dat waren allemaal geluiden, waar ze nog aan wennen moesten. En de opwindende gebeurtenissen van dezen eersten dag op zee spookten ook door hun hoofd. Telkens keerden ze zich in hun nauwe kooi om en om en toen Boonestaak z'n hoofd eindelijk eens over den rand boog, keek hij recht in de wijd open oogen van Bulletje.

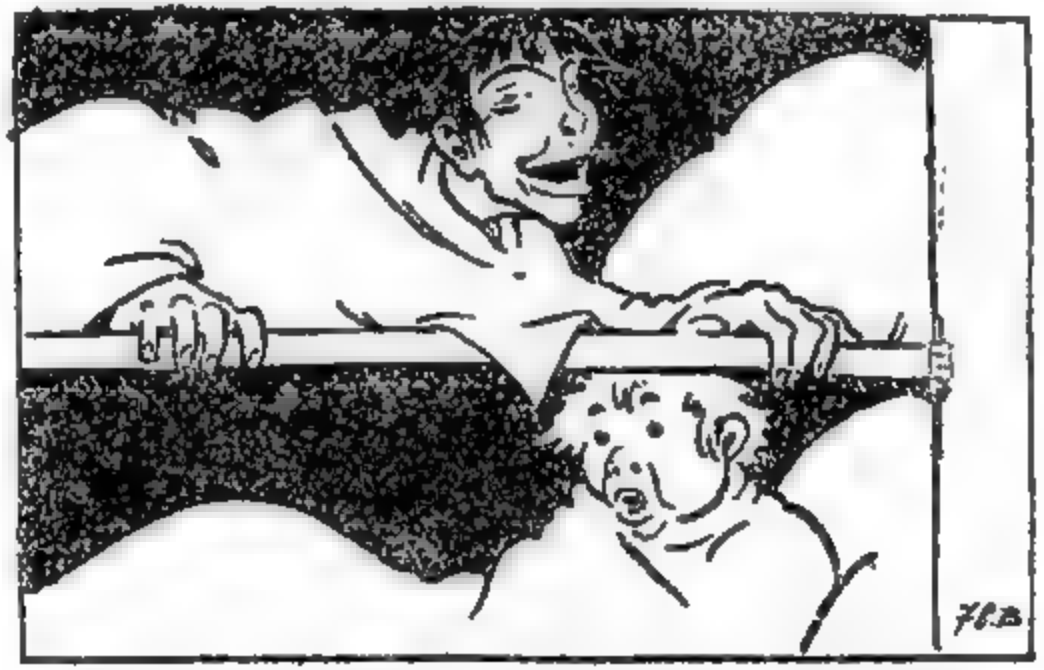

„Kan je ook niet slapen, kleine vetbobbel?" vroeg Boonestaak vriendelijk en Bulletje zuchtte:

„Nee... wat een herrie is dat, als je zoo stil ligt, hè?"

„Laten we dan nog wat praten," stelde Boonestaak voor.

Bulletje stemde toen en ging met een ruk rechtop zitten. Maar hij stootte leelijk zijn dikken bol en toen schoot hij zoo haastig weer onder zijn deken, dat Boonestaak een lachbui kreeg, waardoor hij haast uit zijn kooi rolde. En Bulletje was boos en wou niks meer zeggen.

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

79.

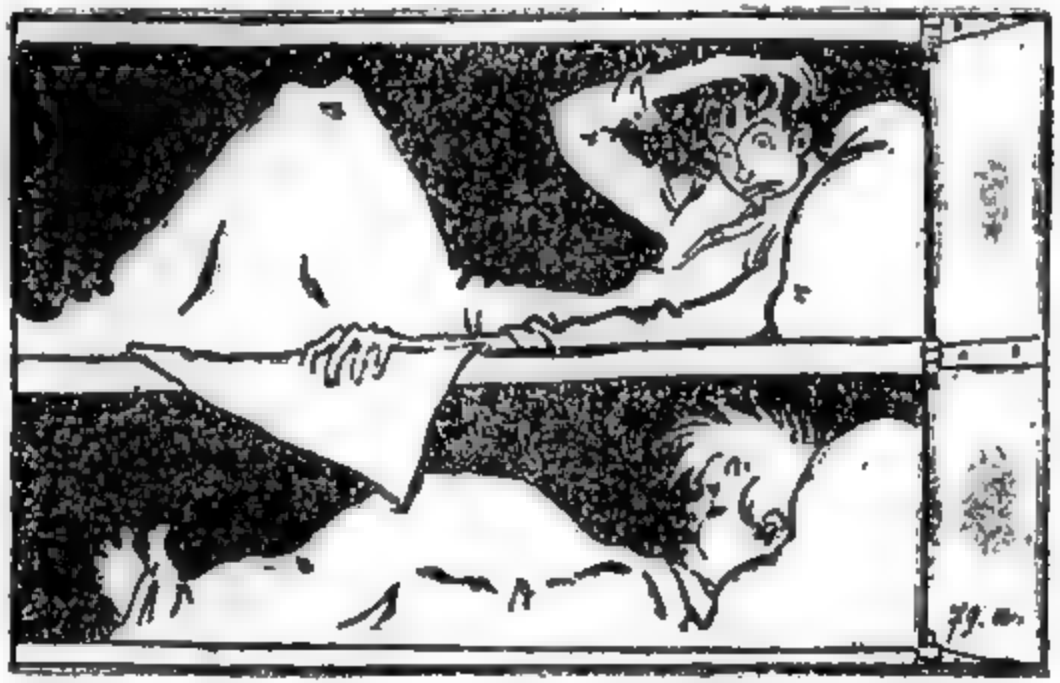

Na lang woelen en draaien vielen de vrienden toch eindelijk in een diepen slaap en zoo moe waren ze, dat ze een gat in den dag sliepen.

Boonestaak werd het eerst wakker en stootte minstens even erg zijn hoofd als Bulletje den vorigen avond, want hij had er geen flauw idee van, dat hij niet in zijn eigen ledikant thuis lag en was flink rechtop gaan zitten.

„Gemeene zwerver!", schold hij, want hij dacht niet anders of zijn kleine broer gaf hem ergens een harde klap mee op zijn hoofd.

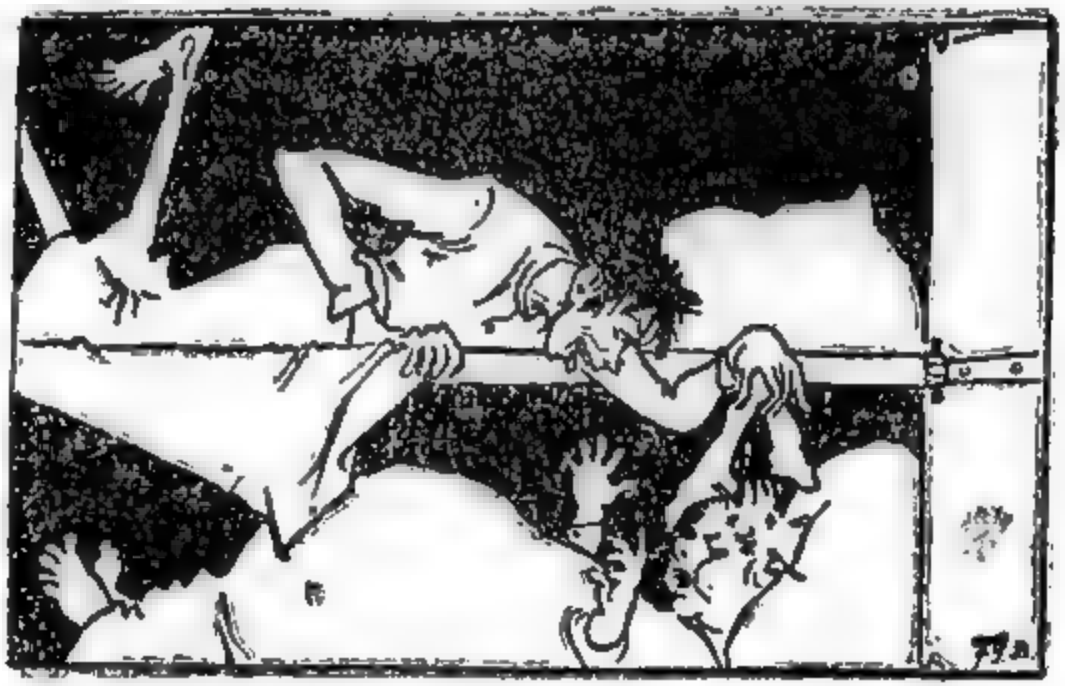

Al gauw had hij echter in de gaten, waar hij was en met een juichkreet boog hij zich uit de kooi om te zien of Bulletje al op was. Maar die sliep nog lekker. Toen nam Boonestaak zijn lange kous en begon met de punt daarvan over Bulletjes gezicht te aaien. Die trok zulke malle grimassen van de jeuk, dat Boonestaak het uitschaterde, waardoor Bulletje met een schrik wakker werd en angstig naar de zwaaiende kous sloeg.

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bullerje en Boonestaak

80.

Zoo'n [illegible] tje wat bekomen was van den schrik, begon hij a[illegible]tonds tegen Boonestaak uit te varen, maar werd [illegible] weer stil, toen die in eens zei:

„Stil es!... We moesten nou in Londen zijn!"

Het volgende oogenblik stonden ze vóór de kooi en schoten haastig in hun kleeren. Toen liepen ze naar buiten en jawel! ze lagen aan den kant en daar waren de hoege huizen en de torens van Londen. En wat was het razend druk langs de haven en aan boord was ook al zoo'n daverende herrie.

Daar kwam Boonestaaks vader aanloopen.

„Ik heb heel weinig tijd", zei hij, „ik moet met den stuurman bij het lossen en laden zijn. Gaan jullie je wasschen en in m'n hut ontbijten. Dan kan je later met het koksmaatje de stad in gaan. Maar voor zessen moet je weer aan boord zijn, want we gaan vanavond weer naar zee. Vooruit nou maar!"

En weg was ie weer.

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

81.

Naast de hut was een klein kamertje, waar ze zich wasschen konden en in de hut zelf vonden ze boterhammen en gebakken spek op tafel staan, en toen ze net aan 't schransen waren kwam het koksmaatje binnen met voor ieder een groote kom melkchocola. Dat beviel de heeren uitstekend en ze begroetten den jongen met luid gejuich.

„Een je nog boos op ons, kalkhoofd?", vroeg Boonestaak, maar het koksmaatje lachte en schudde het hoofd.

„Nee, sprinkhaan, dat is voorbij", antwoordde hij.

„Ik heet Boonestaak", zei deze een beetje beleedigd. „En ga jij zoo meteen met ons de stad in?"

„Ja", zei het kalkhoofd, „ik zal jullie in de gauwigheid es wat van Londen laten zien."

„Hoera!" riepen Bulletje en Boonestaak en ze verslikten zich telkens, zoo haastig spoelden ze hun boterhammen met groote slokken chocola naar binnen. En al gauw sprongen ze van de bank op en riepen:

„Klaar!"

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

82.

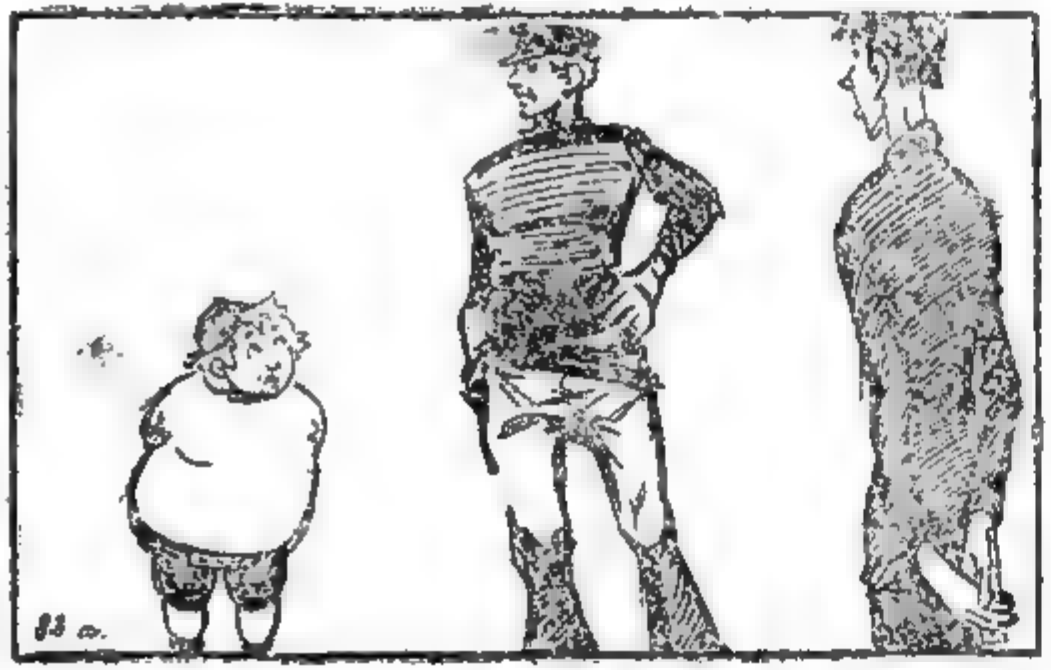

Het koksmaatje zag er uit als een ferme zeeman en Bulletje en Boonestaak keken een beetje jaloersch naar zijn platte pet, zijn dikke wollen trui en zijn blauw pak met die wijde, lange broek. Hij leek een echte kerel en zij voelden zich eigenlijk maar jongetjes bij hem. Maar ze pasten er wel voor op, dat te laten merken en zij noemden hem opzettelijk aldoor Kalkhoofd, om er zich van te overtuigen, dat ze geen haar minder waren, dan hij.

De kapitein en de stuurman kwamen gauw even aanloopen en gaven de jongens allerlei wijze raadgevingen, om op te passen en voorzichtig te zijn en alzoo meer. Bulletje en Boonestaak voelden zich een beetje beleedigd: ze waren toch zeker geen kleine kinderen meer? En onverschillig zei Boonestaak, dat hij wel op Bulletje passen zou, waarop Bulletje nijdig antwoordde, dat hij zijn vriend in zijn broekzak steken zou, als er gevaar was. Toen lachten de vaders en zeiden maar niets meer.

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

83.

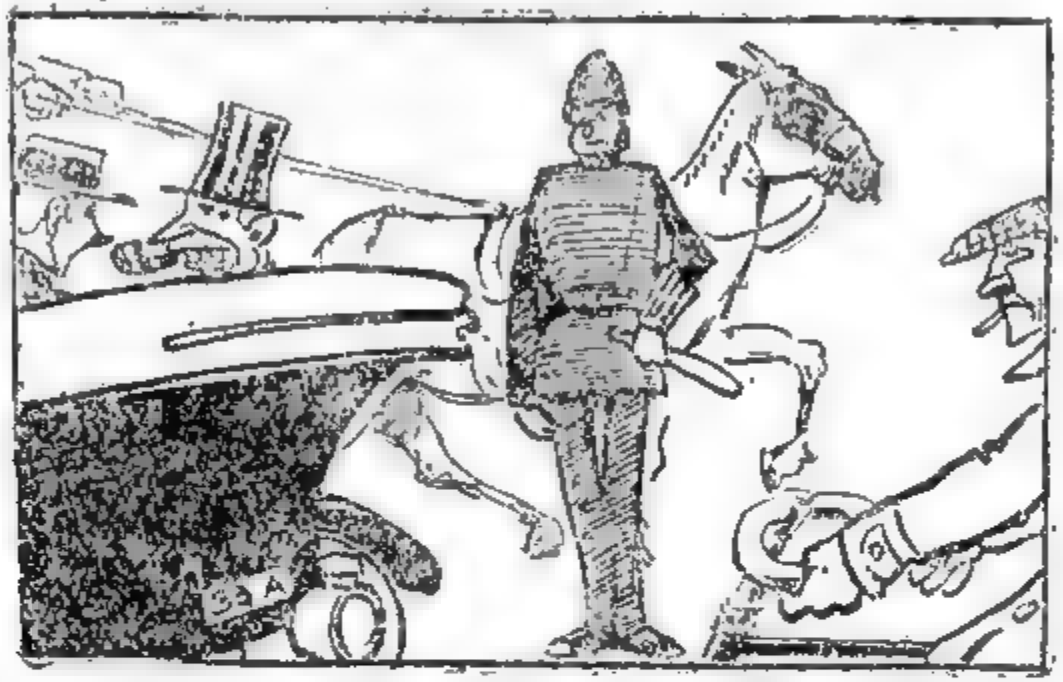

Zoo stapten de drie jongens van boord en gingen de stad in. Wat een razende drukte! Zooveel auto's en rijtuigen hadden Bulletje en Boonestaak nog nooit bij mekaar gezien! Ze begrepen niet, dat er geen honderd ongelukken tegelijk gebeurden, maar het Kalkhoofd zei:

„Geen kans, hoor! Zie je die agenten niet op de hoeken? Die maken, dat alles precies gaat zooals het hoort. Wacht even, zoo meteen kunnen we naar den overkant. Kijk!"

En toen gebeurde er iets wonderlijks.

Een agent stak kalm z'n hand omhoog en meens hielden de koetsiers hun paarden en de chauffeurs hun auto's in. De fietsers stapten af en de lui met handwagens hielden stil en gingen op hun karretje zitten. Allen gaven een teeken met de hand aan wie achter hen kwam en dan stonden die ook stil. In minder dan één minuut was heel die razende bende voertuigen onbewegelijk geworden en het Kalkhoofd riep:

„Nou gauw over!"

Nog wat verbouwereerd trippelden Bulletje en Boonestaak achter hem aan.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

84.

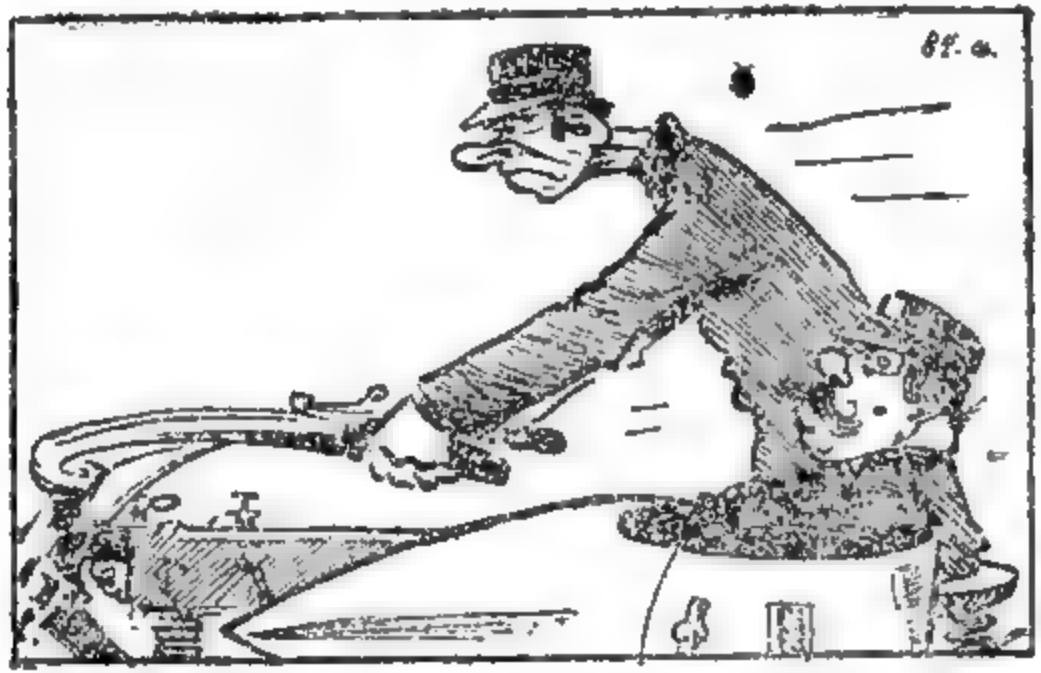

Ze waren net goed en wel aan den overkant, toen ze zagen, dat de agent zijn hand liet zakken. En in eens stoof alles weer verder en de straat was weer een wriemelende hoop rammelende auto's en autobussen, volgepakt met menschen tot bovenop, en vrachtwagens en rijtuigen en handkarren en fietsers .. En alles toeterde en schreeuwde en belde... een herrie waar hooren en zien je bij verging.

„Een knappe agent", bewonderde Bulletje. „zoo heb je ze in Amsterdam niet."

„Zoo? En de motorpolitie dan?" vroeg Boonestaak verontwaardigd.

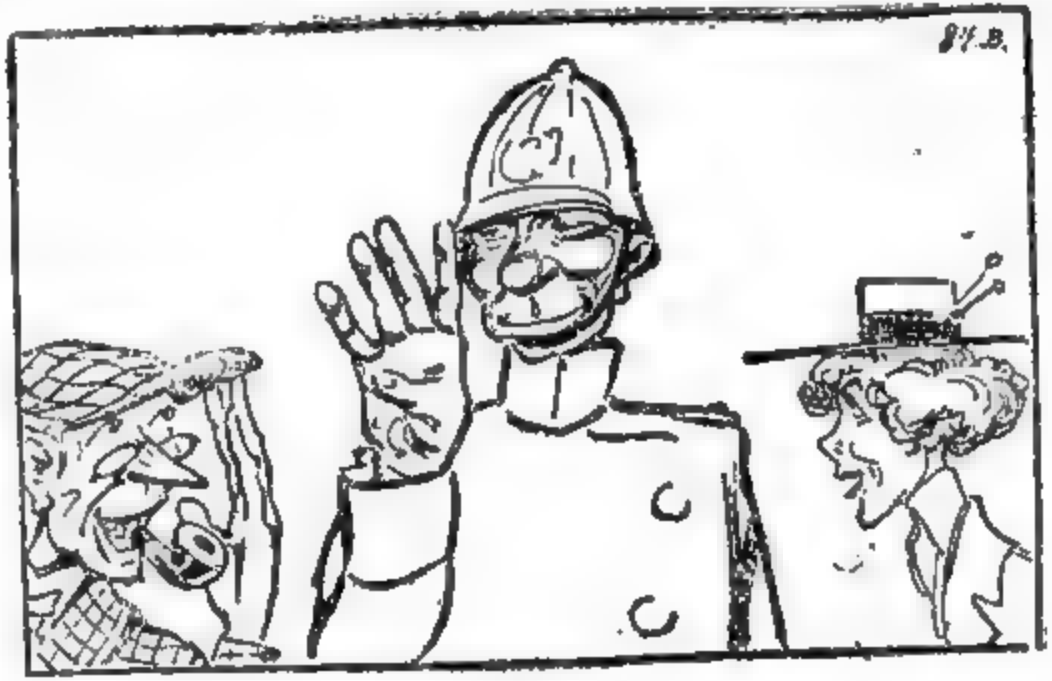

Bulletje gaf gedwee toe, dat die ook fijn waren. Maar de menschen in Amsterdam leken 'em toch niet zoo gehoorzaam als hier in Londen.

„Ze zijn zeker erg bang voor de agenten?" vroeg hij.

„Heelemaal niet", ontkende de koksmaat. „Ze houen juist van de bobby's. Zoo noemen ze hier de agenten."

„Ze zijn net eender gekleed als in Den Haag", zei Boonestaak. „Dat hebben ze zeker nageaapt?"

„Nee", zei 'et Kalkhoofd lachend, „net andersom."

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

85.

Alles in Londen leek de jongens reusachtig. De kolossale huizen, de ontzaglijke winkels en vooral die razende drukte van het straatverkeer.

„Kijk dáárnaar!" riep Bulletje verbaasd. „Een meisje met een helm op en een taschje om d'r lijf! Is dat effen idioot?"

„Heelemaal niet idioot", zei 'et Kalkhoofd. „Jij bent idioot met je gegrinnik. Dat meisje hoort bij 'et postkantoor, die brengt telegrammen weg."

„Da's toch jongenswerk", verdedigde Bulletje zich.

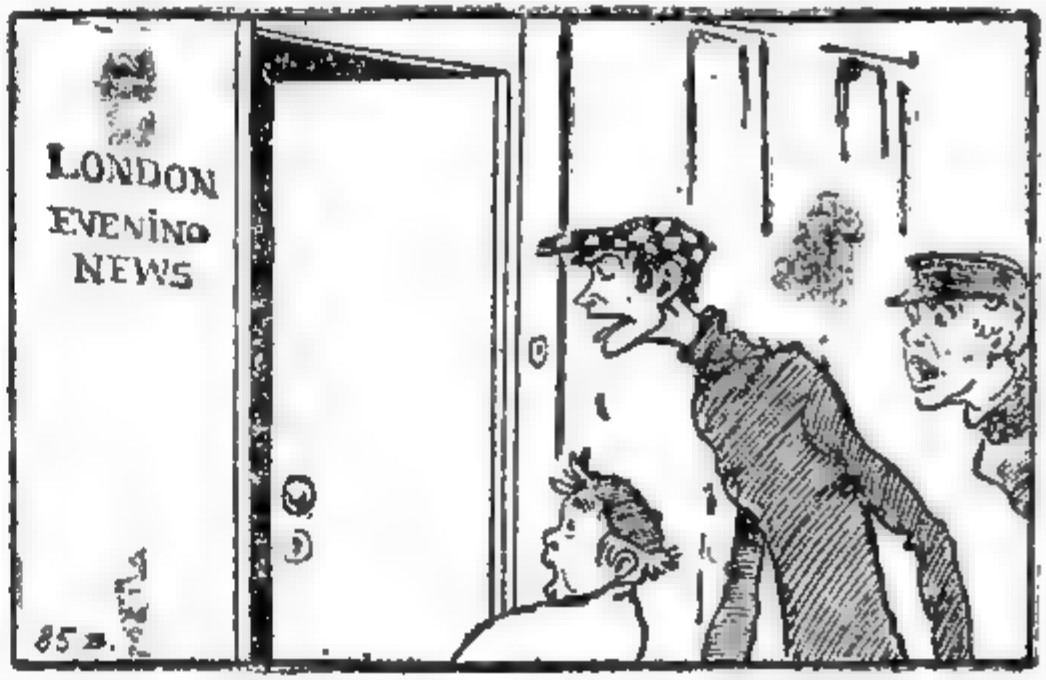

„Je zal nog een hoop moeten leeren, manneke", zei 'et koksmaatje goedig, „'t is niet overal op de wereld net eender."

„Maar jij bent toch zeker overal 'etzelfde eigenwijze Kalkhoofd, niet?" informeerde Bulletje op z'n teenen getrapt.

Ze waren in een straat gekomen, die Fleetstreet heet. Daar zijn allemaal bureau's van kranten en net liepen ze langs een huis, waar met groote letters boven stond: „London Evening News", toen ze iets zagen, dat aan de ruzie in eens een eind maakte. En je raadt in geen zessen wat dát was!

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

86.

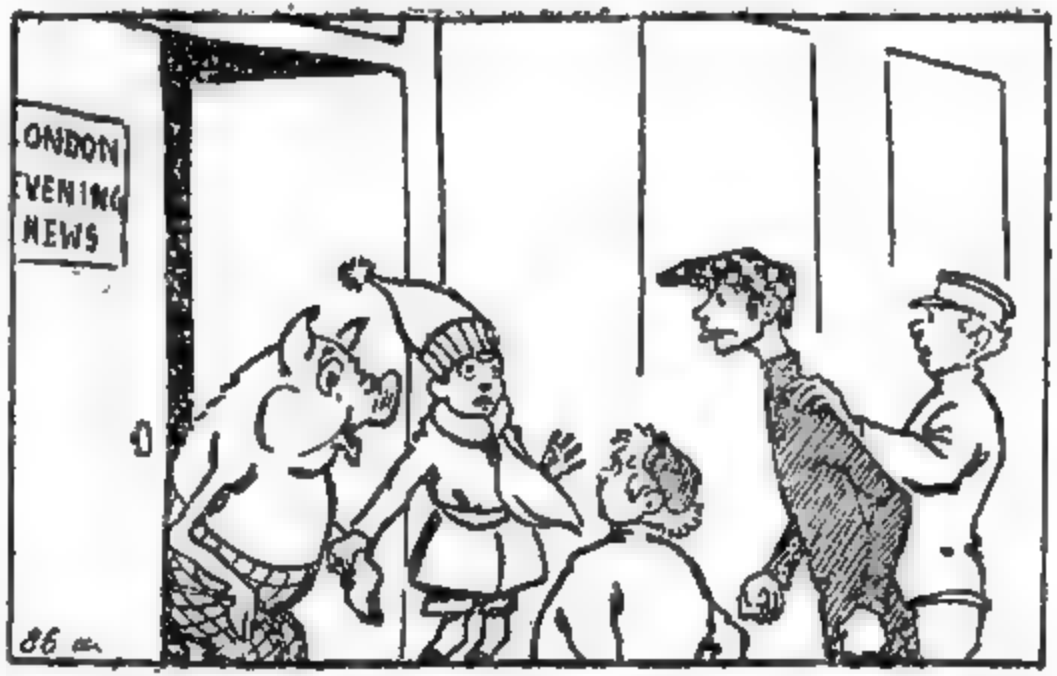

Je zal 't misschien niet willen geloven, maar 't is echt een feit: uit de deur van die krant zagen ze Jopie Slim en Dikkie Bigmans komen.

Stokstijf van verbazing bleven de drie Hollandsche jongens staan en keken met groote oogen naar die twee figuren.

„Asjemenou!" zei 't Kalkhoofd. „Ik laat me hangen, as dat Jopie Slijm niet is!"

„Met z'n varkensvriendje", bevestigde Bulletje.

Boonestaak trok z'n pet wat dieper in z'n oogen en ging recht op het tweetal af.

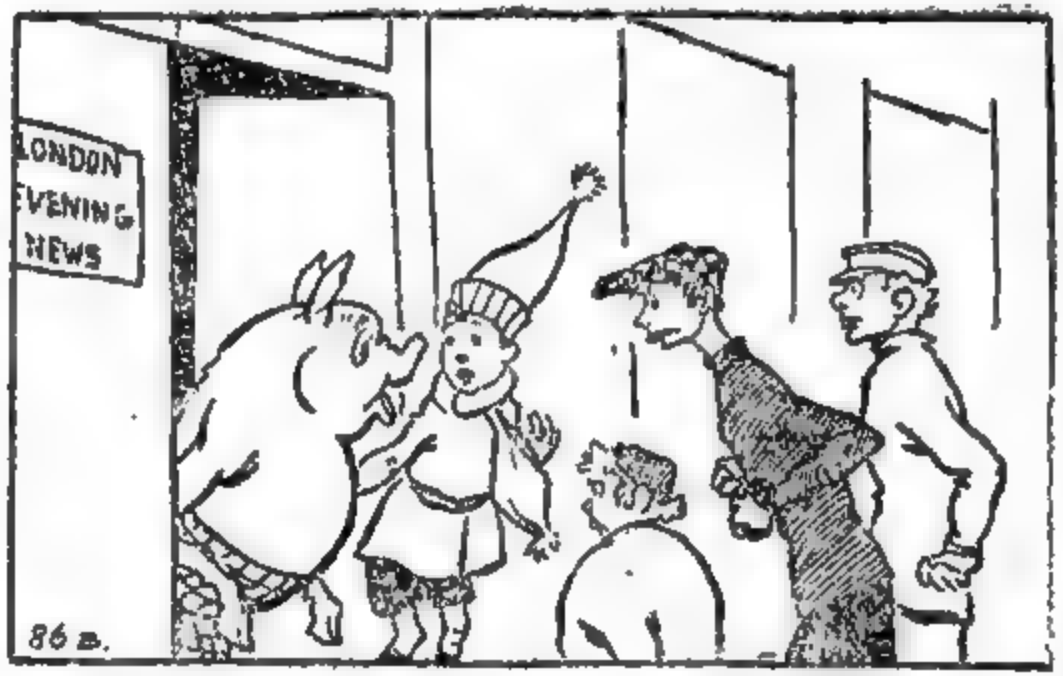

Jopie en Dikkie waren blijven staan. Ze hadden de twee kameraden wereldreizigers ook herkend en keken mekaar eens aan.

„Daar heb je die twee zwervers van „Het Volk", zei Jopie angstig.

Dikkie kon er met z'n stomme varkenshersens niet bij en vroeg:

„Zouden ze me herkennen?"

„Natuurlijk!" riep Jopie Slim. „Je loopt nog al niet in de gaten met je gekke biggenkop."

„O, dan is 't goed", knorde 't snuggere Dikkie. „Dan zullen ze wel erg veel eerbied voor ons hebben."

Maar Jopie was erg bang van niet.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

87.

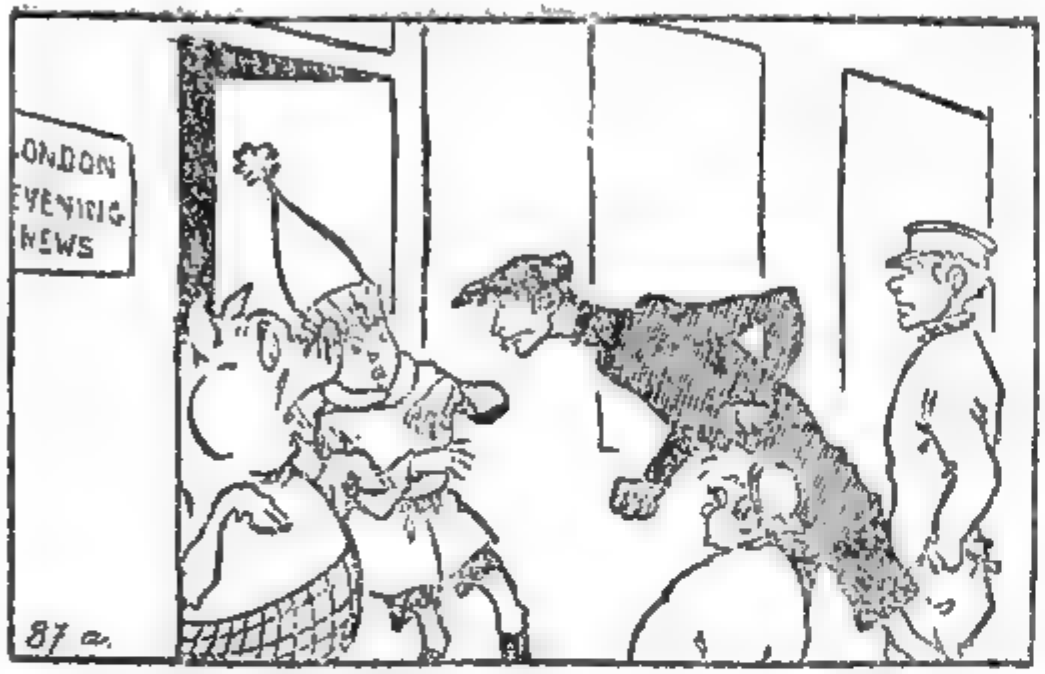

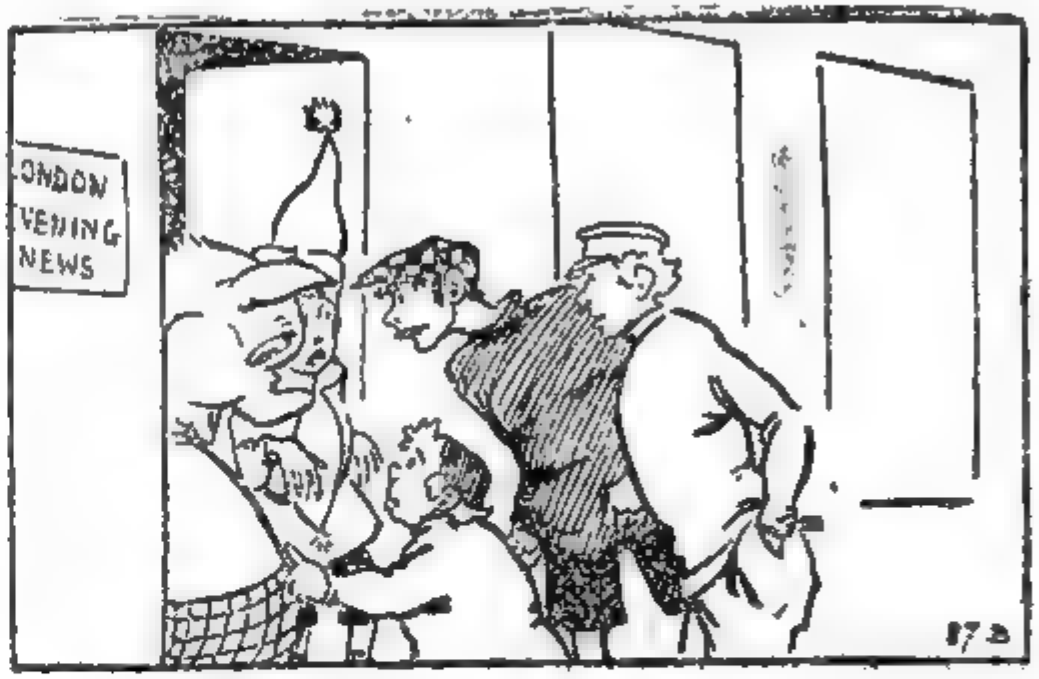

Boonestaak kwam met een gezicht, dat niet veel goeds voorspelde vlak voor de twee gasten van de „Telegraaf" staan. Toen vroeg hij:

„Ben jij niet Jopie Slijm?"

De twee Engelsche misbakses hadden de Hollandsche kinderen al lang genoeg met hun gezeur verveeld, om Boonestaak te verstaan en dus verbeterde Jopie:

„Slim. Ik heet Jopie Slim."

„Slijm", hield Boonestaak koppig vol. „Jopie Slijm, die naam komt je eerlijk toe."

Jopie voelde [illegible] 't zaakje misliep en zei niets meer. Hij ging [illegible] beetje voor Boonestaak achteruit. Bulletje wees op Dikkie en vroeg vriendelijk:

„En is dat nou je lieve vrindje met z'n varkensneet?"

„Ja", zei Dikkie vergenoegd, „en vind je 't nou niet aardig om zoo'n beroemd zwijntje te zien?"

„Heb je 't mond- en klauwzeer al gehad?" vroeg 't Kalkhoofd met een stalen gezicht.

„Nee, wel de vlekziekte, toen ik bij m'n moeder in 't varkenshok lag", deelde Dikkie onnoozel mee.

Nadruk verboden.

Helaas voordat de krant werd gescand, was de strip al door een onverlaat uit de fysieke krant geknipt.
Dat krijg je als je onder de 1e strook vermeld:

van zijn, dat Boonestaak
en Bulletje dachten al met
waarm ze hun vader niet

Plaatjes uitknippen, opplakken en bewaren!

Als doelmatige middelen beschouwt het kongres de vermeerdering van invloed der mijnwerkers op de bedrijfs-

Binnenland.

heid van meerderen, niet onwillig zijn, enz.!

Men mag ook niet tot ontevredenheid

Om te zorgen dat je het verhaal kan volgen, hieronder de ontbrekende stroken uit een latere boekuitgave .

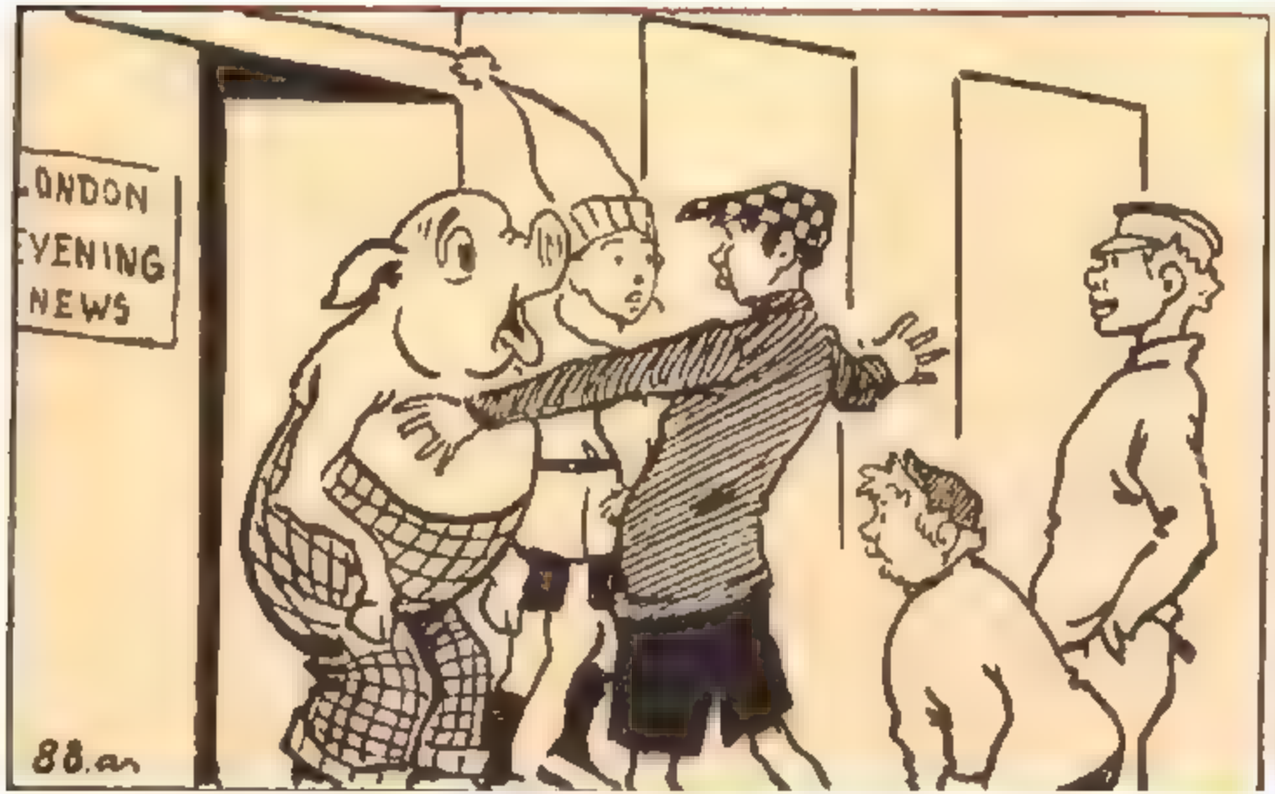

De drie Hollandse jongens schoten in een lach en Jopie zei nijdig tegen zijn vriendje: 'Zie je niet, dat ze je voor de gek houden? Kom mee, we zijn toch zeker veel te voornaam om door die schooiertjes van "Het Volk" uitgelachen te worden?'

Dikkie was 'et als altijd met Jopie eens en daarom draaiden zij zich om en wilden weggaan.

Maar zo had Bonestaak het niet bedoeld. Hij ging met uitgebreide armen voor hen staan en versperde hun de weg.

'Wacht es even,' zei hij bedaard. 'Ik ben in Holland zo dikwijls misselijk geweest van jullie akelige vertelseltjes, dat ik je daar nou es hartelijk voor wil bedanken.'

Jopie begreep maar al te goed, waar Bonestaak heen wou en half huilend riep hij: 'Pas op, hoor! . . . As je me wat doet, roep ik m'n grote broer met z'n rooie baard en die zal je wel krijgen!'

'Hou je snuit, mispunt,' schreeuwde Bonestaak, 'je kan roepen wie je wil, maar bedanken zal ik je!'

Hier komen de gevoelens boven de "Het Volk" (spreekbuis van socialisten en arbeiders) voor en voor "De Telegraaf" (spreekbuis van het grootkapitaal en werkgevers), uitgevochten door de badaddige stripfiguren uit "Het Volk" (de Nederlandse Buetje en Boonestaak) en de zoetsappige stripfiguren uit 'De Telegraaf' (Jopie Slim en Dikkie Bigmans oorspronkelijk uit Engeland)

Zie https://www.delpher.nl/nl/kranten/view?coll=ddd&query=&cql%5B%5D=%28date+gte+%2201-08-1921%22%29&cql%5B%5D=%28date+lte+%2205-08-1921%22%29&cql%5B%5D=ppn+any+%2841286956X+OR+40102895X+OR+832675288+OR+43224235X%29&redirect=true&resultscoll=ddd&titel&identifier=ddd:110551625:mpeg21:p009&rowid=1 voor een voorbeeld van de strip "Jopie Slim" in "De Telegraaf".

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

89.

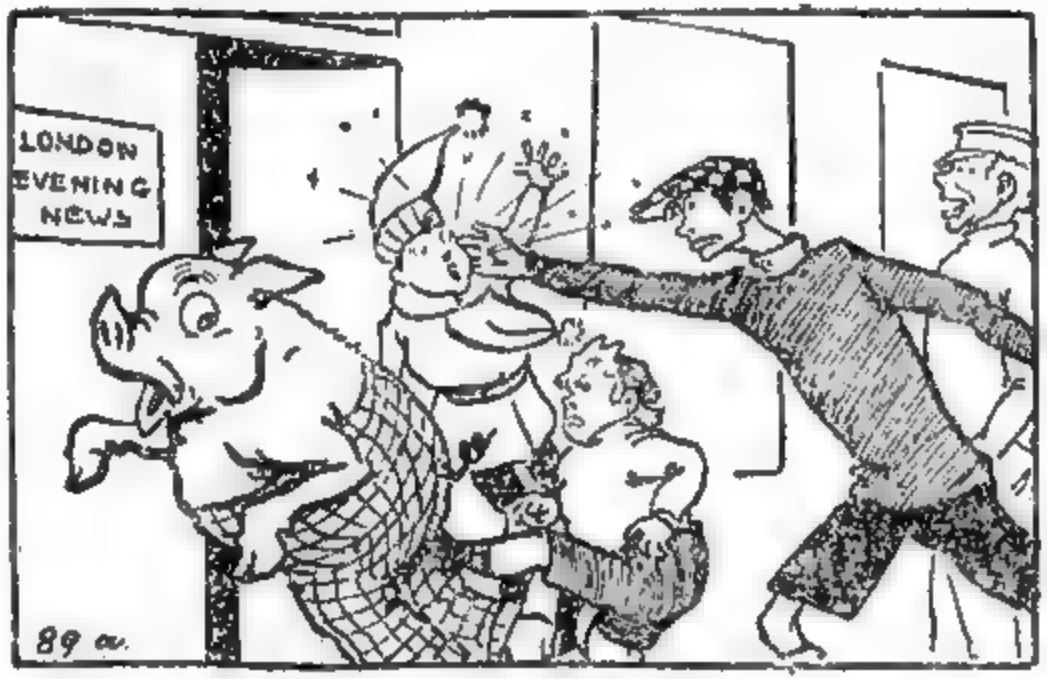

En daar haalde ma die Boonestaak met z'n lange arm uit en gaf Jopie een pats op z'n gezicht, dat die duizend sterretjes voor z'n oogen zag dansen en gillend omver viel. Tegelijkertijd trakteerde Bulletje Dikkie Bigmans op een schop onder z'n kruldstaartje, terwijl hij hem met beide handen bij z'n lange oren greep en hem heen en weer rukte als een veddenzak. Dat was een tumult! Dikkie schreeuwde zooals alleen varkens, die bang zijn, dat ze gekeeld worden, schreeuwen kunnen. Jopie huilde en vermde en Bulletje en Boonestaak rosten hen af, zooals ze zelfs in Sprookjesland niet hadden kunnen droomen.

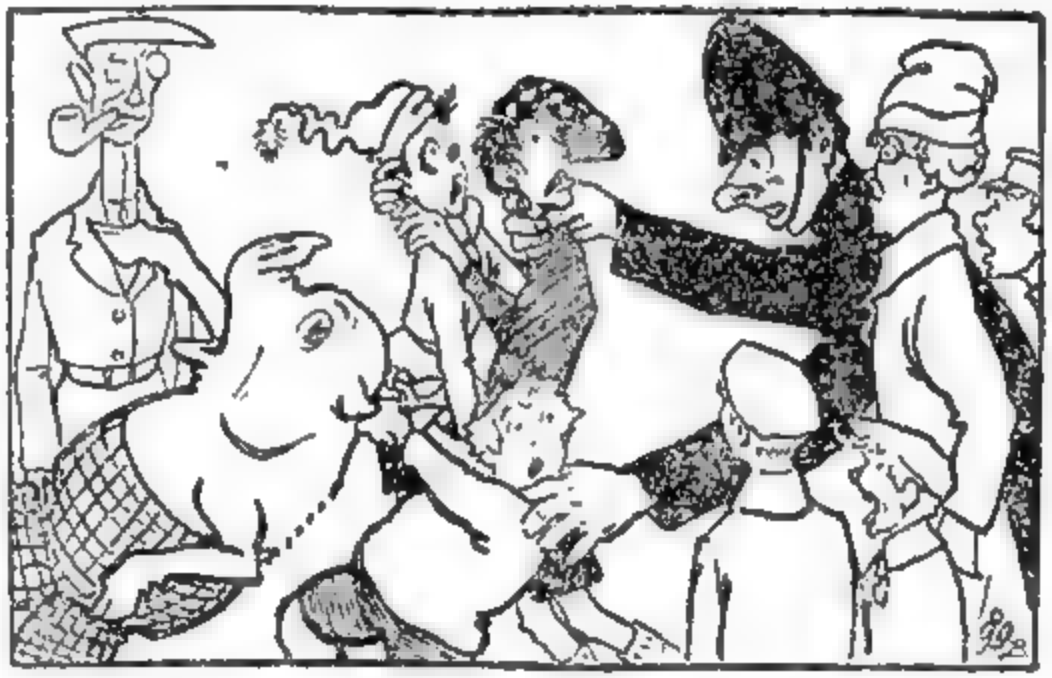

't Koksmaatje danste van plezier en een heele drom menschen kwamen toeschieten om te zien wat er aan de hand was en wie daar zoo erbarmelijk gilde, dat je ooren er van scheurden.

Tot daar in eens een groote en deftige Bobby kwam aanstappen, die Bulletje en Boonestaak met zijn sterke handen ieder bij een arm van hun slachtoffers af trok.

Jopie en Dikkie maakten van de verwarring gebruik om de plaat te poetsen, en je hoorde Dikkie een straat verder nog gillen. Ze hadden dan ook een pracht van een aframmeling gekregen!

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

90.

Verschrikt keken Bulletje en Boonestaak naar den agent, die hen vasthield en wat in 't Engelsch aan hen vroeg. Zij verstonden hem niet en wisten niet wat te zeggen. Maar daar kwam 'et Kalkhoofd brutaal naar voren. Die kende zoo'n beetje Engelsch en begon tegen den agent te brabbelen om hem aan zijn verstand te brengen, wat er eigenlijk gebeurd was en hoe de vechtpartij was aangekomen. Toen de agent hoorde, wie daar zoo lekker op hun ziel gekregen hadden, liet hij Bulletje en Boonestaak in eens los en zei:

„Wat? Is dat zoo? Jopie Slijm en Dikkie Bigmans?"

„Ja! Ja!" riepen ze alle drie tegelijk en de menschen er om heen riepen allemaal: „Yes! Yes! Yes!" Toen begon de agent vreeselijk te lachen en de menschen lachten mee. Hij klopte Bulletje en Boonestaak op hun schouder en zei nog lachend:

„Nou, gaan jullie dan je gang maar, boys!. Da's braaf van jullie, hoor! Die twee ongelukken kunnen mij nooit hard genoeg afgeranseld worden!"

Iedereen schreeuwde van plezier en Bulletje en Boonestaak riepen hard: „hoera!" Maar toen vonden ze 't toch veiliger om zich een beetje haastig uit de voeten te maken.

Nadruk verboden

Helaas voordat de krant werd gescand, was de strip al door een onverlaat uit de fysieke krant geknipt.

Dat krijg je als je onder de 1e strook vermeld:

van zijn, dat Boonestaak

en Bulletje dachten al met
waarin ze hun vader met

Plaatjes uitknippen, opplakken en bewaren!

De werkloosheid.

Op Zaterdag 12 Augustus j.l. waren

Al spoedig werd het loon voor het diepspitten van f 2.50 op f 2.25 per are gebracht, dus met 10 pCt. ver-

Daarom verboden de aannemers-besturen hun leden om in te schrijven Dit hielp niet. Was er voor de wonin

Om te zorgen dat je het verhaal kan volgen, hieronder de ontbrekende stroken uit een latere boekuitgave .

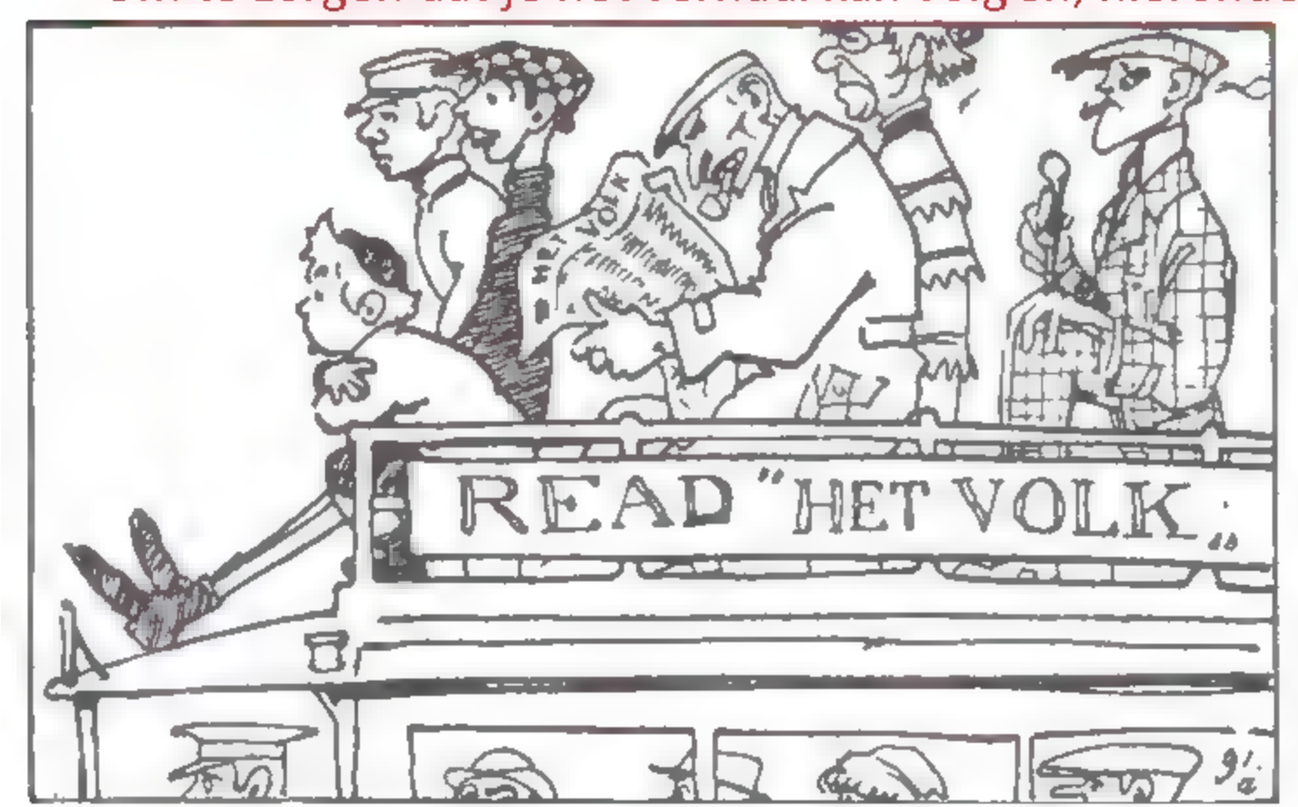

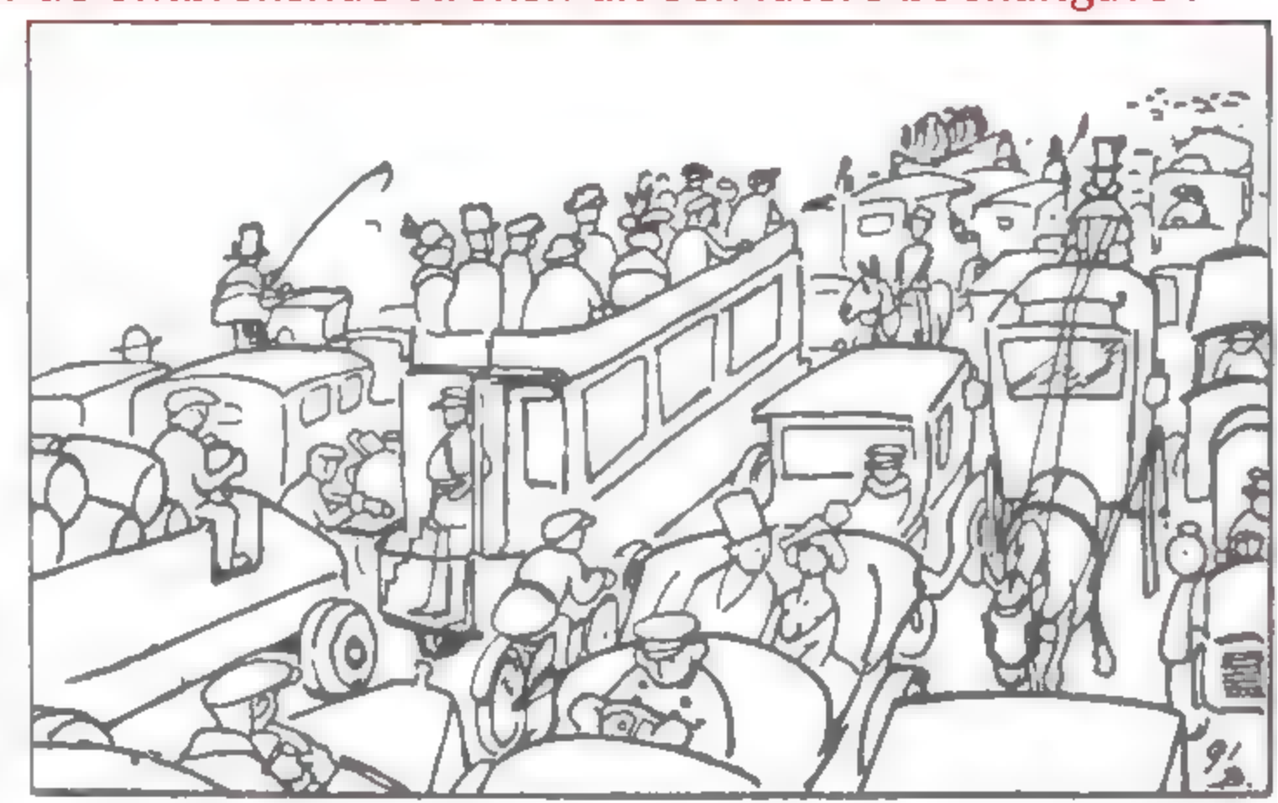

Zo reden Bulletje en Bonestaak dan boven op een autobus door de straten van Londen. Ze praatten nog over hun avonturen met Jopie Slim en Dikkie Bigmans en Bulletje vroeg: 'Hoe was-ie, Kalkhoofd? Was-ie fijn of niet?'

'Hij was reuze!' zei de koksmaat. 'Die twee slungels zullen voortaan wel een beetje uit de buurt blijven, als ze jullie in de gaten krijgen . . . En kom nou gauw mee, dan gaan we met de autobus een fijn eind rijden.'

Ze klauterden boven op een motorbus en kregen toevallig de beste plaatsjes, helemaal vooraan bij de leuning. Zo konden ze fijn alles al een heel eind vooruit zien.

Jongen, wat was dat Londen een reuze stad! Ze reden maar aldoor en aldoor kwamen er maar weer nieuwe straten, allemaal vol mensen en voertuigen. Je werd er duizelig van! Bulletje en Bonestaak keken hun ogen uit hun hoofd en telkens gaven ze een schreeuw van schrik als ze dachten, dat een fietser of een paard zeker onder hun voortdaverende autobus zou komen, maar aldoor liep het goed af en op 't laatst wenden ze eraan. Na een half uurtje zei de koksmaat: 'Nou stappen we uit!'

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

92.

't Kalkhoofd bracht de jongens in een reusachtig park: hij vertelde dat het Hyde-park heette en Bulletje en Boonestaak vonden het prachtig. Boonestaak kon natuurlijk niet op de paden blijven loopen en stapte gauw op het gras.

„Jò, pas op, daar komt een agent!" riep Bulletje waarschuwend en verschrikt stapte Boonestaak op het grintpad terug.

Maar het kokemaatje begon te lachen en zei:

„Daar hoef je hier niet bang voor te zijn. Je mag overal op het gras loopen en spelen. Dat komt omdat de Engelsche jongens de boel niet vernielen en de boomen en struiken niet beschadigen!"

Bulletje en Boonestaak vonden het fijn. Ze dwalkelden als malle kakkeren door het gras en de agent stond op het pad naar hen te kijken en lachte.

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

93.

Een eind verder liep een watertje door het park. En tot verbazing van Bulletje en Boonestaak waren daar zoo maar langs den wandelweg een heele troep kinderen spiernaakt aan 't ploeteren in het frissche water. En geen mensch, die wat zei! Geen agent, die ze weg joeg! Met open mond stonden Bulletje en Boonestaak te kijken. Zoo iets zou je in Holland eens moeten probeeren!

„Ja", zei het koksmaatje onverschillig, „daar hoef je nou zoo gek niet voor te kijken. Dat vinden de menschen hier doodgewoon. Geen mensch let er op. Willen we ook even zwemmen?"

Dat hoefde hij geen tweemaal te zeggen. In een wip hadden de jongens de kleeren uitgegooid en daar ravotten zij tusschen de Engelsche jongens, dat het water boven hun hoofden spatte.

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

94.

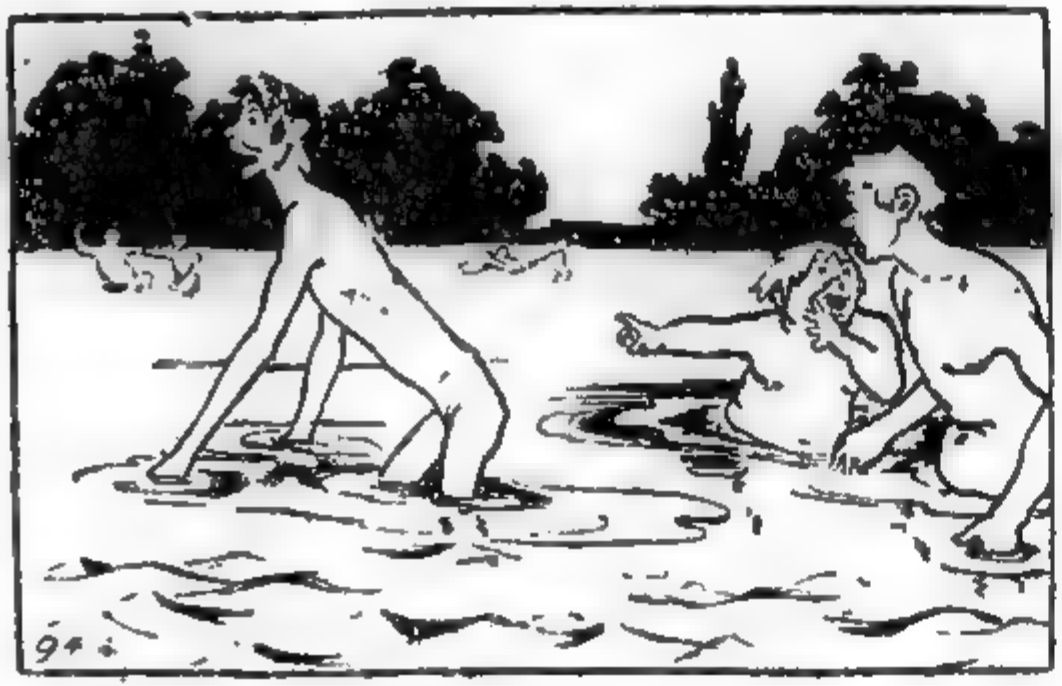

Boonestaak stond tot aan z'n borst in het water en keek vergenoegd naar de stoeiende jongens om hem heen.

„Let op", zei Bulletje tegen 't Kalkhoofd, „zal je die lange pierewiet eens zien schrikken."

En stilletjes dook hij onder en zwom vlak langs den grond naar Boonestaak, die, niets kwaads vermoedend, wijdbeens in het water stond.

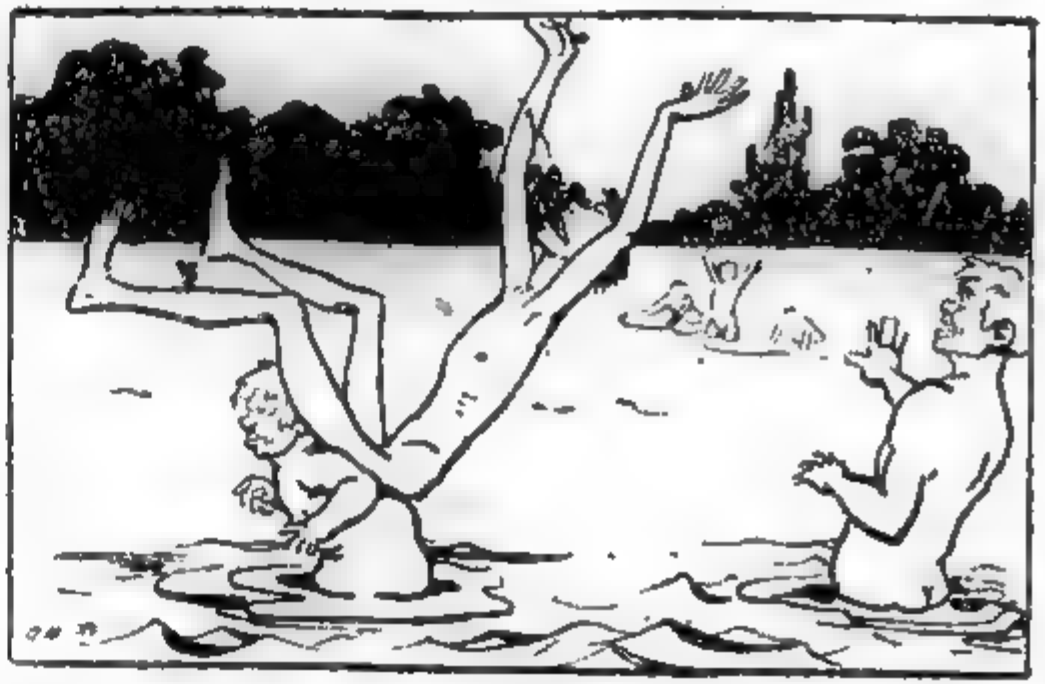

In eens voelde onze lange vriend iets griezelige. Een dik monster gleed tusschen zijn knieën. Hij voelde hoe twee knuisten hem bij de beenen grepen, hoe het dikke lijf hem optilde en hem toen met een boog achterover smeet, dat hij hals over kop in het water rolde. Zoodra hij weer boven kwam begon hij te gillen en te spuwen, want hij had een aardige slok water binnen gekregen.

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

96.

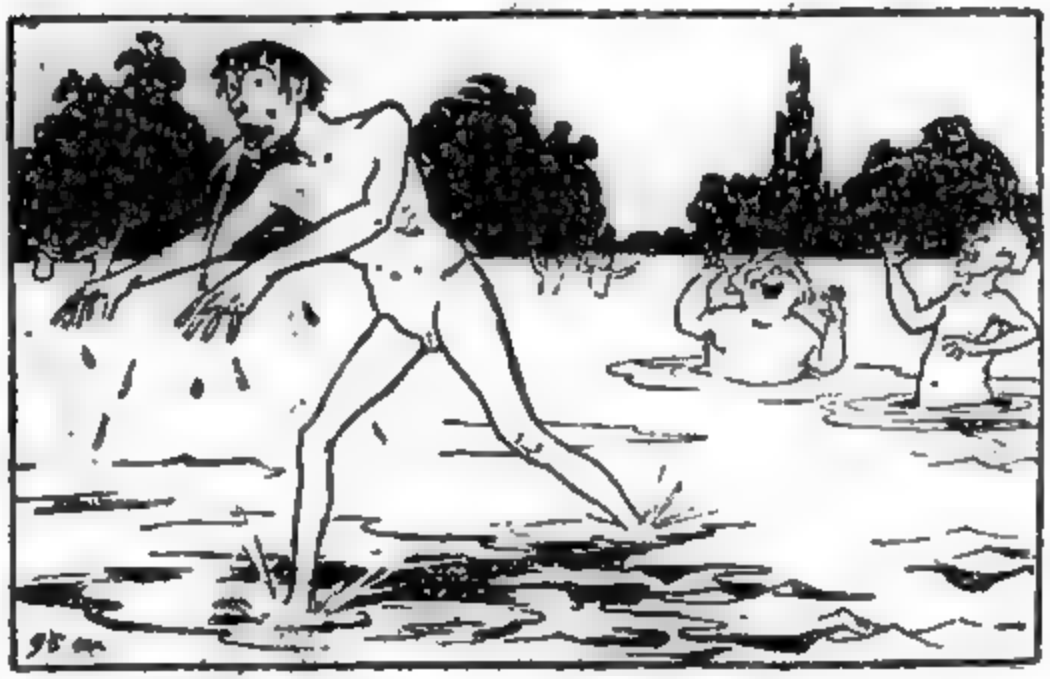

Al schreeuwende beende Boonestaak naar den kant en spuwde na iedere kreet een lange straal water uit. Toen hij weer wat op adem was en bibberend bij den kant stond, riep hij:

„Pas op, Bulletje!... d'r zit een haai of een krokodil in 'et water! Hij wou me opvreten! Pas op!"

Maar Bulletje stond te dansen van de pret en 't Kalkhoofd brulde al even hard.

Toen begon Boonestaak te begrijpen, dat die kleine dikke Bul hem dat gelapt moest hebben! En daar had hij in zijn schrik heelemaal niet aan gedacht!... Woedend nam hij een reuzensprong en kwam met veel geraas en geplas vlak bij zijn twee vrienden in het water. Hij greep hen allebei om den hals en trok en sleurde, zoo hard en onverwacht, dat ze omvielen en nu op hun beurt meer water te slikken kregen, dan ze in de gauwigheid verwerken konden.

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

96.

Toen Bulletje en 't Kalkhoofd weer met hun hoofden boven water kwamen, spuwden ze net als Boonestaak daareven ellenlange stralen water weg en zoodra ze hun stem hervonden, begonnen ze op Boonestaak te schelden, die op een afstandje stond te grinniken en vroeg of ze daar beneden de krokodil ook gezien hadden? De twee slachtoffers kwamen op Boonestaak af, die tot zijn hals in 't water stond.

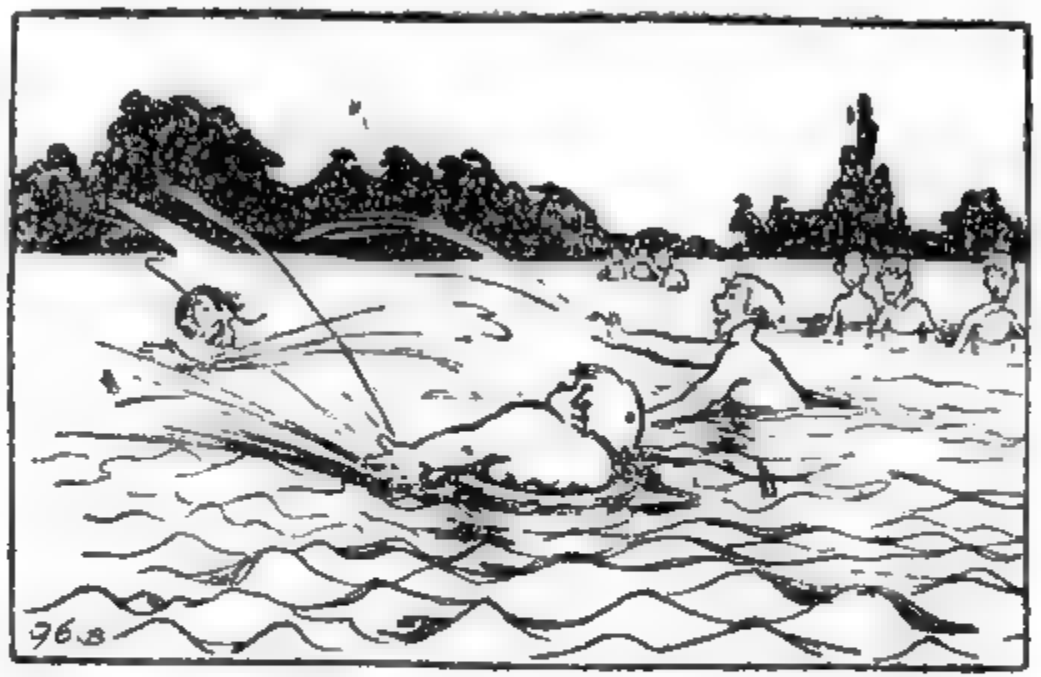

Boonestaak begon dadelijk met zijn platte hand scheuten water naar hen toe te ketsen. De twee anderen deden hetzelfde naar hem en dat was een gespetter en een leven, dat de Engelsche jongens met open mond naar de drie vreemde lawaaimakers stonden te kijken.

Bulletje drong almaar op Boonestaak in, maar dacht er niet aan, dat hij een stuk kleiner was dan die „lange pierewiet".

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

97.

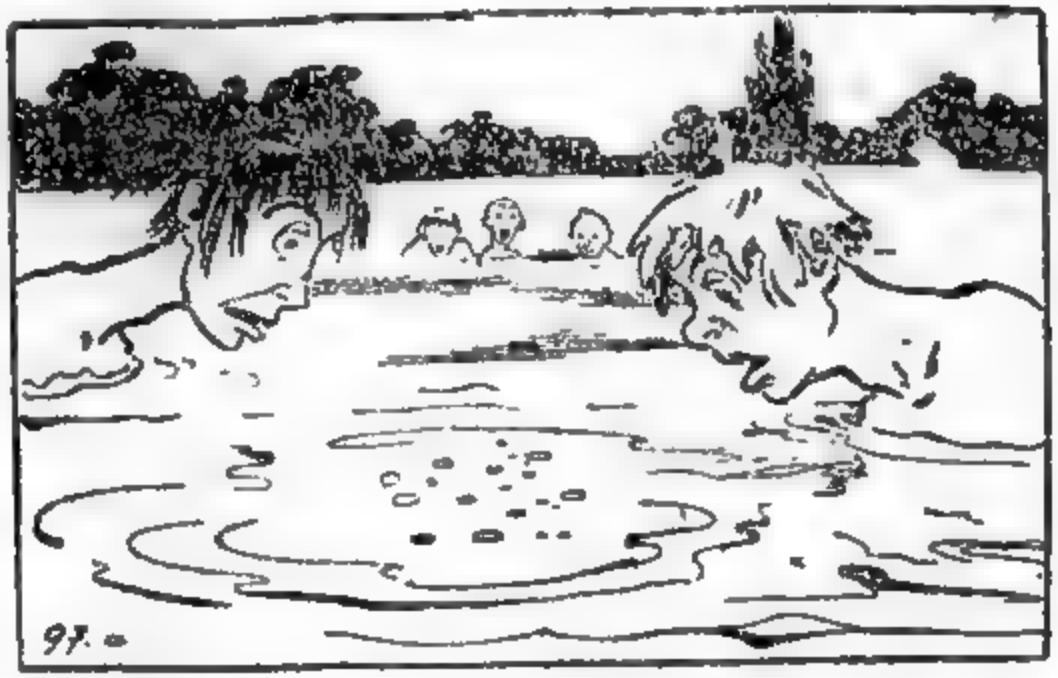

Toen Bulletje op een paar meter afstand van zijn vriend gekomen was, werd in eens het water voor zijn kleine, dikke corpus te diep. Hij verloor de grond en zakte met een schreeuw onder water. Verbaasd keken Boonestaak en 't koksmaatje naar de plaats, waar Bulletje daareven nog stond te proesten en te scholden en waar ze nu alleen nog een massa blaasjes zagen en groote luchtbellen, die boven kwamen en uiteenspatten.

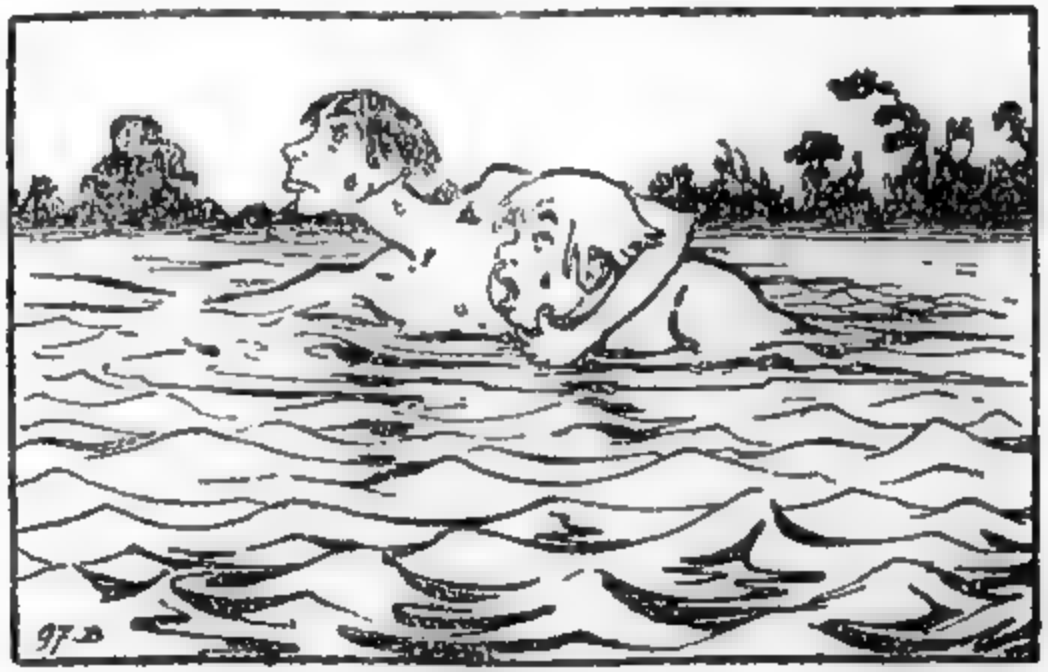

Bulletje kon goed zwemmen, maar van schrik vergat hij armen en beenen uit te slaan. Hij slikte hoopen water en kreeg het vreeselijk benauwd.

Boonestaak meende, dat Bulletje kramp gekregen had. Hij bedacht zich niet lang, dook snel onder en zocht naar zijn vriendje. Gauw had hij hem te pakken en met zijn eene arm om Bulletjes hals zwom hij vlug naar het ondiepe gedeelte terug.

Nadruk verboden

Helaas voordat de krant werd gescand, was de strip al door een onverlaat uit de fysieke krant geknipt.

Dat krijg je als je onder de 1e strook vermeld:

Een roekeloze chauffeur.

Uit een nader onderzoek is gebleken, dat de botsing van de vrachtauto van

Bespanning in het rechtslep.

Gistermorgen te 7 uur geraakten twee paarden, in eigendom toebehoorende aan

De inbraak te Beekbergen.

De Duitscher H., verdacht van dief-

Om te zorgen dat je het verhaal kan volgen, hieronder de ontbrekende stroken uit een latere boekuitgave .

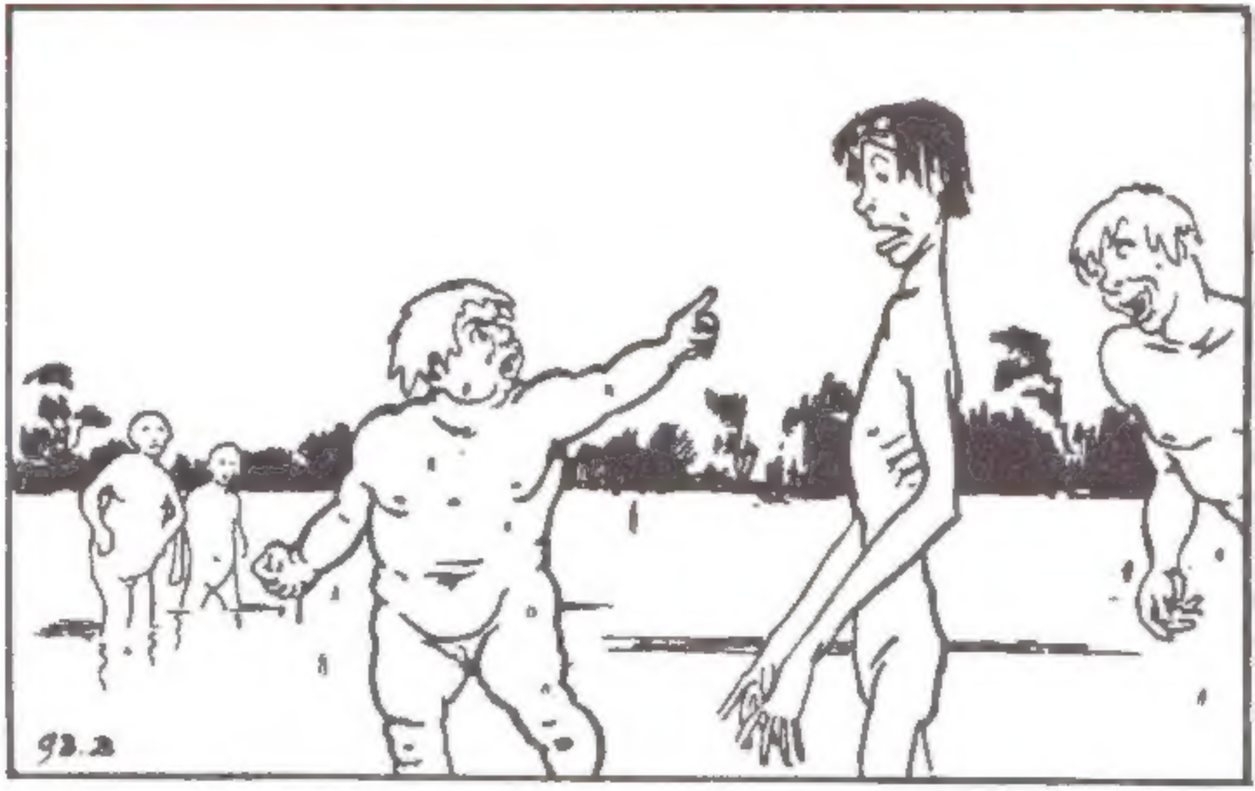

En daar stond nu het half gestikte Bulletje te hoesten en te proesten en almaar weer nieuwe stralen water uit te spuwen. Zijn gezicht was paars van benauwdheid en zijn ogen puilden een heel eind naar voren. Al de kleine zwemmers stonden om hem heen en keken vol belangstelling toe, hoe hij langzamerhand een beetje van de schrik en de benauwdheid bekwam.

'Dat komt er nou van als je voor krokodil wil spelen,' zei Bonestaak.

''t Is jouw schuld!' riep Bulletje, zodra hij weer wat zeggen kon.

Bonestaak keek verbaasd.

'Mijn schuld?' zei hij verontwaardigd. 'Als ik je niet gered had was je verdronken als een rat.'

'Een vette rat,' lachte 't Kalkhoofd.

'Ach, ga weg, malle kwiebussen,' riep Bulletje verwoed. 'Ik kleed me aan en ik ga naar huis!'

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

99.

„Naar huis?" lachte 't koksmaatje. „Dat zal nog wel een poosje duren".

Bulletje spuwde het laatste halve litertje water uit en antwoordde niet, maar stapte op den kant en ging naar z'n kleeren.

„Wees nou niet flauw, dooie!" riep Boonestaak. „'t Ging net zoo lekker!"

Maar Bulletje had genoeg lekkers gehad en begon zich kalm aan te kleeden.

„Ik zwem eerst nog een paar keer heen en weer," zei Boonestaak en 't Kalkhoofd was van dezelfde meening. Met veel geploeter en geblaas zwommen zij nog wat rond, maar zonder Bulletje hadden zij er toch niet het ware plezier in en na een paar vergeefsche pogingen om hem over te halen, weer in 't water te komen, klommen Boonestaak en 't Koksmaatje ook op den kant en begonnen zich aan te kleeden. Bulletje keek vol belangstelling toe.

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

100

Toen 't koksmaatje zijn sporthemd aantrok, bleef hij als een malle met z'n armen staan zwaaien en stompen en hij zei allerlei onbeleefde woorden tegen het sporthemd, dat hem als een zak over het hoofd spande.

„Wat is er toch?" vroeg Boonestaak lachend, die op z'n gemak z'n kousen aantrok.

„'k Weet 'et niet," schreeuwde het Kalhoofd nijdig. „Ik kan het gat van de mouwen niet vinden!"

En hij rukte en stompte zoo kwaadaardig, dat het overhemd er van kraakte.

Toen wurmde hij met veel moeite zijn hoofd en zijn armen uit het hemd en keek eens nauwkeurig wat er was: hij begon wantrouwig te worden. En jawel: de mouwen waren met touwtjes net onder de ellebogen dicht gebonden.

Dat had Bulletje 'em natuurlijk geleverd, uit wraak. Hij zat stilletjes in z'n eigen te lachen, dat z'n ronde schouders er van schokten. Boonestaak vond het een pracht van een mop en lachte, terwijl 't Kalkhoofd met tanden en nagels de knoopen uit de touwtjes peuterde en valsch naar Bulletje loerde.

Nadruk verboden.

A. M. de Jong, de schrijver van *De wereldreis van Bulletje en Bonestaak*, werd in 1888 geboren in een katholiek arbeidersgezin in het Brabantse Nieuw Vossemeer. Hij was onderwijzer en werd later journalist en romanschrijver. In 1943 viel hij als slachtoffer van een politieke sluipmoord door SS'ers. Zijn bekendste werk is ongetwijfeld de roman in acht delen over de jeugd en jonge jaren van *Merijntje Gijzen*.

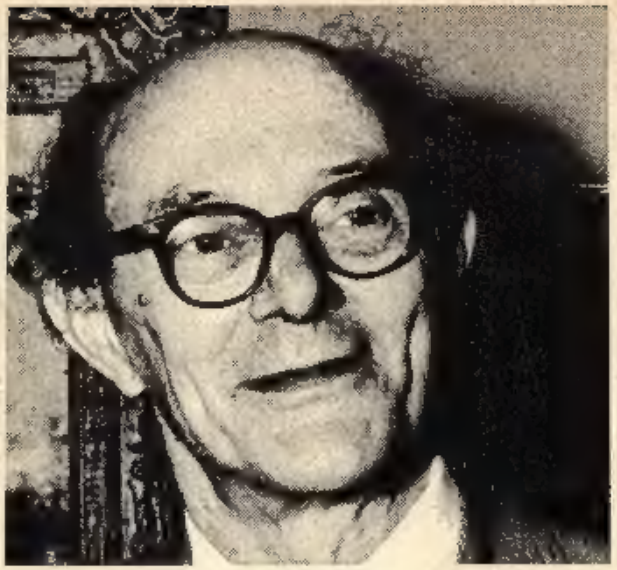

George van Raemdonck (1888-1966), Vlaming van geboorte, stamde uit een geslacht van kunstenaars. In de jaren 1914-1929 woonde Van Raemdonck in Bergen op Zoom, waar hij bevriend raakte met A. M. de Jong. De vele boeken die Van Raemdonck illustreerde zijn alleen al om de prenten een kostbaar bezit.

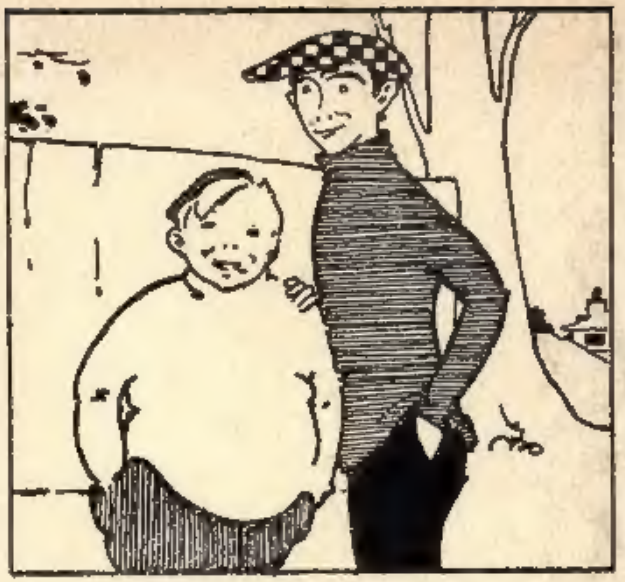

De wereldreis van Bulletje en Bonestaak begon in 1921 als eerste oorspronkelijke Nederlandse krantestrip te verschijnen in Het Volk. De Jong en Van Raemdonck, die samen met veel plezier de dagelijkse belevenissen van twee Hollandse jongens schreven en tekenden, hebben dit jarenlang op hetzelfde hoge peil volgehouden. Sinds 1924 hebben vele honderdduizenden exemplaren van de achttien Bulletje en Bonestaak-boekjes hun weg gevonden. Bulletje en Bonestaak werden in Nederland een begrip bij jong en oud. De nu opnieuw verschenen deeltjes 1 en 2 zijn gebaseerd op de volledige tekst en tekeningen van de eerste uitgave in 1924.